

ХЕДЪР ГРЕЪМ

ЛЮБОВНИЦАТА НА КОРСАРЯ

Част 2 от „Сага за Камерън: Северноамериканска жена“

Превод от английски: Андрей Крупев, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

4 април 1718 година

Камерън Хол, Тайдуотър, Вирджиния

— Пак тези пирати! Проклети да са!

Това възклицание разпръсна измамното безгрижие на настъпващата вечер. Над река Джеймс слънцето залязваше и лъчите му багреха в оранжево-жълто мъхестите дъбове и полегатия тревист бряг на реката. Отнякъде долиташе тананикането на полски работник, а птиците огласяха всичко наоколо с мелодичните си трели.

— Пирати! Мръсни пирати!

Губернаторът на Вирджиния Аликзандър Спотсууд тропаше яростно с юмруци по полираната масичка до креслото му, а отсреща, облегнат небрежно на масивна колона, го наблюдаваше с крива усмивка приятелят му лорд Кемерън. Аликзандър беше изпаднал в ярост. Умният и привлекателен мъж се радваше на огромна популярност сред колонистите. Това се отнасяше както за дамите, така и за господата и не на последно място — за прислужничките. Въпреки гневния му изблик всичко в него излъчваше аристократизъм, като се започне от грижливо поддържаната бяла перука, брокатената одежда в прасковен цвят, жълто-кафявите панталони до колената, та чак до изисканите обувки със сребърни токи. В този момент присъщата му словоохотливост го бе напуснала изцяло. Приличаше на човек, неспособен да изрече повече от една-единствена дума.

— Пиратите! Пиратите! — продължаваше да крещи Спотсууд, но този път престана да удря по масата, а прибра чашата с шери, която заплашваше да се прекатури от ръба на масата. — Пиратите! Пиратите! Мръсните пирати! Ще ме съсипят — през цялото това време той гледаше с присвити очи своя домакин Питрок Кемерън, лорд Кемерън от Кемерън Хол, наричан от роднини и приятели просто Рок.

Високият млад мъж с характерно, изсечено лице имаше наистина властно излъчване. Където и да отидеше, той печелеше уважението и респекта на останалите. Сивите му остри очи, родова черта на няколко

поколения, понякога придобиваха сребрист оттенък. Не беше от хората, които носят често перука. В заревото на залязващото слънце тъмната му коса блестеше като черен кехлибар.

Макар да се беше облегал мързеливо на колоната, загледан в реката, от тялото му струеше огромна жизненост. По очите му можеше да се разбере, че притежава чувство за хумор, но също така и яростна неустрашимост. Приемаше смело всяко предизвикателство.

— Сам не можеш да се справиш с всички тях — обърна се той към приятеля си. — Ще направим обаче всичко, което е по силите ни, за да ги видим един ден на бесилката.

— Не, не! — запротестира Спотсууд нетърпеливо. — Искам ги всичките закуп. По бесилките или навързани във вериги на пристанището. Само дето бесилките и веригите са доста скъпи. Не мога да си позволя да организирам такъв спектакъл. — Той се облегна назад и мълчаливо започна да разглежда реката и околностите и.

Кемерън Хол беше привлекателно място със стратегическо местоположение. Имаше всички предимства на английското селско имение и неподправената природна красота на колонията. Реката на това място беше достатъчно дълбока и корабите можеха да стигат чак до пристана на Кемерън. Домът бе едновременно практичен и елегантен. Открай време Спотсууд беше близък на семейството — беше приятел и на бащата на Рок. По онова време той планираше вече строежа на губернаторството в Уйлямсбърг и честичко си мислеше за Кемерън Хол, когато обсъждаше работата с архитектите. Къщата бе издигната в края на двадесетте години на седемнадесетото столетие. В началото били построени само входната зала и спалните на горния етаж. На една от тухлите в избата беше издълбан следният надпис: „На тези здрави основи през лето господне 1627-о ние изградихме нашия дом. Нека с божията помощ семейството и домът да издържат изпитанията на времето. Джейми и Жаси Кемерън.“

И наистина, семейството бе преживяло и добри, и лоши времена. Най-възрастните синове от всяко поколение до един били членове на губернаторския съвет.

— Мисля си, че ще се справиш прекрасно с тези диваци — наруши мълчанието Рок.

Както винаги, Спотсууд не можеше да разбере дали Рок го поднася, или говори сериозно. Той посочи вестника, който беше чел

преди малко.

— Пак някаква статия на една от тъй наречените невести на тоя проклетник, как му беше името — Едуард Теч, Тич, Тач. Цяла върволица жени.

— Да, и освен това всички те са си живи и здрави и ни осведомяват кое как е било, нали?

Пиратът Тийч все повече и повече влизаше в хорските уста. Тъй като лицето му беше пищно окосмено, носеше прякора Чернобрадия. Казваха, че е родом от Бристъл и че е участник във войната на кралица Ана. След това бил ученик на пирата Хорнигоулд и при него научил нов занаят — грабеж в открито море. И все пак той едва ли беше най-злият сред своите колеги.

— Някъде наблизо там кръстосва Логан — продължи Рок. — Също така и едноокият Джек. И двамата не се задоволяват само с товарите. Отнасят се крайно безгрижно и към човешкия живот.

Спотсууд кимна, сплете пръсти и добави:

— Да не забравяме и Сребърния сокол.

— Разбира се, Сребърния сокол също — потвърди безизразно Рок.

— Нужни са ни нови правомощия — заоплаква се Спотсууд. — Кралица Ана ни напусна, а на трона се е настанил Немеца... — смехът на Рок прекъсна думите му и страните му почервеняха. — Така де, той наистина е немец, дори английски не знае! Докъде ще я докараме така? В морето ни тормозят пиратите, а на всичкото отгоре си имаме крал, който и езика на страната си не умее да говори!

— По-добре такъв, отколкото някой папист. — Рок се смяташе за гражданин на Вирджиния. Обичаше родината си и въпреки благородническата си титла се чувстваше истински фермер. Имаше успех и като търговец. Изобщо в Новия Свят можеше да забогатее всеки независимо от своя произход. Единственото условие беше да не се страхува от тежък, изморителен труд.

Спотсууд също обичаше Вирджиния. Той обаче беше англичанин и короната беше тази, която му бе поверила заемания пост. Дори и да ругаеше краля-немец, изпълняваше всички нареждания, идващи от Англия. През 1714 година се беше споминала кралица Ана, последният монарх от династията Стюарт. Приживе нещастната жена беше погребала всичките си деца, така че тронът по право се падаше на

природения ѝ брат, също папист. Само че англичаните предпочетоха за свой крал протестант, па бил той и немец. Религиозният въпрос си оставаше все така деликатен. В колониите обаче всички бяха по-толерантни. Но дори тук хората с положение принадлежаха към англиканската църква и се съобразяваха с нейните канони.

Спотсууд въздъхна. Само мъки и нищо друго! Преди едно столетие индианците бяха превърнали живота на заселниците в ад, сега пък се появиха пирати.

— Рок — започна той, но замлъкна, защото от къщата се чу някакъв шум. Верандата гледаше към реката, така че в жегата откъм водата постоянно полъхваше свеж бриз и проникваше през отворената врата в цялата сграда. В този момент отнякъде долетя гръмотевичен глас, сподирен от тежки стъпки.

Губернаторът смръщи вежди, а Рок се ухили и каза:

— Съжалявам, това е лорд Кипсдейл.

На прага изникна Питър Лъмли, икономът на лорд Кемерън. Ниският около четиридесетгодишен мъж повдигна ядосано рамене:

— Сър, казах на негова светлост, че имате важен разговор с мистър Спотсууд, но той...

— Всичко е наред, Питър. — Рок изглади с ръка гънките по дрехата си и зачака.

След малко на верандата стъпи невисок, набит мъж със сини очи и рядка сива коса.

— Кемерън! Още ли не си чул? Отново пиратски нападения в открито море! — Той размахваше един брой от вестника, който губернаторът по-рано беше запокитил на земята.

— Да, знам вече. — отвърна Рок.

Лорд Тиодор Кинсдейл кимна на губернатора, последният отвърна на поздрава и двамата с домакина се спогледаха насмешливо над главата на нисичкия човек. Кинсдейл беше свестен мъжага, който подкрепяше Спотсууд във всяко негово начинание и освен това организираше начесто весели празненства. Притежаваше обширни захарни плантации на островите, но въпреки това живееше в Уйлямсбърг. За него тричасовото пътуване до Кемерън Хол представляваше един малък ужас, но фактът, че го бе предприел, показваше, че наистина има сериозни причини.

— Аликсандър, какво смяташ да правиш сега? Спотсууд го загледа втренчено.

— О, няма да оставя нещата така. Разпределих вече корабите по цялото крайбрежие.

— Нещо за пиене? — вметна Рок.

— Един скок няма да ми дойде зле. — Кинсдейл се строполи в един плетен стол, започна да си вее с кърпичка и простена:

— Дъщеря ми вече пътува по море.

— Откога? — попита Рок.

— От днес.

Спотсууд се прокашля:

— Едва ли трябва да се опасяваме, че пиратите ще нападнат тъкмо твоя кораб.

— О, и как още! Аз съм богат човек, а „Силвър месенджър“ носи на борда си скъпоценен товар. Само накитите струват цяло състояние. — Рок потръпна леко под погледа на присвитите му очи.

Конфликтът между тях се дължеше на една уговорка между бащата на Рок и Тио. Още преди раждането на децата си двамата ги бяха нарекли едно на друго. Според Рок такъв един договор си беше чиста проба варварство. В края на краищата той трябваше да бъде човекът, който ще си избира невеста, — и то когато сам реши. Отгоре на всичко беше чул и слуха, че нарочената невеста не иска да се омъжва за него. Макар и да не беше особено горделив човек, чутото малко го подразни. Този факт обаче облекчаваше ситуацията в значителна степен.

— Уверен съм, че по пътя насама няма да й се случи нищо лошо — успокояваше Аликсандър угрижения баща.

Думите му обаче нямаха ефект. Тио скочи внезапно на крака и възкликна:

— Умолявам те, Рок! С баща ти бяхме първи приятели, ценях го толкова много! Само ти можеш да й бъдеш закрила. Имаш и приятели сред пиратите...

—приятели ли? Какво говориш? — извика раздражено Рок.

Тио отчаяно закърши ръце.

— Разбери, тя е животът ми — всичко, което ми е останало на този свят. Аз й заповядах да се завърне у дома и да се омъжи за теб. Добре, нямаш приятели пирати, но роднини все пак...

— И роднини нямам — възпротиви се решително Рок. Той усещаше върху себе си изпитателния поглед на губернатора и преднамерено придаде на думите си предупредителна отсянка. — Ако човек не ме познава, ще остане с впечатлението, че аз едва ли не съм се побратимил с тая паплач.

Развеселен, Аликсандър се облегна на стола, а Тио сви ръцете си в юмруци.

— Казват, че Сребърния сокол бил от рода Камерън.

— Не е!

— Издават го сребристосивите му очи. Твърди се още, че се отнася с особено уважение към името на твоя род и че винаги бил готов да преговаря с теб. Освен това веднага ти връща заграбените кораби, щом получи съответния откуп. Казват също, че двамата с него сте разговаряли на някакъв остров. За Бога, Пит! Рок, помогни ми!

Рок въздъхна и разпери ръце.

— Може този пират и да е издънка на някой незаконороден Кемерън и по тази причина да пререже по-скоро твоя гръклян, отколкото моя. Но кажи ми все пак, какво всъщност искаш от мен?

За момент Тио се поколеба, след което извади от джоба си свитък.

— Моля те, ожени се за нея. Веднага.

— Какво каза? — възкликна Рок, невярващ на ушите си.

— Ожени се за дъщеря ми и изпълни обета, който си дал на баща си на смъртния му одър.

— Та тя дори не е тук...

— Имам всички необходими документи, включително и нейния подпис. Вярно, че не ѝ казах какво подписва, но въпреки това всичко си е по реда. Длъжен си да се ожениш за нея незабавно.

— Но защо? Каква е причината за това бързане?

— Защото Сребърния сокол ти е братовчед. Защото е възможно да срещне някъде моя кораб и моята дъщеря. Но дори и това да не стане — много от пиратите ще си имат едно наум за вашата родствена връзка и не ще посмеят да посегнат на този кораб.

— Чакай, това, което говориш, е някакво бълнуване!

— Не! Ти не разбираш за какво става въпрос, Кемерън! — Гласът на Тео затрепери и мъртвешка бледнина покри лицето му. — Тъмнината, тя не може да понася тъмнината.

Да не би мъжът срещу него да губеше разсъдъка си? По правило Рок се държеше вежливо с хората, но сега само разпери ръце, извърна се и се спусна надолу към речния бряг. Погледът му се спря на собствения му кораб, шалупата „Лейди Елена“ — беше го кръстил на майка си. Съвсем скоро щеше да настъпи мигът, когато въоръженият с много оръдия кораб щеше да разпери платна.

Той пое дълбоко въздух и се отправи с бързи крачки към източната страна на дома. Там бяха пристройките — кокетните къщички за прислугата, зимникът, кухнята, оборът, ковачницата, бъчварницата и пералнята. Зад тях, заслонено от дървета, беше гробището. Рок тръгна натам. Съвсем близо до новата ограда лежах погребани родителите му и едно дете, а малко по-нататък — всички останали представители на рода Кемерън от последните сто години.

Малко преди смъртта си баща му заръча да излъскат наново надгробните паметници на прародителите Жаси и Джейми. Рок докосна студения камък и мислите му се отправиха към двамата. Те бяха се установили тук, за да основат династия и семейството наистина се оказа устойчиво. След дълга и упорита борба с индианците Жаси и Джейми победиха. Дори и опустошителното нападение от 1622 година не успя да ги прогони от тези места. Наследниците им населяваха голяма част от Вирджиния. И не само Вирджиния, а и Ню Йорк, и Каролина, и Източните щати, мислеше си Рок със задоволство.

Но усмивката му се стопи, той се обърна и тръгна обратно към дома. Спотсууд и Кинсдейл бяха напуснали верандата, гласовете им долитаха от трапезарията. Що се отнася до гастрономическите им потребности, Питър щеше да се справи чудесно. Затова, макар и да поспря колебливо в салона, Рок се отправи по широкото, завито стълбище към галерията с портретите на предците.

Като се почне с Джейми и Жаси, всички представители на рода Кемерън си бяха поръчвали портрети. Рок се спря съвсем за кратко пред ликовете на майка си и баща си — тя — красива, тъмнокоса, с неуверена, плаха усмивка, а той — горд, сериозен, излъчващ достойнство; сребристоривите му очи го гледаха от стената като живи. Той премина бързо покрай портретите на дядо си и баба си и стигна до лика на Жаси.

Бяха му разказвали, че била борческа натура. Погледът ѝ издаваше огнен темперамент, а по устните играеше усмивка — без съмнение красива жена с фини черти. Очите ѝ сякаш го следваха. Още като дете Рок идваше често при този портрет; и до ден-дневен очарованието му не беше избледняло. След това се изправи пред образа на Джейми — лорд Кемерън, силен, млад, самоуверен. Рок наистина дължеше много на своите прародители. Навсякъде по света живееха многобройни представители на рода Кемерън, но единственият истински наследник си оставаше той. Тъкмо това искаше да му припомни и погледът на Жаси.

— Както кажете, милейди — промълви той тихо. — Знам, че не от вчера съм мъж. На тридесет години съм. Може би наистина лекомислено съм предизвикал съдбата и вече е крайно време да се спра на едно място. Само че, разбираш ли, искам аз да съм този, който ще избере майката на своите деца. Ами ако момичето е кривогледо или пък домъкне някоя противна болест в къщи? Или, не дай Боже, е предразположена към лудост?

Той замлъкна и погледът му се плъзна по галерията. За всеки от хората, изобразени тук, бракът представляваше нещо свято. Рок въздъхна, опря ръце на хълбоците си и тръгна бавно обратно към портретите на своите родители.

— Не съм съгласен. Не съм съгласен, сър. Категорично не съм съгласен. Ти беше този, който ме учеше да взимам самостоятелно решения и да преследвам целта докрай. А на смъртния си одър поиска от мен това обещание. И да сме наясно, сър, протестирам срещу този брак! Обаче... — Тук Рок преглътна. — Обаче ще изпълня обещанието си да се ожена за това момиче. — Преди да си тръгне, той размаха заплашително пръст към портрета. — Мислете му, сър, ако е кривогледа или пък гърбава.

Когато нахълта в трапезарията, Спотсууд и Кинсдейл стреснато вдигнаха поглед от сърнешкото печено пред себе си.

— Е, добре, имате съгласието ми — оповести решението си Рок.

— Питър! Питър! — Кинсдейл скочи възбуден от мястото си. — Бягайте веднага в къщата на пастора и доведете преподобния Мартин! Дъщеря му Мери също! Тя ще представлява Ски и...

Рок кимна утвърдително.

— Действайте, Питър! — След това се обърна към губернатора и додаде:

— Съгласен ли си да поемеш функцията на свидетел, Аликзандър?

— Разбира се, стига документите на Тио да са редовни и това да е твоето желание.

— Да, това е моето желание.

Спотсууд жално се вторачи в масата.

— Колко жалко за изисканото ястие.

След броени минути в стаята нахлуха останалият без дъх пастор Мартин и неговата поруменяла дъщеря. Необходимите церемониални слова се казаха, документите бяха подписани.

Вечерята вече изобщо не интересуваше Кинсдейл, целта на посещението беше постигната.

— Нека всички научат, че си се оженил за нея. Името Кемерън ще я закриля.

— Тио... — Рок се опита да го задържи, но неговият тъст се беше разбързал и нареди на Питър да извика кочияша и камериера.

Той възнамеряваше да потегли обратно у дома още преди смрачаване.

— Тио, послушай! В открито море не съществуват никакви гаранции. Нима не разбираш, човече...

Кинсдейл само сграбчи ръцете му.

— Благодаря ти, Рок, и не забравяй едно — повече от всичко на света тя се страхува от тъмнината. Пази я, не допускай това да се случва. На масата съм оставил медальон с нейния лик.

Лорд Кемерън изпрати примирено госта си до вратата. Колата вече го чакаше. На балдахина над седалката на кочияша висяха запалени фенери.

— Оставям се в ръцете на Всемогъщия, момчето ми! Разчитам на името ти и на твоята чест. — Без да се обръща повече, Кинсдейл се качи в каретата и потегли.

Рок се върна в трапезарията, където го очакваше губернаторът с порция претоплено сърнешко печено.

— Ела да хапнеш! — извика Спотсууд. — Това тук е сватбеното ти угощение. — В ръка държеше медальона, а приятелят му се

опитваше да се усмихне. — Не искаш ли да погледнеш образа на младата си невеста?

— Кривогледа ли е?

— Не, много е красива.

— Как пък успя да разбереш това от тази миниатюра?

Спотсууд щракна медальона и го пхна в джоба си.

— Виж какво, познавам младата лейди. От последната ни среща са изминали наистина няколко години, но това дете още тогава изглеждаше многообещаващо.

— Много мило — промърмори Рок мрачно.

— Тя е човек с желязна воля, скъпи мой, и освен това се отличава с буен темперамент, храброст и ум. И...

— Ето какво, тя ще дойде тук и ще си гледа своите работи — прекъсна Рок губернатора с тих глас. — Аз пък ще си гледам моите — Спотсууд гледаше развеселен в чинията си.

— Много се съмнявам, приятелю.

— Моля? Какво искаш да кажеш?

— Ами кой знае защо ми се струва, че ще разпънеш платна порано от предвиденото.

— Май така ще стане. — Лорд Кемерън си наля чаша уиски. — За здравето на братовчед ми, губернаторе! За Сребърния сокол! Да прием за успешния завършек на нашите преговори!

— Да прием за здравето на Сребърния сокол. — Спотсууд също вдигна чаша за наздравица.

Рок тресна внезапно чашата си върху масата и напусна стаята. Едва успяваше да сдържи яростта, която го беше обзела. В трапезарията губернаторът Спотсууд спря да пие, извади медальона и го разтвори. Красивото, деликатно лице го изпълни с възхищение.

— Да прием и за твое здраве, лейди Кемерън — прошепна той. — Радвам се, че ще се завърнеш у дома, Скай, и си представям още отсега искрите, които ще захвърчат, щом опознаеш съпруга си! Да не бях губернатор, аз самият щях да опъна платната, защото приключението си заслужава.

Той затвори медальона и го остави на масата. Все пак Кинсдейл го беше оставил тук за Рок Кемерън, а не за него. Но след това се ухили злобничко и отново го пхна в джоба си. Нека Рок си мисли, че съдбата го е дарила с кривогледа жена.

Усмивката му обаче бавно угасна. Научеха ли пиратите, че корабът на лорд Кинсдейл е излязъл в открито море, щяха непременно да го преследват. И не само защото на борда се намираше дъщеря му, сама по себе си скъпоценен залогник, заради личното ѝ имущество, а вероятно и за други неща. Възможно беше да пресече океана и без проблеми, но този вариант си оставаше твърде съмнителен. Боже, какъв жалък свят...

— Проклети пирати! — изруга губернаторът ядно. Какъв тъжен свят! Всякакви пирати заплашваха бреговете, а отгоре на всичко на английския трон се беше настанил някакъв си немец.

После почука с пръсти по раклата и промърмори:

— Пази се, милейди. Много се страхувам, че за теб бурята вече се е разразила.

ГЛАВА ПЪРВА

9 юли 1718 година

В Атлантическия океан

— Това е черният флаг на пиратите! Флагът с кръстосаните кости и черепа се приближава към нас!

Скай Кинсдейл стигна до кормилото точно в момента, когато този вик долетя от наблюдателния пост на предната мачта. Дъските под нея се люлееха силно, светкавица раздра мрачните облаци и освети кораба, преследват като призрачно ехо „Силвър месенджър“ в нощта. С много усилия екипажът успя да опъне платната, за да се пребори с бурята, разразила се в тази част на Атлантика. Сега обаче ги застрашаваше нова опасност — корабът, развял истинския си флаг с избелели кости и череп на фона на вечната черна нощ.

— Капитане! Черният пиратски флаг! — повтори предупредителния си вик наблюдаващият матрос.

— Черепът с кръстосаните кости — изрече замаяна и Скай. Тя се беше спряла до капитан Холмби и нещастният наблюдател, който все още седеше горе на мачтата, се загледа в нея. Името му беше Дейви О’Дей и идваше от Каунти Корк. На кораба беше съвсем отскоро, но още от първия миг я обожаваше. При вида на огненозлатистите й коси, фините, красиви черти на лицето и искрящите морскосини очи страхът за собствения му живот го напусна. От силния вятър широката наметка прилепна към нейната красива фигура, а къдриците й затанцуваха. Независимо дали беше в опасност, или пък се радваше на живота, тя постоянно трептеше от жизнена сила, сякаш беше частица от първичните елементи, бушуващи неистово около кораба.

Ведра и усмихната, но винаги в стила на благородна дама, тя се интересуваше от всичко, което я обкръжаваше. Дейви я обичаше тъй жарко, колкото можеше да обича само едно малко ирландско момче. В този мир той даде обет да я спаси, дори това да струва собствения му живот. Пирати! Света Дево Марийо! Той ще я спаси!

Капитан Холмби погледна нетърпеливо към него. Дейви се овладя и като не знаеше дали капитанът го е разбрал, повтори своя вик:
— Флаг с череп и кости, сър! Пиратски кораб! Нападат ни!

— Знам, момчето ми. Мистър Глийсън! — извика капитанът на главния подофицер. — Подайте ми далекогледа, моля!

Със страх в сърцето, но същевременно очарована, Скай наблюдаваше сцената, в която подофицерът се появи и връчи далекогледа на своя капитан. Тази ранна утрин времето се беше влошило и корабът ту пореше дълбоко вълните, ту се плъзгаше по разпенената вода. Във въздуха се носеше остър мирис на буря, странна сива пелена замъгляваше небето, а студеният солен вятър духаше все по-силно и по-силно.

В дни като този човек изпитва ужас от бурята и Божия гняв, но и никой не би тръгнал по море в тези опасни времена, без да се съобразява с проклетите пирати, които можеха внезапно да изникнат навсякъде из Атлантика и Карибите. И наистина, разните му там Ан Бони, Чернобрадия, Едноокият Джек, Сребърния сокол и други като тях твърде често заграбваха богата плячка.

Според капитан Холмби тази буря бе беше изгодна за пиратите. Още предната вечер той уверяваше Скай, че никой пират не обича да атакува, когато е заплашен едновременно от оръдия и от бог Нептун. Не, повтаряше Холмби, пътуването ще продължи спокойно и съвсем скоро ще приключи. Дори и при тази буря! Тя ще се завърне непременно при баща си в Уйлямсбърг и там ще бъде предадена на щастливия жених. При тези думи старецът ѝ намигна доброжелателно и тя намери все пак сили да го възнагради с мила усмивка.

За нея обаче въпросът със сватбата стоеше по раз личен начин. Баща ѝ беше ѝ избрал мъж, когото тя изобщо не познаваше. Подобни уговорки се приемаха като нещо нормално, но тя не можеше да се съгласи с това. Действително фамилията Кемерън владееше най-хубавата плантация в Тайдуотър, Вирджиния, а лорд Кемерън беше известен като безупречен джентълмен. И все пак тя, Скай, не беше никакъв предмет, който можеше спокойно да бъде продаван и купуван. О не, по никакъв начин не възнамеряваше да се появи във Вирджиния като нечия невеста. Все някак си щеше да се изплъзне от този брак.

Само че не по този начин! Не като попадне в ръцете на пирати! Сигурно има и друг, законен път. След ранната смърт на майката Скай

и баща ѝ бяха като едно цяло. Тя винаги успяваше да наложи волята си — поне допреди шест месеца, когато той дойде в Лондон и ѝ съобщи, че се налага да се прибере у дома. Тя беше много щастлива. А след това ѝ каза, че трябва да се омъжи. Скай се опита да го отклони от решението му — първо, с нежни ласкателства, а след това и чрез изблици на неподправена ярост. Той обаче упорстваше. На какво прилича това, още преди да проходи, е било сключено някакво тъпо съглашение, по силата на което тя трябвало да мине под венчилото с лорд Питрок Кемерън. И нищо, нищо не беше в състояние да вразуми собствения ѝ баща. Напрасно му говори, плака, крещя, тропаше с крака! Лорд Тиъдър Кинсдейл само я прегърна нежно и каза, че след края на срока в училището за благородни девици на мисис Пойндекстър я очаква в Уйлямсбърг. Отрадната перспектива да се раздели с мисис Пойндекстър я накара първоначално да се престори па победена, за да продължи борбата в Новия свят. Тя щеше да си спести тази женитба...

Точно така! И то само защото право към тях се беше насочил пиратски кораб!

Внезапно морските разбойници откриха стрелба и огнено зарево освети небето.

— Това е Едноокия Джек! — изкрещя Холмби, като сочеше преследвачите с далекогледа си. — Искате да се забие в нас и да ни вземе на бордаж! Мистър Глийсън! Всички на палубата! Бегом по оръдията!

Първият снаряд не можа да засегне „Силвър месенджър“, но попадна някъде съвсем наблизо и от водата се издигна огромен фонтан, сякаш до кораба плуваше кит.

— Наистина ли е Едноокия Джек? — Студена тръпка премина по тялото на Скай, въпреки че правеше всичко възможно да се овладее. Много и бяха разказвали за този човек. Заложници той взимал само, когато това му било изгодно. Мъжете избивал като мухи. Що се отнася до жените пък... Тя се опита бързо да прогони тази мисъл от главата си — не биваше да позволи паниката да обсеби разсъдъка ѝ и да парализира волята и борческия ѝ дух.

— Да, пред нас е Едноокия Джек — отвърна Холмби. — Нали виждате флага, милейди. А на черепа дори липсва едната очна кухина — докато говореше, той галеше ръката ѝ, но мислите му явно бяха някъде другаде. — Обърнете посоката, мистър Глийсън! — Сините му

очи се впиха в Скай. — А сега, лейди Кинсдейл, ще наредя да ви заведат във вашата каюта.

— Но, сър, аз...

— Не, по-добре в моята каюта. Ако стрелбата продължи по-дълго, там ще бъдете в безопасност... — Той замлъкна внезапно и смутено преглътна няколко пъти. — Разбира се, не мисля, че...

— Сър, вече не съм дете! — Тя в никакъв случай нямаше да допусне да седи затворена, когато безбожниците нахлуеха на кораба. Умееше да се бори и щеше да го стори.

— Слез веднага долу, Дейви! — извика капитанът на наблюдателя. — Заведи лейди Кинсдейлд в моята каюта.

— Слушам, сър, на вашите заповеди! — отвърна момъкът и се спусна като стрела на палубата.

— Само не се страхувайте, милейди, ще се справим и с това изпитание!

— Не се страхувам от опасността, капитане, а от каютата... — понечи да отвърне тя, но усети, че вече не ѝ обръщат внимание. Бързо и нервно той даваше заповедите си на главния подофицер, последният пък от своя страна ги предаваше по-нататък на екипажа, като надвикваше грохота на бурята, вълните и оръдията, грохот, който сякаш искаше да заглуши трясъка на гръмотевиците.

— Елате с мен, милейди! — Дейви сграбчи ръката на Скай и двамата побягнаха по палубата. По пътя си трябваше да заобикалят забързани моряци и разхвърлян напосоки такелаж. Скоро стигнаха до капитанската каюта.

Помещението беше изискано, с дъбово писалище, завеси от дамаска и ниша, заобиколена от книжни лавици. На плота на масата все още стоеше красивият сервиз за чай, който се ползваше единствено от капитана. Вероятно бурята и приближаването на непознат кораб бяха прекъснали заниманието му.

— Господ да ви пази, милейди! — извика Дейви. — По-късно непременно ще дойда пак и...

— Не! — прекъсна го тя остро, а след това се усмихна объркана. Щеше да се чувства много по-добре, ако лампата продължеше да свети и вратата останеше незаключена. — Моля те, Дейви, не ме заключвай.

— Добре, милейди, щом като не искате...

— Благодаря ти! А сега върви, Дейви, и Бог да те закриля!

Когато морякът си тръгна, тя се облегна на вратата. Чуваше как стъпките му се отдалечават. Отнякъде долитаха и крясъците на главния помощник. Внезапно по кораба премина тръпка. Тя извика. Някаква сила я запокити право в писалището. Порцеланът се разпиля по пода. Корабът беше улучен от снаряд.

До слуха на Скай долетя писък, изпълнен с болка, а след това „Силвър месенджър“ се разтресе наново. Куки се забиваха с трясък в корпуса като гигантски пипала на зловец звяр.

Тя потърка с ръка удареното си рамо и предпазливо се надигна. Полата ѝ с втъкани златни нишки се беше закачила на един от резбованните крака на масата, тя я дръпна рязко и се освободи. В каютата проникваше дим от подпалени корабни платна. Палубата гъмжеше от тичащи, ревящи мъже. Стомана срещаше стоманата, остър мирис на барут се смеси със сивата пелена, обгърнала кораба.

Скай едва дишаше. Изтича до вратата и я откряна. Леден ужас смрази кръвта във вените ѝ — точно пред вратата беше проснат трупът на добрия стар капитан. На палубата все още кипеше битка, но от пръв поглед личеше, че пиратите ще надделеят над екипажа. Страхотният шум я накара да притисне ушите си с ръце, в дълбока скръб за храбрия Холмби и неговите хора тя притвори клепки. Очите ѝ се разтвориха обаче широко, когато до слуха ѝ долетяха женски гласове. Нейните млади камериерки от Ирландия бяха открити. Беси крещеше отчаяно, а Тара издаде само сподавен стон. Скай видя как завлякоха двете момичета наред палубата, под голямото платно. Навсякъде гореше, но стрелбата все още не беше спряла. Уви, не се намери галантен рицар, който да се притече на помощ на девойките — всички мъже на борда бяха заети единствено със своята собствена битка.

— Не, това не бива да се случва! — прошепна Скай и прехапа ужасена долната си устна.

Спасение не се виждаше отникъде. Мрачният ден, стрелкащите се светкавици по небето, приближаващият дъжд, отвратителната воня на овъглена дървесина и опърлена човешка плът — нищо не можеше да спре една групичка пирати, решили да утолят низките си страсти. Тара, момичето с гальовните сини очи и белоснежна кожа, беше хвърлена направо на дъските до някаква кофа за вода. Никой от побеснелите злодеи не чу вика ѝ, изпълнен с болка. Върху двете момичета се нахвърлиха четирима мъже — младеж със светлоруса

брада, друг един с изпопадали зъби, по-възрастен сивокос пират и грозен тип с черна коса и зъби, пожълтели от тютюн.

Скай затвори очи и се облегна примаяла на рамката на вратата. Това не можеше да продължава. Но какво да стори? Корабът беше във владение на долни зверове. Злото взимаше връх над Доброто. Тези чудовища щяха да открият и нея. Нима щеше да се спотаи като подплашено зверче, за да я спипат в някой ъгъл? Нямах ли да е по-добре да загине в бой?

Погледът ѝ се прехвърли върху бюрото на капитана. Там висяха две великолепни дамаски саби. В този момент корабът започна да се клатушка опасно, сякаш морето беше решило да го погълне.

Скай помоли Господ да ѝ прости многобройните ѝ грехове и не на последно място неукротимата ѝ гордост, след което се метна през масата и изскубна едната сабя от ножницата. В ръката си усети стоманата, развъртя острието във въздуха и прецени каква е тежестта на оръжието. След това излетя от каютата, преди още смелостта да я напусне.

В едната си ръка размахваше сабята, а с другата придърпваше полите на роклята. На палубата я посрещна още по-остро противната воня на битката. Толкова много изгорена човешка плът! Навсякъде изпотрошени отломки от дърво, изпочупени крака и ръце, пламнали корабни платна! Тя преглътна, сподавяйки изкушението да припадне при вида на загиналия капитан, чийто празни очи се бяха вторачили в небето, разкърши рамене и прекрачи храбро мъртвеца. До този момент никой не се беше сетил за нея в бясната въртележка на палубата. Но скоро, съвсем скоро щяха да я открият.

Тя се хвърли храбро към мъжете, които бяха хванали Тара и Беси.

— Пуснете ги! — извика и насочи сабята към сивокосия, който в този момент дърпаше полите на Тара.

Той се вторачи в нея, а и останалите изумени прекратиха заниманието си. Сивокосият се ухили и облиза устните си.

— Я-а, момчета, я гледайте, тук на крака ни е дошло още по-голямо парче! — той пусна Тара и се изправи. — Добре сте ни дошли, милейди. Казвам се Семюъл. Не се съмнявам, че ние двамата с вас ще си прекараме екстра, нали.

— Затваряйте си устата и се отдръпнете веднага! вие също! — сопна се тя на русокосия младеж, който почти беше надвил вече съпротивата на нещастната Беси. — И си натикайте мъжествеността обратно в гащите, защото, ако я перна с тази сабя, ще си останете без нея!

Семюъл избухна в гръмогласен смях, младежът обаче не се развесели чак толкова. Той скочи бързо и затегна връвта, която придържаше панталоните му.

— Я каква смела госпожица! — подхвърли Семюъл доволно. — Дайте ми бързо сабя. Искам го това пиленце, много го искам.

Русокосият се възпротиви:

— Ще трябва да я поделиш с нас!

— Да видим първо умее ли благородната госпожичка да се бие! Мисля, че тази плячка се пада първо на мен! — се обади непознат глас и Скай се извърна рязко, за да види кой говори.

Едноокия Джек нямаше нужда от представяне. Черна превръзка прикриваше празната кухня на едно от очите му, а похотливата усмивка разкриваше ред прогнили зъби. Беше невисок, жилест мъж с мустачки.

— Аз съм този, който уби капитана на този кораб! — изкрещя вбесен Сем. — Затова тя по право се пада на мен! Бързо една сабя!

Дадено, Сем, бий се тогава с нея — и Джек му подхвърли оръжието. — Като приключиш, пак ще разговаряме. — Той се ухили гадно към Скай. В този момент тя даде обет пред себе си, че ще умре, преди да позволи на този мъж да се погаври с нея. Колко необмислено беше постъпила! Вместо да предупреждава Семюъл, трябваше просто да го прободде, докато се боричкаше с Тара. А сега щеше горчиво да съжалява заради този благороден жест.

— Сър, готова съм! — извика тя и зае позиция. Още преди да отиде в училището на мисис Пойндекстър, баща ѝ я беше изпратил във Франция и там ходеше на уроци по фехтовка при един прославен учител. Вярно, че Семюъл беше силен и опитен боец, но тънкостите на фехтовалното изкуство му бяха свършено чужди. Знаеше, че е в състояние да го победи, но какво я очакваше след това? Нима трябваше да се справя подред с двадесет или петдесет пирати? Или дори с повече?

— Струва ми се, че вие не сте никаква лейди! — изкрещя Сем и в очите му се появи лош блясък. Сега той трябваше да се бие не за плячка, а за живота си. Противниците сплетоха саби и остриетата се удариха едно в друго. Той се опитваше да надделее със силата на своето тяло, но Скай бе бърза и пъргава, парираше ударите му, финтираше го и постоянно се изплъзваше от яростните му пристъпи. Най-накрая тя скочи върху една овъглена мачта, паднала направо на палубата, и в мига, в който той замахна към нея, тя приклепна бързо, извъртя се като светкавица и сабята ѝ се заби дълбоко в корема му. Противникът ѝ се строполи на дъските и не след дълго леденият блясък на смъртта измести свирепия пламък в очите му.

Внезапно на борда настана мъртва тишина. Биещите се отпуснаха оръжия. И членовете на екипажа с опрени до гърлата им острия, и самите пирати — всички изумени се бяха вторачили в Скай. Мълчанието наруши Едноокия Джек — той изръкопляска. Не се опита да прикрие уважението си към Скай, а я заразглежда изпитателно.

— Мадам, накрая ще трябва да премерите сили и с мен.

Тя нямаше друг избор. Изтегли се назад към мачтата с високо вдигната сабя, огледа се във всички посоки, готова да посрещне следващия си противник. Срещу ѝ се изправи русокосият младеж. Той я последва, плюейки по талпите, а някой му пъкна в ръката сабя.

— Милейди? — В поклона му се долавяше подигравка. След което се нахвърли върху нея.

За Скай битката с момчето беше като детска игра, защото и по сила той отстъпваше значително на предишния ѝ съперник. Не след дълго на челото му избиха ситни капчици пот.

— Лейди Скай! — Викът на Дейви отклони за миг вниманието и от битката. Момчето искаше да я предупреди — зад гърба в втори пират вадеше саби от ножницата. Разбойник, чиято плешивина беше покрита с червена кърпа, удари Дейви по главата с дръжката из пистолета си. Малкият ирландец се свлече безшумно на земята.

Скай инстинктивно тръгна към зашеметения момък. В този момент русокосият разпори полите и с широк замах. Тя успя да скочи встрани, преди стоманеният връх да се забие в тялото ѝ.

— Не се страхувайте, милейди! — извика плешивият. — Малкият не е мъртъв, само дето малко спи!

— И никой да не пречи вече на представлението, ясно ли е! — взе отново думата Едноокия Джек. — Ако и под завивките е толкова темпераментна, никой да не ми я убива.

Този бой е просто игра за тези типове, помисли се Скай. За тях убийството ще си остане игра до момента, в който се задавят в собствената си кръв.

— En garde, Monsieur! — предизвика тя русокосия си противник, след което се препъна и залитна напред, както и всички останали на кораба. Внезапно изникнал кораб-чудовище нанесе таранен удар отляво. Всички до един, и пирати, и моряците от екипажа, загубиха равновесие и се заоглеждаха объркани.

Никой не беше забелязал приближаването на чуждия кораб, изплувал като призрак от морските дълбини.

Неистови писъци огласиха кораба и, разбира се, дуелът между Скай и русокосия пират не можеше да продължи. Радостта ѝ обаче трая твърде кратко. И вторият кораб не носеше спасение, защото и той се оказа... пиратски.

Припламнаха мушкети, въздухът се изпълни с пронизителен рев, наново куки задълбаха дървения борд, а новодошлите наскачаха от такелажа върху палубата. Битката се разгоря отново.

— Сребърния сокол! — изкрещя нечий глас. — Ей там, горе, при въжетата! Хвърляйте веднага оръжията и той ще ви подари живота!

— Мълчи, страхливецо! — извика друг глас. — Едноокият Джек е моят капитан! Няма да седна да пълзя пред Сребърния сокол, я!

— Гледайте, гледайте, ей го там!

Скай забрави за противника си. Отпуснала оръжие, тя се загледа нагоре.

Той стоеше там, облечен от глава до пети в черно. Черна копринена риза, брокатена жилетка със сребърни нишки, тесни панталони, обхванати до хълбоците от високи ботуши, сребристо орлово перо, забодено в черната шапка. Грижливо поддържана сребристочерна брада покриваше долната част на лицето, а над горната устна изпъкваха стилни черни мустачки. Сребърния сокол се спусна пъргаво по такелажа и се приземи на палубата. Още не стъпил на дъските, той вече трябваше да влезе в двубой с един пират.

— Предайте се! Плячката тук, господо! В противен случай ще умрете! — Гласът му наподобяваше гръмотевица, предизвикваща

небето и Бога.

Първи оказаха съпротива някои горди, прослужили пирати. Те обаче загинаха тъй бързо, че Скай изобщо не можа да стане свидетел на каквото и да било двубой. Това, което видя, бяха святкащата сабя на Сребърния сокол, плавните му скокове и очарователният боен танц на неговото тяло. Никой от пиратите не смееше да го напада поединично, събираха се на групички и неизбежно намираха смъртта си.

Скай наблюдаваше битката с възхищение и изобщо не мислеше за собствената си безопасност. Все нови и нови привърженици на Сребърния сокол се изсипваха на порутения кораб, начеваха се нови и нови двубои.

Насред битката Сребърния сокол се разпореди:

— Вземете за заложници някои моряци от екипажа!

— Соколе, ще ти видя сметката! — изкрещя Едноокия Джек.

— Добре казано, Джек! А сега да видим как ще го направиш!

Наоколо звънтеше стомана, битката се разгаряше все повече.

Внезапно русокосият пират се нахвърли с разкривено от бяс лице върху Скай и тя успя да парира удара му едва в последната секунда. С отскок встрани се изплъзна и от последващата му атака, след което забодя върха на сабята си във врата на своя противник. Той се строполи, облян в кръв, на земята, а тя, дишайки тежко, залитна право сред звънтящите острия на биещите се.

В този миг на кораба се възцари гробна тишина. Дори и бурята замлъкна. Заплашително надвисналите буреносни облаци, примесени с барутен дим и пушек, се издигнаха като изкуствената мъгла, която можеше да се види по лондонските театрални сцени. Сякаш чудати, призрачни актьори бяха заобиколили отвсякъде Скай. Екипажът на кораба беше изтласкан към каютата на кърмата — хората на Сребърния сокол ги охраняваха с оръжие. Вторият помощник подкрепяше малкия Дейви, опипаше ранената си глава. Скай никога вече нямаше да види похотливите гримаси на Едноокия Джек — тялото му лежеше проснато насред локва кръв.

А на балюстрадата от тиково дърво, стигаща чак до кормилото, стоеше изправен Сребърния сокол, положил ръка на дръжката на сабята си. Той гледаше втренчено Скай и трупа на пирата, загинал от нейната ръка.

— Браво, милейди! А сега, моля, бъдете послушно момиче и хвърлете веднага оръжието!

Явно той държеше вече кораба под своя контрол. Само че тя не беше се хвърлила в бой против първата банда пирати, за да капитулира пред втората. Скай поклати глава в несъгласие, Сребърния сокол повдигна вежди, скочи от балюстрадата и се насочи към нея.

— Значи не се предавате, милейди?

— Никога — отвърна тя с тих глас. До слуха ѝ достигна истеричен писък.

— Хвърлете сабята, милейди, и ще запазите живота си! — викаше Беси. Един от новите господари на кораба, млад, привлекателен, чернокос пират, я държеше здраво до себе си. — Света Богородице, Милейди, ако се предадете, ще ни пожелат...

— Я по-тихо, момиче! — напетият момък я ощипа и тя се усмири. — Какво да ги правим тия женуря, капитане?

— Вие си знаете, Робърт — отговори Сребърния сокол, без да изпуска Скай от погледа си.

Навсякъде на кораба настана масово ликуване. Неочаквано малкият Дейви се изскубна от хватката на втория помощник и се нахвърли върху Сребърния сокол. С пъргавината на тигър последният се отмести и сабята му се издигна във въздуха. Скай осъзна, че е настъпил последният миг на момчето.

— Не! — извика тя и се хвърли между пирата и Дейви. Тялото ѝ се блъсна в малкия ирландец и двамата се строполиха на дъските. Все пак успя да се изправи изпод оплетените поли и фусти, като демонстративно не пое приятелски протегнатата ръка на Сребърния сокол. Все още със сабя в ръка тя отстъпи назад.

Сокола се поклони със смях.

— Както желаете, милейди. — Издигна властно сабята във въздуха и се разпореди:

Някой да изнесе малкия! Май проявява идиотска привързаност към господарката си и не съм точно аз човекът, който би искал да го убие.

Въпреки ожесточената му съпротива един от хората на пирата извлече Дейви встрани. Самата Скай нямаше възможност да му отдели повече внимание. Сабята на Сребърния сокол проблесна във въздуха и двете острия се сблъскаха. Ударът на неговото оръжие беше тъй силен,

че тя за малко да изпусне своето. Смъртта беше някъде наблизко. Този мъж изглеждаше непобедим. Но без бой няма да се предаде! Не смъртта беше най-лошото, което можеше да ѝ се случи!

— Милейди... — Изтегли се малко назад, за да ѝ даде възможност да хване здраво дръжката на своята сабя.

— Сър... — Скай отново зае позиция. Чернокосият, който държеше Беси, я хвърли в обятията на друг пират и излезе напред.

— Капитане, милейди е в неизгодно положение. Не виждате ли, че полите ѝ се пречат между краката!

— Ами като е така, отстранете ги, Робърт — заповяда Сребърния сокол.

Скай едва успя да сподави вика си. Красавецът-пират замахна с меч и всичките ѝ поли и фусты отлетяха встрани. Остана само по долно бельо, съвсем оскъдно прикрито от остатъците на роклята ѝ. Бузите ѝ пламнаха, но тя издаде горделиво брадичка, без да обръща повече внимание на унижението, на което беше подложена. Единственото, на което можеше да се опре в този миг, бяха нейните гордост и храброст — това беше всичко, с което разполагаше.

— Милейди?

— На ваше разположение, сър!

— Очаквам атаката ви, лейди...

— Кинсдейл, сър.

— А, Кинсдейл, значи!

Това име като че го изненада и тя реши да се възползва от моментното му разсейване, за да атакува. Той отби сръчно удара ѝ, изтегли се в посока на балюстрадата и скочи горе. Скай го последва и в този миг осъзна, че нейният противник всъщност не отвърща на нападенията и, а само ги отбива. При това той само я следеше със сребристосивите си очи, наподобяващи едновременно острие на меч и разбунено море.

Пиратите до един се смееха на глас и я обсипваха с аплодисменти. Все по-ясно ѝ ставаше, че тук измъкване няма — дори и да се случеше най-невероятното, а именно тя да излезе победител от двубоя, спасение пак не се виждаше. Всичко това обаче нямаше никакво значение. Ръката ѝ тежеше като олово, сблъсъкът на стоманата караше цялото ѝ тяло да вибрира. Тя атакуваше ожесточено, движенията ѝ се ускориха, все по-настойчиво търсеше слабите места

на противника си. Но такива, уви, нямаше. Усмехнат, Сокола парираше хладнокръвно всеки неин удар. С ясното съзнание, че двубоят е загубен, тя нападнаше все по-яростно.

— Внимавайте, капитане! Тази жена очевидно знае как да види сметката на най-скъпото за мъжа! — пошегува се един от пиратите.

— Правилно! Не ща евнух за капитан — додаде друг.

— Внимавай, Соколе, тая май е решена на всичко!

И наистина — Скай беше готова на всичко. Отчаянието сякаш ѝ даде крила. Тя отпусна сабя, Сребърния сокол пристъпи към мен и в този миг сабята ѝ се стрелна мълниеносно нагоре и мина на косъм от бедрото му. Той отскочи, отвсякъде гръмна смях, а сребристите му очи засвяткаха заплашително.

— Започвам да си мисля, госпожице, че не сте никаква лейди. — Явно беше стигнал до същия извод, както и онзи зрител на предишните ѝ битки.

— А вие, сър, пък със сигурност не сте галантен рицар.

— Така е, аз съм пират.

— А аз пък — ваша жертва. Ето защо ще се бия с вас докрай.

— Наистина ли?

— Да! — Сабята ѝ отново разсече въздуха и отново за малко да успее. Този удар можеше да разпори всеки друг на мястото на Сребърния сокол. Той обаче беше много подвижен и понеже предвиди нейната атака, успя да я парира сръчно.

— Ние ви предупредихме, капитане! — извика нечий глас.

— Не съм казал обратното — отвърна той, след което гласът му се снижи. — А сега се пазете, госпожице, защото в противен случай и аз ще използвам непочтени похвати.

— Да не би пък изобщо да познавате почтени похвати, господине? Знаете ли вие изобщо какво е това честна игра?

— Точно това ви питам и аз, милейди.

— Вие сте един долен кучи син и въобще не можете да ми задавате никакви въпроси, ясно ли е! Я ми кажете вие, кой мъж с чувство за чест ще вземе да се дуелира с една лейди, а?

Стори ѝ се, че е напипала слабото му място, тъй като при тези думи той като че се замисли. Трябваше да се възползва от този момент, за да го победи. Сега или никога! Чувстваше как последните ѝ сили я напускат.

Скай го атакува през предварителна подготовка, но добре прицеленият му контраудар изби сабята ѝ далеч встрани. Замахът му бе толкова силен, че тя изгуби напълно равновесие. Явно, до този момент той само си беше поиграл с нея, използвайки едва една десета от своята сила и сръчност. Тя се строполи на пода с писък, а сабята ѝ отлетя високо във въздуха и се стопи в сребристосивия въздух. Напълно замаяна, тя се мъчеше да си поеме дъх. Остра болка пронизваше ръката ѝ.

С усмивка па лице Сокола я гледаше отгоре надолу.

— Когато една жена се държи предизвикателно с един мъж, госпожице, той трябва да наложи волята си. Просто няма друг избор. И така, момчета, циркът свърши! Настанете екипажа на кораба под палубата, а хората на Джек хвърлете в трюма.

— А какво да правим с жените? — попита тъмнокосият му лакей.

— О, добре знаете как да постъпите с тях — отвърна Сокола с кадифен глас.

Робърт се изстъпи.

— Що се отнася до лейди Кинсдейл, смятам, че...

— О, не — прекъсна го капитанът. Застана над нея, а ботушите му притиснаха от двете страни тялото ѝ, изпокъсаните остатъци от дрехи по него и разпилените червеникаворуси къдрици. Изпълнена с възмущение, тя се опита да се освободи, но трябваше да се откаже от намеренията си — имаше опасност косата ѝ да бъде изскубната от корените. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да стисне здраво зъби. Погледът ѝ се плъзна нагоре по дългите му мускулести бедра и се спря в широките му гърди и презрителното, ледено изражение на лицето.

Той бавно се приведе и я затисна още по-силно между силните си крака.

— Изчезвайте оттук, приятели! Милейди е моя.

Сред облаците се гонеха светкавици, той посегна към нея и докосването му я опари като адски пламък.

ГЛАВА ВТОРА

Преди да разбере какво става, тя беше вече на крака. Сребърния сокол я издърпа към себе си. При допира на стегнатото му тяло дъхът ѝ спря. Страхът, който изпитваше, не убягна от вниманието му и подигравателна усмивка пробяга по неговите устни. Разярена, тя се опита да се изскубне, но сякаш и морето се подчиняваше на волята му — могъща вълна разтrese кораба и тласъкът притисна Скай още поплътно до гърдата му. Тялото му изобщо не помръдна, укроти лудуващото море точно както опитният ездач — буен жребец.

Той наблюдаваше със смях как гняв и ужас се бореха на лицето ѝ.

— Милейди, възхитителната храброст, с която се изправихте срещу моето оръжие, никак не отговаря па трепета и страха, който изпитвате сега пред мен като мъж!

— Знайте, че изобщо не понасям присъствието ви — отвърна тя и това го развесели още повече. От небето се стрелна светкавица, която сякаш искаше да разцепи гротмачтата на две.

— Съжалявам, милейди, но ще се наложи да почакате още съвсем мъничко. Виждате сама, че боговете на бурята и водата искат да ни разделят.

— Никак няма да се учудя, ако същите тези богове някой ден ви счупят главата... — започна Скай, но така и не можа да продължи мисълта си, защото нещо я подхвърли нагоре и я запрати върху едно твърдо, здраво рамо. Без капчица усилие той я пренесе през цялата палуба, като не обръщаше никакво внимание на съпротивата ѝ.

— Фенуик, поемете командването на нашия трофей!

— Пуснете ме веднага — изкрещя Скай и забарабани бясно с юмруци по гърба му.

— Милейди, сега ще си затворите устата, ясно ли е! — Тежката му ръка се стовари тъй болезнено върху седалищните ѝ части, че в очите ѝ избиха сълзи и гневният вик заседна в гърлото ѝ.

— Пазете добре нашите пленници, момчета, защото за всеки от тях ще искаме откуп. Ако някои от хората на Джек капитулират, изпратете ги направо на брега. Приберете от кораба му оръдията и всичко, което представлява някаква ценност, след това го потопете.

— Слушам, капитане! Ще бъде изпълнено, капитане! — долетяха възгласи от всички страни.

Обгърнал тялото на Скай с дясната си ръка, Сребърния сокол се хвана с лявата за такелажа на гротмачтата и се закатери. *Полудял е*, помисли си тя. Морето се беше превърнало в бесен въртоп, а бурята подхвърляше кораба насам-натам като играчка. Пиратът обаче продължаваше да се катери спокойно. Скай прекрати съпротивата и се вкопчи в него. В този момент тя отгатна намерението му и издаде ужасен писък.

— Не се страхувайте, лейди Кинсдейл! Хванете се само поздраво за мен!

Миг по-късно двамата летяха вече във въздуха. Силният морски вятър поде тялото ѝ и тя не разбра накъде се е отправила — на небето или в ада. Не се случи обаче нито едното, нито другото. Сребърния сокол се приземи стабилно на два крака върху палубата на собствения си кораб. Тя се огледа леко замаяна и съзря около себе си много моряци от екипажа. Повечето бяха необути, облечени в ризи и къси панталони, брадясали и на различна възраст. Те с радостни възгласи посрещнаха Скай и своя капитан и замахаха усмихнати с ръце към тях.

Сребърния сокол вдигна ръка за поздрав към хората си. Той нито за миг не бе загубил равновесие, а

Скай все още висеше на рамото му. Внезапно ѝ хрумна нещо.

— Ей, аз струвам цяло състояние! — извика силно на пиратите. — Гледайте да ме пусне, и баща ми ще ви възнагради царски!

— Така ли? — запита я ухилен пират със сива брада.

— Милейди, от все сърце ви желаем лека нощ — добави друг и всички като по команда застинаха в дълбок поклон.

Тя отново се разкрещя и се опита да се освободи от унизителната поза, в която се намираше.

— Това пък сега на какво прилича?! — запротестира Сребърния сокол подигравателно. — Кълна ви се, момчета, допреди малко ми се беше лепнала като най-всеотдайна любовница. Тия жени, тия жени, колко са само непостоянни! — Той не очакваше отклик и не получи

такъв, след което продължи с делови тон: — Поемам кормилото! Тази буря се е разревала по-силно дори и от прекрасната ми плячка.

— И коя от двете е по-страшна, капитане? Богинята на бурите ли, която беснее по морета и океани, или лейди Кинсдейл, която буйства на рамото ви?

— Милейди, разбира се — отвърна той, без да се замисли и всички избухнаха в оглушителен смях.

Той премина с нея покрай гротмачтата, пренесе я през богато резбована двойна врата с месингова дръжка и не след дълго Скай се озова просната на легло в десния край на капитанската каюта. Тя запрегльща трескаво, когато осъзна, че е полугола. Намеренията му ѝ бяха ясни, но тя нямаше да се предаде без борба, независимо, че крайният изход беше известен.

Сребърния сокол стоеше изправен пред нея като сянка в сумрачната каюта и тя несъзнателно опря гръб в стената, като прикри голите си крака с плетената завивка на леглото. Не виждаше лицето му, а само неясните очертания на стройно, широкоплещесто тяло. Ей сега ще се нахвърли върху ми, помисли си тя. Наистина е като сокол, кръжащ около плячката си, изчакващ удобен момент за стремителна атака...

Обзе я панически страх. Без да си дава сметка накъде отива, тя понечи да скочи от леглото на пода и се озова в прегръдките на пирата.

— Кучи син — извика разплакана.

Той я притисна за малко до себе си.

— Ах, какъв копнеж, ах, какво нетърпение! Само че се налага да се извиня и да ви напусна поради неотложни причини.

— Аз да копнея за вас? Нищо подобно! Презирам ви и ако имах сега сабя или нож, щях да пробода гръдта ви...

Смехът му прекъсна излиънието ѝ.

— Моля ви, бъдете по-предпазлива! Ако не внимавате, може да стане така, че не аз, а вие да се окажете прободената.

Скай осъзна двусмислието на казаното. Дъхът му опари страната ѝ, силните му ръце я сграбчиха. По тялото ѝ премина тръпка. Юмруците ѝ бяха напълно безсилни пред неговата физическа сила, а ожесточената и съпротива само го развесели.

— Пуснете ме веднага! — изписка тя и понечи да одраска брадатото лице, но той обхвана здраво китката ѝ, стисна я болезнено и

съпротивата стихна. Тялото ѝ се отпусна и тя внезапно усети пулсиращата жар, която излъчваше гърдта му. Само тънката копринена риза и нищо не значещите остатъци от роклята ѝ разделяха нейната и неговата плът.

— Моля ви, махнете се от мен... — изпъшка девойката.

— И къде смятате да идете, милейди? — при тези думи ръцете му я обгърнаха още по-здраво. — Може би при екипажа? Не мисля, че сте решили да ощастливите всичките ми люде! Или пък искате да намерите покой в океана? В мокрия, студен гроб, така да се каже? Хич не ми се вярва. — Най-неочаквано той я пусна, а тя се свлече обратно на леглото. В този миг през главата ѝ не минаваха никакви мисли за бягство, просто лежеше и дори дъхът ѝ замря. Не помръдна дори, когато той деликатно прокара ръка по всички извивки на гърдта ѝ, изпъкнала над пристегнатия корсаж.

Не пожела и да извика — докосването бе тъй бегло, тъй нежно.

— Не се страхувайте, лейди Кинсдейл. Ще се върна. — Гласът му бе тъй нежен и благ, че тя успя да възвърне част от своята самоувереност. Подиря се на лакти и просъска:

— Горчиво ще се разкайвате за това, че се отнасяте към мен така подло. Баща ми ще отмъсти за мен. А годеникът ми...

— Наистина ли? — Подпря ръце на хълбоци и наведе глава.

— Естествено... — поколеба се за миг и додаде:

— Скоро се омъжвам за лорд Кемерън. Точно той ще ви закара на бесилото.

— Ау, колко интересно! Ще ми се да се надявам, че у този човек чувството за чест е напълно безкористно. И знаете ли защо, милейди? Защото цял Уйлямсбърг знае, че публично сте се заклели никога, ама никога да не се венчаєте за него.

Скай запримига напълно объркана. Как е възможно информацията да е стигнала в колонията преди самата нея!

— Той... той е човек на честта — потвърди тя нервно.

Пиратът просто не обърна внимание на думите ѝ.

— Казват, госпожице, че и той не се натиска твърде да става ваш съпруг. Но от уважение към баща ви, лорд Кинсдейл, поне на първо време и от кумова срама нямало официално да се противи на обещанието, дадено от баща му, когато настоящият лорд Кемерън е бил десетгодишен, а вие, милейди, все още сте подмокряли пелените.

— Как се осмелявате... — започна тя и гласът ѝ затрепери.

— Съвсем скоро ще разберете, госпожице, че едва ли има нещо на този свят, което да не се осмелявам да сторя. Сега обаче ще ви помоля да ме извините...

— Няма извинение за отвратителното ви присъствие на този свят!

По лицето му се изписа мила, дружелюбна усмивка.

— Adieu, милейди.

— Почакайте малко!

Учуден, той се обърна.

— Да, госпожице, какво има?

— Аз... аз не мога да остана тук.

— Но това е най-представителната каюта на целия кораб. Тук сте в безопасност.

— Няма що! — изкрещя тя.

— Искам да кажа, че тук бурята няма да ви засегне. Доскоро! — Поклони се учтиво и си тръгна. Вратата се хлопна зад гърба му и се чу щракване на резе. Тя се почувства ужасно — заключена, обгърната от мрак и безименен страх.

Стените на каютата сякаш се накланяха една към друга. Скай лежеше неподвижна и се вслушваше във воя на вятъра, който като плачеща и стенеща жена искаше да заглуши плющенето на дъжда. Нито за секунда корабът не преставаше да се люлее и пленничката се вкопчи панически в чаршафите и завивката.

Светкавици постоянно осветяваха каютата. За кораб това помещение ѝ се стори твърде просторно — в него имаше място за широко легло, книжни лавици, маси и столове, печка, ракли и различни сандъци, вграден шкаф. Макар да просветваше само за миг, Скай успяваше да запечата в паметта си много неща — полираното махагоново писалище, масивните столове от дъбово дърво, облечени в брокат, придърпаните кадифени пердета. Тази елегантна каюта подхождаше по-скоро на уважаван и заможен капитан от добро потекло, а не на някакъв си нецивилизован пират.

Явно, че корабът е бил заграбен от някой достоен за оплакване човек. Сокола беше разбойник от най-лошия вид, убиец, долен похотливец и изобщо бич на моретата. И като капак на всичко щял да се върне скоро.

Дали да не остане завинаги пленничка на мрака!

Страхът ѝ нарастваше с всеки изминал миг. Помъчи се да се изправи, но резките и силни поклащания на кораба я хвърлиха обратно върху леглото. Опита се отново да стане, като се придържаше в дървената рамка, но залитна, запрепъва се и накрая се удари болезнено в заключената врата. Изход не се виждаше.

Ами ако корабът започнеше да потъва, докато тя стои заключена в каютата? Притисна длани в слепоочията си, панически страх пробягна по тялото ѝ като ледена вълна. Това, което изпитваше в този миг, беше още по-страшно от пиратите, от наточените им саби. Още като дете, от деня, в който майка ѝ напусна този свят, я владееше ужасът от мрака, от затворени тъмни пространства.

Тя затрополи с юмруци по вратата и запищя, докато гласът ѝ подрезгавя. По лицето ѝ се стичаха едри сълзи, а пронизителните писъци сякаш искаха да заглушат воя на бурята. От ударите ръцете ѝ се разраниха. Олюля се и се свлече полузамаяна на пода.

Внезапно някой бутна силно вратата. Пред нея застана млад, тъмнокос мъж в къси панталони. По гърдите му се стичаха дъждовни капки.

— Какво става с вас, милейди... — започна той и млъкна смаян в мига, в който тя скочи от мястото си и изтича покрай него навън, под проливния дъжд. Отвсякъде прииждаше грохотът на вълните, налитаха я виковете на моряците, които се бореха за оцеляването на кораба. Но истинската мощ на бурята изпита едва тогава, когато вятърът я поде, завъртя и запрати на палубните дъски.

Някъде над нея прозвуча гневна ругатня. Погледна нагоре, като с ръка заслони очите си от дъжда. Към нея се протегнаха две силни ръце, които я изправиха бързо.

— Какво прави тази жена тук? — обърна се Сребърния сокол към чернокосия.

— Изпуснах я за момент, капитане.

— Поемете кормилото, а аз ще я заведа обратно в каютата.

— Не — прошепна тя, но той я завлече до вратата и я блъсна грубо на пода на каютата.

— Патка такава! — срязва я той, но тя изобщо не осъзнаваше какво става. Седеше неподвижна на пода с разбъркани коси, мръзнеца, трепереца, мокра — истинско въплъщение на страданието. В

отблясъка на една светкавица пред нея се откриха черните, измити от дъжда ботуши на Сокола. Подигна бавно глава към него. Панталоните и ризата му бяха плътно прилепнали към тялото. Понечи да се обърне и да си тръгне отново, но, останала без дъх, девойката промълви умолително:

Моля ви, останете тук!

Ранена ли сте?

Не.

— Какво има тогава?

— Пуснете ме да изляза оттук.

— Няма да стане, госпожице! Сама виждате какво е навън.

— Моля ви, пуснете ме. Моля!

Треперещият глас на момичето никак не отговаряше на смелата фехтувачка, която се осмеляваше да се дуелира с него. Жена-боец като нея не бе виждал никога през живота си. Нима и като артистка бе тъй добра? В отговора му се долавяше нетърпение:

— Не може, лейди Кинсдейл! Оставете тук! — обърна се и се отправи наново към вратата.

— Вземете ме със себе си! Моля ви!

— Слушайте, да не сте полудели?

— Не, не, само че...

— Не стига, че бурята за малко да ви отнесе зад борда, ами... И освен това за мен вие представлявате ценност. Не мога да допусна да ви сполети такава участ.

— Умолявам ви, не ме изоставяйте точно сега!

Той се вгледа удивен в преbledнялото ѝ лице. С празен поглед тя гледаше през него.

— Това, което искате, е невъзможно, госпожице — отвърна той.

— Донесете ми тогава поне лампа.

— Милейди...

— Ако изпълните молбата ми, обещавам...

— Какво странно, какво очарователно момиче!

— Да, милейди? Обещавате какво?

— Обещавам да ви се отплатя.

Веждите му се извиха нагоре.

— Моля ви да се изразявате по-ясно. Ние пиратите, знаете, сме малко тъпи и несъобразителни. Трудно се оправяме с разпи мъгляви

намеци. Та какво искахте да кажете с това „отплащане“?

Да имаше как, би го ритнала. Той като че ли предусети нейното намерение, защото приклепна, прегърна раменете ѝ и я притегли към себе си. Дъхът му, ухаещ на мета, премина по страната ѝ. Имаше хубави, бели, равни зъби, които проблясваха при всяка от неговите опасни усмивки. Зад гъстата му брада очевидно се криеха правилни, красиви черти на лицето... Само че какво имаше тук да му мисли? Мъжът под нея бе долен пират, който щеше да я изнасили и след това ще я освободи срещу богат откуп. И още по-лошо — готова беше да му обещае всичко на този свят, само и само да не остане затворена на тъмно.

— Е, лейди Кинсдейл? — попита я той тихо.

— Ще сторя всичко, което пожелаете — процеди тя с усилие, — стига да не остана сама в това тъмно помещение. — след което додаде с колеблив глас:

— Аз... аз ви обещавам това.

Предложението ѝ по-скоро го разгневи. Блъсна я грубо, изправи се и отиде до библиотечката. Върху нея стоеше фенер, ограден от дървена рамка, така че да не пада на пода при постоянното поклащане на кораба. Хвърляйки от време на време бдителни погледи към Скай, той измъкна отнякъде огниво и подпалки, наведе се към печката и запали въглищата в нея. Едва когато живителната топлина изпълни каютата, Скай осъзна колко много е мръзнала до този момент.

След като запали фенера, той го върна на мястото му.

— Не пипайте лампата, и печката също. Не си струва човек да се пребори с бурята, за да загине след това сред пламъци.

— Непременно ще внимавам, обещавам ви.

— Твърде щедро раздавате обещания, милейди. Ще ви се наложи да ги изпълнявате до едно.

Скай само кимна с глава. Необходимо бе да спечели малко време. На светло и топло смелостта ѝ се върна.

Най-неочаквано Сребърния сокол пристъпи към нея, хвана я за китките и я изправи на крака. Тя без да иска изписка, но мъжът пред нея не ѝ обърна внимание на вика ѝ и я притисна към себе си.

— Не! — запротестира девойката в мига, в който той заразвързва шнура на разпокъсания ѝ корсаж. — Недейте!

— Спомнете си вашето обещание, милейди!

— Но нали трябваше да си тръгнете и да се погрижите за кораба?

— Дяволите го взели кораба!

— Да, но можем да се издавим!

— Не можете да си представите какво щастие е човек да се спомине във вашите прегръдки...

Корсажът падна и разкри гърдите ѝ. Обля я жар, страните и поруменяха, но пиратът не отдели особено внимание на нейните заоблените ѝ форми, а я обърна с гръб към себе си и започна да маха мокрите остатъци от роклята. Тя започна да се дърпа, но се заплете в тях. В резултат на съпротивата остана по гащички, жартиери и чорапи. Заобиколена отвсякъде от цяла планина дрехи, тя погледна към лицето на Сокола, които я изучаваше внимателно. Очите му бяха ледени, затова тя и не помисли да се покрие с нещо или пък да скръсти ръце пред гърдите си. Това, което видя, изглежда не му направи никакво впечатление. В погледа му се четеше едва ли не презрение. Този човек ме мрази, помисли си Скай. Внезапно той отново направи крачка към нея и тя отново нададе вик на ужас.

Този път обаче дори не я докосна. Вместо това взе плетената завивка от леглото и ѝ я подаде. Тя се покри, свела очи.

— Ако не се подсушите, милейди, ще умрете от белодробно възпаление. А сте ми нужна жива! — Тя не каза нищо, не искаше да вдигне глава; видя само ботушите му, които се отправиха към вратата. Там те се спряха, а той добави с кадифен глас: — Не се самоизмамвайте, лейди Кинсдейл. Не мисля да забравям обещанието ви и ще се погрижа да го спазите, макар и да го дадохте малко лекомислено.

Вратата хлопна и тя придърпа завивката още по-плътно към себе си. В каютата ставаше все по-топло и по-топло, а фенерът пръскаше мека светлина. Престана да трепери и запроклина жалкия страх, който я беше накарал да се унизи дотолкова, че да обещае на един пират да изпълни всяко негово желание. Внезапно обаче потрепери отново. Спомни си неговия поглед — поглед на човек, който я презира, който сякаш знае нещо противно за нея. Сигурно щеше да се върне скоро, а презрението му ще го направи вероятно още по-зъл. Добре поне, че зъбите му не бяха неприятни. Тялото му също не издаваше неприятен

мирис, а когато шепнеше, се долавяше аромат на мента... Боже, нима бе възможно да си мисли за такива неща?

Скай се завтече към писалищната маса и заотваря чекмеджетата. При един пират не можеше да няма скрит грог, но така и не се намери никакво питие. Изведнъж корабът се разтресе, тя загуби равновесие и седна на пода. Изруга тихо и мислите ѝ я отнесоха в Лондон. За разлика от светския живот в младия Уйлямсбърг, в столицата човек можеше да се развлича истински. Лондон предлагаше балове, театрални представления, оперни спектакли. Не бяха за изпускане и изискани дворцови празненства. Вярно, че и там се срещаха мошеници, но дори и те бяха цивилизовани хора. Освен това една дама не губеше току-така своята чест, а само ако тя самата поискаше това. Не, не, в Лондон опасност от пирати не съществуваше.

Разбира се, по-рано тя обичаше родната си страна, красивите, грижливо прокарани улици на Уйлямсбърг, града, който измести Джеймстаун и стана столица на колонията Вирджиния. Неговите къщи бяха светли и чисти, с внушителни бели огради. Скай си спомни с топло чувство как градът и дворецът на губернатора израстваха пред очите ѝ. Баща ѝ бе писал, че мистър Спотсууд вече е на път да се премести в готовата сграда. Да, навремето Уйлямсбърг беше красив град. Да имаше как, дори и сега би заменила Лондон с родния си град, не на последно място и заради мисис Пойндекстър и нейното училище. И какво, сега искаха да я принудят да се омъжи за напълно непознат човек. Трябваше с него да обитава някаква плантация, забравена от бога и хората, а столицата щеше да бъде някъде далеч, далеч!

Не. Беше забравила за момент в каква ситуация се намира. Пленница на пират, който изобщо не допускаше, че годеникът ѝ ще отмъсти за погубената ѝ чест. Може би лорд Питрок Кемерън наистина нямаше да прояви готовност да плати откупа.

На масичка от розово дърво стояха гарафа с коняк и четири чашки с дълги дръжки. Придържаше ги месингова рамка. Скай си наля. Алкохолът опари гърлото ѝ, но сякаш никога през живота си не бе пила нето тъй вкусно. Закашля се, но си сипа повторно.

Конякът ѝ вдъхна кураж и тя започна да се упреква горчиво за проявения страх. Но вече нищо не можеше да се промени. Трябваше да гледа напред към бъдещето. Изпълнена с решимост, тя остави чашата обратно на масата и се зае да пребърква чекмеджетата. Не беше

възможно тук някъде да не се открие оръжие. Вместо оръжие обаче тя намери единствено някакви ръкописи и морски карти. Разочарована, девойката върна чекмеджетата обратно на местата им.

Бурята поутихна и корабът вече не се олюляваше тъй много. Всеки момент Сребърния сокол можеше да се завърне. Само че този път тя щеше да се подготви предварително. Нетърпеливо започна да рови в стилните му сандъци. В тях се намериха най-различни неща — чорапи, панталони, жилетки, ризи, жакети от различен плат и скроени различно. Всички те бяха в черен цвят.

— Проклятие! — изруга тя. В мига обаче, в който вече искаше да се откаже, откри под купчина ризи сабя, остра като бръснач. Скай претегли оръжието на ръка и започна да мечтае за свободата. Но внезапни кръвта се отдръпна от лицето ѝ — е, добре, убива капитана, а какво ще прави след това с неговите хора?

Би могла също да го задържи като заложник и да накара екипажа да потегли към Чийзъпийк Бей и после по Джеймс Ривър... Е да, но как ще удържи толкова много пирати под контрол? И все пак едно нещо не будеше никакво съмнение — докоснеше ли я Сребърния сокол само още веднъж, щеше да умре.

Досами вратата се чуха стъпки и Скай затаи дъх, но те отново се отдалечиха. Някой се изсмя, мъжки гласове заглушиха отслабващите стъпания на вятъра. Бурята бе победена.

Скай се хвърли на леглото и скри сабята сред гънките на плетената завивка, обърна се с гръб към вратата и се притисна към стената. Можеше ли да победи Сребърния сокол? Сигурно е много изморен, помисли си. Беше водил битка с другата пиратска банда, с бурята. А дуелът с нея самата? Всичко това бе вярно и все пак той си оставаше по-силният. Най-добре ще е да се престори на заспала и така да спечели малко време. Отново към вратата се приближиха нечии стъпки и след това затихнаха. Тя въздъхна облекчено, но в този момент Сребърния сокол влезе внезапно в каютата.

Скай притвори очи и сякаш се смали цялата — сега той трябваше да изпита състрадание към нея. Веднага обаче съжали за решението си да се обърне към стената. Вратът не биваше да се посреща гърбом. И все пак не посмя да помръдне — нека си мисли, че е заспала.

Той заключи вратата отвътре. После се насочи към печката и там се спря вероятно за да си сгрее ръцете. Миг по-късно тя едва сподави

вика си. Той седна до нея и цялото легло се разлюля. Ботушите му изтрополиха един след друг на пода. С болезнена яснота осъзна следващите му действия. Почти безшумно на пода се приземи мокра риза, след пея и панталонът. Това не можеше да се сбърка с нищо друго.

Според Скай в този момент той или щеше да я докосне, или пък да се обтегне до нея. Нищо подобно не се случи. Пиратът стана, пресече цялата каюта, отнякъде долетя звън на стъкло — явно, че си наливаше коняк. Тихият му смях подсказа, че е забелязал липсата на известно количество в гарафата. Веднага след това покрай нея се възцари застрашителна тишина.

Съвсем неочаквано усети докосването — тъй нежно, тъй ефирно. За малко да трепне от изненада. Пръстите му я галеха по раменете, загърнати от покривката, след това преминаха по гърба и се спряха на бедрата ѝ. Тя прехапа долната си устна и не издаде нито звук. Очакваше следващите му действия и се молеше. Той обаче отдръпна ръката си и легна до нея. Само малко търпение докато заспи и тогава... той оставаше в нейна власт.

Напразно обаче се надяваше да чуе до себе си равномерното, дълбоко дишане на спящ човек. Въпреки късния или по-скоро ранен час, слънцето вече се издигаше на небосклона, Сокола не спираше да се върти неспокойно. Каютата просветляваше все повече, а той все още не искаше да заспи.

Скай чакаше ли, чакаше...

Докато по някое време престана да чака. Умората или конякът я налегнаха и тя заспа преди него.

Минути по-късно, или пък бяха изминали часове, се пробуди, примига няколко пъти, осъзнавайки, че се намира в леглото на пират и то само по гащички, чорапи и жартиери, завита в покривка, в чиито гънки бе скрила и сабя. Сега беше моментът да определи тактиката си, да се обърне към врага и да го погледне право в лицето. Когато обаче погледът и се проясни съвсем, тя разбра, че насън вече се е извъртяла към него.

Той лежеше по гръб със спуснати клепачи, а безредната му черна коса се спускаше върху челото.

Какъв правилен нос! А ако си обръсне и брадата ще изглежда още по-добре... Но какво от това? Така или иначе този човек си

оставаше разбойник и мошеник.

Отредено ѝ беше обаче тъкмо тази заран да осъзнае докрай колко привлекателен е този разбойник и мошеник. Дори и насън мъжът до нея си оставаше представителен, широкоплещест, мускулест, опален от слънцето. Тъмни косъмчета се виеха по могъщите му гърди, който постепенно преминаваха в тънък кръст и не по-малко стройни бедра... Кръвта се покачи в лицето ѝ. Погледът спря дотук и бързо-бързо се върна на лицето му, откъдето вече я гледаха неговите очи. Той ѝ се усмихна дружелюбно.

— Е, лейди Кинсдейл, готова ли сте вече да изпълните обещанието?

Руменината в лицето ѝ се сгъсти още повече; да имаше как, щеше да се хвърли сред морските вълни. Сокола се завъртя рязко към нея и я погали по слепоочието, а тя импулсивно оттласна ръката му. Искрящите му очи я смущаваха, затова не отделяше поглед от тавана на каютата.

Той се премести още по-близо до нея, обхвана брадичката ѝ с ръка и я принуди да отмести погледа си към него.

— Аз ви предупредих, госпожице.

— Сега съм уморена.

— Така ли?

— Изтощена съм до смърт. Кажете сам, възможно ли е в състоянието, в което се намирам, да изпълня своето обещание?

— Вие сте просто една малка лъжкиня, лейди Кинсдейл. Не знам защо ми се струва, че вие изобщо не възнамерявате да спазите нашата малка уговорка.

— А вие пък сте пират, сър! — просъска Скай. — Най-гнусната паплач сред хората! Кажете сам, има ли на този свят порядъчен мъж, който да повярва истински, че една лейди е в състояние да спази такова едно обещание?

— Гнусна паплач, така ли? Вие ме обиждате, ми лейди!

— А вие... Вие ме обиждате още повече като...

— О, не, милейди — прошепна той и пръстите му бавно запълзяха по шията ѝ. Неспособна нито да помръдне, нито да се противопостави, тя се загледа в; него, прикована от сребристосивите му очи, които сякаш искряха. — А сега помислете малко! Ами ако на мое място тук лежеше Едноокия Джек, а? Със сипаничавото си лице и

разядените вонящи зъби? Да не говорим пък, че целият беше въшкав! Не разбирате ли, че за вас аз представлявам твърде удачно попадение?

— Кучи син!

— Може би. — Пръстите му продължиха да се разхождат надолу и се спряха в подножието на една от гърдите ѝ. Скай стисна зъби. Някак трябваше да се добере до сабята. В един миг с връхчето на един пръст той погали зърното на гърдата. Тя изписка възмутена и ръката му се отдръпна. Сокола се обърна и скочи от леглото. Започна да се разхожда из каютата, без да обръща никакво внимание на голотата си, а тя придърпа покривката още по-плътно до ръката си и усети хладината на стомана. Планът ѝ да го изненада по време на сън се провали. Сега вече си имаше работа с буден и отпочинал противник.

На вратата се почука. Сокола изруга тихо, дръпна един чаршаф от леглото и го уви около кръста.

Скай пък придърпа бързо и нервно завивката и покри разголените си гърди.

В каютата влезе хубавецът, когото наричаха Робърт. В ръцете си носеше поднос.

— Кафето, капитане. Не мога да предложа на милейди сметана, но в последно време, нали знаете, не ни се е мяркала крава. Затова пък си имаме захар, а готвачът бе тъй любезен да ви изпрати хрупкави хлебчета.

— Благодаря, Робърт. А как стоят нещата с кораба на лейди Кинсдейл?

— Движи се след нас. Устоя на бурята.

— Повредите ще отстраним, когато стигнем в Ню Провидънс.

— Какво? — извика Скай с възмущение и двамата се обърнаха изненадани към нея. — Нима не пътуваме към Джеймс Ривър?

— Съвсем не, милейди — отвърна Сребърния сокол. — Вие май искате да ме видите обесен колкото се може по-скоро. Нямам ни най-малкото желание да се приближавам към Вирджиния.

— Вие не, но аз искам да се върна там!

— Веднага щом пристигне откупът, ви пускам да се върнете по родните места. Честно казано обаче, не съм се разбързал чак толкова — при тези думи я погледна сякаш беше негова собственост, която го познава в подробности и умее да цени. Скай се разkreщя вбесена, а той се обърна спокойно към младия пират, взе подноса от ръцете му и

вдигна рамене в показно недоумение. — Какво да ги правиш... жени. Никога не можеш да им угодиш.

Младежът се разсмя, отдаде чест и излезе, затваряйки вратата след себе си.

Сребърния сокол постави внимателно подноса на бюрото, наля си чаша димящо кафе и взе едно от хлебчетата.

— Възхищавам се от темперамента ви, лейди Кинсдейл...

— Вие току-що намекнахте, че ние двамата с вас...

— Ами да, точно това намекнах.

— О-о, вие сте направо гнусен!

— Така ли смятате? Вижте какво, уважаема госпожице, когато сте с мен, няма да ви сполети нищо лошо от страна на другите. Разбира се, ако изпълните обещанието си.

— Никога!

— Това поредното обещание ли е?

Тя не отговори и успя да устои на втренчения му поглед. Какво ли си мислеше този мъж? Да на би в сърцето му да се прокрадваше искрица милосърдие? Та нали можеше да я изнасили безпроблемно още тази заран? Докога ли ще я щадя?

— Закъде пътуваме? — запита тя и се плъзна към ръба на леглото. Все още бе увита в покривката, в чиито гънки се намираще сабята. Изправи се бавно и го погледна с невинно изражение.

— Към Карибите, лейди Кинсдейл, към Ню Провидънс и дори още по-нататък.

— А с мен какво ще стане? — Тя колебливо запристъпя към него. Сокола намаза едно хлебче с мармалад и докато отговаряше, се обърна с гръб към нея. — Поне на първо време ще трябва да се задоволите с моята компания.

— Това няма да стане! — Тя скочи към него и преди още да се обърне, острието се опираше в гръкляна му. Придържайки все още завивката до тялото си, Скай се наведе към него, за да го погледне право в лицето, но за свое огромно изумление откри, че той се усмихва. — Сега аз съм тази, която има предимство, или още не ви е ясно? Да не би да искате да умрете с тази глупава усмивка на уста?

— Защо пък не? Има ли нещо по-красиво от смърт с усмивка?

— Не се шегувам, сър! Винаги изпълнявам заплахите си!

— Мога да кажа същото и за себе си, милейди.

— Проклятие! Извикайте веднага своите хора и им заповядайте да насочат кораба към Джеймс Ривър.

— Няма да направя това.

— Моля?

Той се приведе рязко и се извъртя тъй светкавично, че бързата ѝ реакция не му нанесе други поражения, освен една мъничка драскотина по врата. С юмрук изби сабята от ръката ѝ, след което я запокити ведно със завивката на пода. Приклезна бавно до нея. Скай не смееше да вдигне очи и да погледне неговите, чиито сребрист блясък се беше превърнал в ледена ярост. Трябваше обаче да го стори, тъй като той хвана нейната брадичка и обърна лицето ѝ към себе си.

— Постъпихте много глупаво, скъпа. Ако, не дай Боже, пак се случи да ме нападнете с оръжие, ще си платите скъпо и прескъпо. Ясен ли съм?

Скай забави отговора си, но стисна зъби и кимна утвърдително.

— Нали няма да ми причините болка?

— Никога, обещавам. Това обаче в никакъв случай не значи, че няма да ви докосна.

Девојката понечи отново да поеме въздух, за да изкрещи разярена, но в последния момент успя да се овладее. Сребърния сокол я наблюдаваше с усмивка, след това се изправи и седна на писалището.

— Няма ли да закусите, милейди? Или може би сте свикнали да издавате рев, дори и когато най-човешки ви предлагат чашка кафе?

ГЛАВА ТРЕТА

Докато Скай седеше на масата и загърната в плетената покривка, пиеше кафе, Сребърния сокол се обличаше. Тя демонстративно гледаше в обратната посока. След като закопча панталоните си, той седна и нахлузи ботушите на краката си.

— Ще ми кажете ли, милейди, защо се страхувате от тъмнината?

— Не се страхувам от тъмнината — отвърна тя.

— Наистина ли?

— Не.

— Лъжете ме.

Скай вдигна рамене.

— Един джентълмен не ще откаже на една дама да послъже мъничко.

— Така е, но както ви е известно, аз не съм джентълмен, а пират.

— Ах, да, за малко да забравя — вие сте противно, брутално животно. И изобщо нямам какво да ви кажа.

Той се изправи, но тя все още не виждаше какво прави. Пристъпи зад стола ѝ и предизвика трепет в цялото ѝ тяло. Докосвайки облегалката на стола, но не и нея самата, той наведе главата си толкова ниско, че тя не само чу шепота му, а го усети.

— Противен и брутален ли, лейди Кинсдейл? Боя се, че горчиво ще съжалявате, ако не съм близо до вас. Може да се каже, че до този момент не ви се е налагало да изтърпите кой знае какви грубости. И това при положение, че дори се опитахте да ме убиете. Помнете това!

Ръцете на Скай се вкопчиха в красиво резбованите облегалки на креслото. Боже, колко омразен ѝ беше този човек! Ненавиждаше смеха му, постоянните подигравки, силата му, неговия шепот, който проникваше до дъното на душата ѝ, усмивките и неговите мускули. Трябваше постоянно да си напомня, че е пират и жестоко животно! Защото той излъчваше омайно очарование. Ако не беше негова пленничка, може би щеше наистина да се поддаде на този чар.

Мили Боже, да не съм си загубила разсъдъка, каза си тя отчаяна...

Макар тук-там в косата и брадата му да проблясваха сребърни нишки, този мъж бе все още млад. Умееше да се изразява изискано и изобщо трябваше да се признае, че поведението му в някои случаи бе съвсем цивилизовано. Независимо от това той си оставаше разбойник и крадец — тя ще се съпротивлява срещу посегателствата му и ще го мрази ю сетния си дъх.

— Е, няма ли какво да ми кажете, скъпа? — Сребърния сокол посегна към една от червеникавозлатистите ѝ къдрици. С върховете на пръстите погали тила ѝ и през нейното тяло премина гореща вълна.

Вбесена, отблъсна ръката му.

— Няма какво да ви кажа, сър, освен нещо, което е много близко до ума. Може зъбите ви да са по-хубави от тези на Едноокия Джек, но иначе не сте ни на йота по-добър от това чудовище.

Той се изсмя, изправи се и вдигна сабята от пода.

— Моля ви да разграничавате нещата, милейди. Ако Джек беше жив и вие прекарахте нощта в каютата му, неминуемо щяхте да забележите някои разлики.

— Наистина ли? Е, да, ако бях някоя пристанищна проститутка, сигурно щях да си кажа: „Ето на, на тоя зъбите още не са изпопадали и устата му не миришат чак като сметище.“ Само че аз не съм пристанищна курва, сър, и за мен негодяят е и си остава негодяй. Така поне са ме учили там, откъдето идвам.

Сребърния сокол отново се разсмя.

— О, какъв възвишен дух. Възхищавам се от благородните ви идеали, но любовта към истината ми налага да ви кажа, че жената си е жена, а мъжът трябва да се оценява според действителните му способности, а не според мястото му в обществото. Върху дюшека и най-изисканата дама, и най-благородната херцогиня се въргалят по същия начин, както го прави и продажната жена. Всички те копнеят за страст, шептят името на любимия, галят косата му и се притискат към него. — Той направи няколко крачки към масата и се наведе плътно над нея. — Тя овладява всичко това много по-бързо, ако зъбите му са на мястото си.

— Учудвам се откъде черпите тази самоувереност!

— Може и да не вярвате на думите ми, лейди Кинсдейл, но едно нещо сигурно сте разбрали вече — ако бяхте прекарвали нощта с Джек, сега щяхте да сте вече труп и нямаше да разсъждавате по въпроса кой мъж бил по-добър, кой — по-лош.

— Думите ми не бяха отправени към мъжете изобщо, а само към разбойниците и негодяите сред тях.

— Какви тежки слова, милейди! И всичко това, след като ми обещахте да изпълните всяко мое желание, да ме ощастливите, да ме разтушавате в забавлявате?

— Да Ви разтушавам и забавлявам ли! — Тя скочи разгневена и успя да го докачи с юмрук по брадичката, преди той да я хване за китката. Удачното попадение я изпълни с удовлетворение, но в този миг съзря вената, която пулсираше на врата му и по тялото ѝ пропълзя страх. Очевидно беше разгневен. Щеше ли да се нахвърли сега върху нея?

Без да отклонява погледа си от пирата, тя бавно седна обратно на стола. В мигове като този, когато в очите му заискряваха сини светлинки, темпераментът му се развихряше. Беше изпитала това на собствен гръб. Той обаче не отвърна на удара ѝ. Преглътна само, за да сподави яростта си, и се усмихна наново.

— Известно ли ви е, милейди, че имате прекрасни гърди?

— Какво? — Тя премести поглед надолу. Тялото ѝ над кръста беше напълно разголено. Освен това явно мръзнеше, тъй като и зърната на гърдите ѝ се бяха втвърдили като пъпки на роза. — О-о... — Когато бе станала да го удари, бе забравила да вземе завивката със себе си. А сега напразно се опитваше да се загърне.

— Милейди, търпението ми си има все пак граници. Какво ли не опитахте досега — и гръкляна искахте да ми прережете, и брадичката ми да строшите. Но не успяхте. За в бъдеще ви препоръчвам да овладявате емоциите си.

Смехът му я обърка съвсем и тя се опита безуспешно да се отскубне от хватката му. Цветът на очите му отново се промени, този път се обагриха в топло сиво. Тя не успя да отгатне посланието им, но същевременно дъхът ѝ замря и горещи потоци заляха тялото ѝ. В стомаха ѝ нещо се преобърна и отчаяна, тя навлажни с език пресъхналите си устни.

— Моля ви! — изпъшка, без да осъзнава изобщо за какво всъщност моли.

Той пусна китката ѝ и тя бързо и нервно придърпа завивката към себе си. Не знаеше как да прикрие своята неувереност.

— Аз... аз... не съм ви обещавала да ви развличам.

— Но нали казахте, че ще направите всичко, което пожелаея — напомни ѝ той с иронична усмивка, след което се обърна и нахлупи шапката си върху главата. — Аз мога да чакам, госпожице. Благодарете на Бога, че съм толкова търпелив! — праметна каиша с корсарския нож около кръста си, щракна токата, взе сабята под мишница, като не забрави да прибере и една малка кама от библиотечката. — Не знам, да ви оставя ли подноса или... А не, готвачът е бил достатъчно съобразителен и не е сложил нож до купичката с мармалада. А сега довиждане, скъпа, и умната! — поздрави я церемониално с шапка зръка и напусна каютата.

Скай седеше като прикована за стола. Едва когато чу щракането на резето, скочи, изтича до вратата и инстинктивно заудря по нея. Отново я бяха заключили!

Вбесена, тя изруга и помете подноса от масата. Парченца от порцеланови чашки се разлетяха на всички страни, купичката се счупи на две и ягодовият мармалад се разля на пода. В този момент вратата отхвъркна и Сребърния сокол влетя обратно в каютата. Очите му пръскаха сини светкавици.

— Ах, ти, зверче такова! — Той решително тръгна към нея и тя се опита да избяга, но нямаше Къде. Удари се болезнено в библиотеката и се строполи по корем върху леглото. Не ѝ достигаше дъх, понечи да се извърти, но Сокола се метна към нея и я сграбчи за ръцете.

— Пуснете ме веднага! — изпищя тя, опита се да го ритне и в крайна сметка успя да впие зъби в ръката му. Той изрева от болка, подскочи, завъртя се около себе си и успя да седне на леглото. Тялото и се озова в скута му. Сега вече беше в негова власт. Гола и безпомощна, тя се разхълца отчаяно.

— Първо, ме нападнахте с хладно оръжие, после ме ударихте, а сега, като капак на всичко, ме ухапахте. Освен това счупихте сервиза ми, което ще рече, че повредихте моя собственост...

— Повредила съм му била собствеността! Пфу, такива думи в устата на пират!

Държеше я заклещена и тя не беше в състояние дори да се извърне — нито да погледне лицето му, нито пък да отметне раздърпаните коси от очите ся.

— Чашата преля, милейди! След като се държите като дете, то и аз ще се отнасям с вас като с дете.

Дланта му се стовари с всичка сила върху долната част на нейния гръб. Тя изкрещя възмутена, но това не ѝ помогна. От очите ѝ бликнаха сълзи. Болката и унижението бяха неописуеми. Лежеше напълно незащитна върху мускулестите му бедра с лице, заровено сред усукани завивки и чаршафи. Внезапно закрещя и се загърчи в скута му. В какво унизително положение се намираше! Как мразеше само този човек.

Стори ѝ се, че той отново замахва и изрида:

— Моля ви! Не ме удрайте! Моля ви!

Изненадващо не последва втори удар. Той я изблъска от колената си и тя се приземи на седалищните си части, които все още пареха като огън след тежкия му удар. Вероятно щяха да минат дни, докато болката премине окончателно.

— Да ви вземат мътните! — измърмори той, изправи се и я прекрачи. — Съберете счупеното и почистете всичко тук! — Възмутена, тя се наклони да отвори уста... Той обаче изобщо не ѝ разреши да се изкаже. — Ще направите, каквото ви казвам, Скай, нищо, че съм пират и кучи син. Не изпълните ли нареждането ми, ще се видите в чудо. Това е заплаха, а както добре знаете, не обичам да хвърлям думите си на вятъра. Ако ме предизвикате заради някакъв си там размазан мармалад, напълно ще си заслужите това, което ще ви сполети.

Беше застанал пред нея с ръце на кръста. Сега тя разбра как беше възникнало името му — очите му бяха като разтопено тъмно сребро. Стиснатите устни пот мустаците му не вещаеха нищо добро и нейният борчески дух утихна.

— Разбрахте ли ме, госпожице?

— Да.

Погледът му се смекчи и понечи да протегне ръка, за да я докосне, но изруга и се обърна. Миг по-късно вратата хлопна зад гърба

му и резето изскърца. Девојката се хвърли с хълцане на пода.

Час по-късно тя най-сетне взе решение да отстрани хаоса в каютата. Все пак пиратът имаше право. Едва ли си струваше да предизвика гнева му заради счупените чаши и разления мармалад. Тя сложи подноса на масата, нахвърля в него счупените парчета и изтри мармалада със салфетка. Дръпна пердетата и с удивление установи, че слънцето вече залязва. Явно, беше спала дълго.

С парче шнур закрепил пердетата към рамките на прозореца. Искеше да се наслади на последните отблясъци дневна светлина. Печката и фенерът бяха вече угаснали и Скай наново закърши ръце. Пак ли ще трябва да остане сам-самичка в тъмното, та Сребърният сокол да разбере отново в какво страховито нищожество се е превърнала и да ѝ се присмее, както той си знае. Той щеше, разбира се, да си помиела, че е заслужила това изтезание.

На вратата се почука и тя се сепна. Сокола не би чукал. Загърна се плътно със завивката и извика:

— Да — да?

Влезе младият пират-хубавец, на име Робърт Ероусмит, прегънат под тежестта на един от нейните пътнически сандъци.

— Раклата е ваша, нали?

— Да.

— Значи мога да я оставя тук. Какво толкова има в нея, та тежи толкова?

— Предполагам, че междувременно сте откраднали едно-друго от нея, така че би трябвало да знаете.

Гримаса разкриви лицето му.

— Не, милейди. Нашият подход към плячката е същият като към заложиците — и в двата случая искаме откуп.

— Така или иначе, един ден всички вие ще увиснете на бесилото.

— Кой знае. — Ухилен до уши, Робърт постави сандъка до раклата на своя господар. — За съжаление не мога да ви донеса останалата част от багажа. Това ще стане едва когато стигнем в Карибите. Капитанът си направи труда да прегледа съдържанието на този сандък и стигна до заключението, че вътре има всичко необходимо за няколко дни напред.

— Искате да кажете, че капитанът... че той се е ровил в нещата ми?

— Да, милейди.

Едва успя да сподави възмутения си вик. Нейните рокли и накити бяха красиви и скъпи, така че по-скоро трябваше да е доволна, че изобщо може да разполага с тях.

— Ще отнеса тези неща отгук. — С безизразно лице Ероусмит посегна да прибере подноса с парчетата в него.

— Почакайте за момент! — помоли Скай. Младежът също бе пират, но за разлика от други правеше добро впечатление. — Ще запалите ли лампата? Започна да се стъмва.

— Аз ще се погрижа за това, Робърт.

Сепнати, и двамата едновременно се обърнаха към вратата. Там стоеше Сокола.

— Слушам, капитане, както наредите. — Робърт се поклони на Скай и излезе.

Сребърния сокол затвори вратата след себе си, отправи се с бавни крачки към библиотечката и запали фитила на фенера. Скай наблюдаваше действията му с учудване. Смяташе, че ще поиска да се възползва от нейната фобия... Едва ли е уместно да се благодари на пират само затова, че и той веднъж е проявил човещина. И то след всички злини, които ѝ беше сторил.

— Движим се с попътен вятър на юг — обясни той. — Мисля, че огънят е излишен, така че лампата стига.

Скай кимна безмълвно.

— Не знам защо си помислих, че вече сте се облекли.

— Дрехите ми пристигнаха току-що.

— Е, сигурен съм, че ще откриете нещо подходящо. Ще ви помогна, а след това ви се разрешава да се поразтъпчете за един час на палубата.

— Мога да се облека и сама.

— Я да видим какво мога да направя за вас? — Гласът му придоби заплашителна интонация. Очевидно беше решил отново да изостри отношенията. В един момент ще успее да ме обезсили, помисли си тя. Постоянните дразги и битки буквално ѝ късаха нервите.

— Вие... казвам ви...

— Щом като ми разрешавате, ще ви избира сам нещо. — Отправи се към раклата, тя се завтече след него и го хвана за ръката.

Уплашена, впери поглед в засъхналата кръв по ръкава му.

— Вие сте ранен!

— Няма нищо страшно, милейди. Острозъба харния ме нападна.
— Девојката преглътна, но не каза нищо. — А сега, бъдете така любезна да ми пуснете ръката... .

— Не, няма нужда отново да се ровите в нещата ми. Първият път също нямахте право да вършите това.

— И вие пребъркахте сандъка ми, когато открихте там сабята. Аз лично прегледах багажа ви, воден от далеч не тъй воинствени подбуди. Ще ми се да бъдете прилично облечена. — Отскубна се от нея и коленичи. Отвори капака на раклата и извади корсет, семпла блуза и светлосиня ленена рокля с къси ръкави, гарнирана с дантели, която беше предвидена за горещото лято във Вирджиния. — Тези банели са истински инструмент за мъчения. Нямате нужда от тях. Чорапи също не ви трябват. Независимо от лекия ветреца, вечерта е достатъчно топла.

Самоувереността, с която се ровеше в дрехите ѝ, я подразни и тя се опита да го изблъска встрани.

— Сър... мистър Сребърен сокол, нали така ви е името? Как изобщо да ви наричам?

Широко ухилен той приседна на пети.

— Мисля, че би ми допаднало обръщението „милорд“, лейди Кинсдейл. Или пък, да кажем „повелителю мой“.

— Никога няма да кажа такава неща!

— Ами тогава простичкото „Соколе“ стига. А сега настъпи моментът да се облечете в тази лятна мечта.

Скай се изправи в цял ръст.

— Само с груба сила можете да ме накарате да...

Той подигна пренебрежително рамене.

— Щом като настоявате... На мен лично ми е все едно.

— Стой! — извика тя и се отдръпна назад. Нямаше сили да продължава битката. Пък и болките, резултат на недотам нежното му отношение към нея, не бяха още отшумели.

Той стоеше неподвижен и наблюдаваше страдалческото изражение, с което отмахна завивката от себе си.

— Я престанете да ми се правите на Офелия. Не сме в театъра.
— Приближи се и продължи: — Махнете и копринените чорапи!

Много бият на очи.

Предположението ѝ, че ще успее да го засрами по някакъв начин, се оказа чиста заблуда. Небрежно я вдигна, хвърли я на леглото и се зае да свлича чорапите ѝ наедно с жартиерите. Скай се съпротивляваше колкото може, но всичките ѝ ритници и замахвания само го развеселяваха.

— Абе, вие няма ли да се умирите! — викна той, опитвайки се да издърпа блузата през главата. — Цяло мъчение е да ви облече човек, както сте се разбеснели! По-лесно девственица ще разсъблечеш!

Изправи се с подигравателна усмивка, а тя бързо си пъхна ръцете под копринените жартиери.

— Едва ли някога сте се запознавали с девица. — Докато казваше това, нейният противник стоеше до леглото и я наблюдаваше със стоманеносив поглед. Внезапно тя осъзна, че вместо да прикрива голотата и, нейната блузка по-скоро я подчертаваше. Гърдите и бедрата изпъкваха предизвикателно изпод тънкия, фин плат. — Защо ме унижавате така? — попита с усилие. — За какво ви е да ме измъчвате?

— Вярвайте ми, милейди — отвърна той сухо, — по-скоро измъчвам себе си, а не вас.

— Щом е така...

— Слушам ви?

— Ами щом е така, защо не спрете — прошепна тя едва-едва.

— Това е нещо, което не мога да направя — Сребърния сокол взе в ръце ленената рокля. — Облечете я, Скай, така ще успокоите и моите, и своите нерви.

Скай ли каза... За втори път вече я наричаше по име — тъй непредвзето, както би го сторил приятел или любим. Произнасянето на нейното име от устата на този човек би трябвало да ѝ е ненавистно, но не беше така. Би трябвало също да се възпротиви на нареждането му, но и това не стори. Изправи се бавно от леглото и той ѝ облече роклята през глава. След това я извърна и започна сръчно да закопчава седефените копченца на гърба. Явно беше детайлно запознат с особеностите на женското облекло. Независимо от това, тя потропваше нетърпеливо с боса пета по пода.

— Няма ля да свършвате скоро?

— Мда. Значи мислели сте да се закопчаете сама, така ли?

— Тези рокли са предвидени за дами, които разполагат с камериерки. Но тъй като бедните момичета попаднаха в лапите на вашите изверги...

— Ето защо и трябва да ми благодарите за помощта. Така, това е всичко.

— Да ви благодаря ли? — Тя се извърна рязко. — А сега ще тръгваме ли?

— Както кажете. — Внезапно той бръкна още веднъж в раклата и извади сребърна четка с гравирани инициали. — Главата ви е заприличала на разтурено гнездо.

— Вината едва ли е моя.

— На вас може и да ви е все едно, аз обаче много държа да изглеждате добре. Елате, ще разреша вашите златни къдрици.

— Разбира се, че не ми е все едно! — извика тя нервно, издърпа четката от ръката му и с неравномерни движения започна да вчесва сплъстената коса. От разресването обаче не излезе нищо, защото започна да се скубе.

Сребърния сокол я наблюдава известно време, но в един момент не издържа и грабна нетърпеливо четката.

— Оставете по-добре на мен! А сега се обърнете!

Скърцайки със зъби, тя се обърна гърбом към него. За пореден път той прояви сръчността си. Без да проявява кой знае каква предпазливост, успя да разплете всички възелчета по косата ѝ и къдриците се разстлаха свободно върху раменете и.

— Какъв странен цвят — отбеляза Сокола. — Нито са руси, нито червени.

Тя се извърна и се засмя хладно.

— Значи са сламеноруси.

— Да, права сте, разбира се — съгласи се той с широка усмивка.

Очите ѝ се стесниха и тя безмълвно го изчака да отвори вратата. Отблъсна предложената и ръка, но когато вече понечи да излезе, той я хвана здраво.

— Скай, ако сега, начаса не поемете ръката ми, рискувате да прекарате останалата част от пътуването в каютата.

Много добре знаеше, че не се шегува. Затова се хвана за ръката му и той я поведе навън.

Слънцето вече се скриваше в океана. Красотата на гледката развълнува дълбоко девойката. Спомни си в този миг, че е във властта на чудовища, които плячкосваха морета и океани, че нейният капитан намери смъртта и лежи под студен воден покров. Други добри люде също бяха загубили живота си. Тя самата бе принудена да прекара цяла една нощ с един от най-безскрупулните и коварни пирати. И въпреки всичко това — заникът на слънцето роди нови надежди в сърцето ѝ.

Като огнено колело слънчевият диск се потапяше бавно в кобалтовосините вълни и разпръскваше около себе си сияние, което можеше да се сравни единствено с вечността.

— Сега вече знам, какъв е цветът ѝ — каза Сребърния сокол тихо.

— Какво? — извърна се тя сепната.

— Знам вече какъв е цветът на косите ви — на залязващо слънце. Елате, ще поема кормуването. Можете да останете за малко при мен.

Скай и без друго нямаше друг избор, тъй като той все още държеше ръката ѝ. Двамата се отправиха покрай струпани макари и платна към резбовани стъпала, които водеха до кормилото. Моряците заотдаваха чест, във въздуха се размахаха шапки, отвсякъде я преследваха многозначителни усмивки. Усети как кръвта обагрят страните ѝ, но преодоля смущението и изправи гордо брадичка.

— Добър вечер, капитане! — долетя вик от наблюдателния пункт.

— Добър вечер, Джако. Там горе всичко ясно ли е?

— Ясно и прекрасно като сладкия глас на мама, сър! Бурята е вече зад гърба ни.

— Това е чудесно, Джако.

— Изглеждате чудесно, милейди — обади се отново наблюдателят.

Вместо нея отговори Сребърния сокол:

— През нощта на милейди също се наложи да се бори с буря и по тази причина е решила тази вечер да подири по-спокойни води.

Постовият горе се разсмя, а и от други посоки също се долавяше тих подигравателен кикот. Кой знае, може би само си въобразява. Държането на екипажа беше по-скоро дружелюбно, отколкото безсрамно. Освен това всички спазваха дисциплина — нещо, което изглеждаше странно на пиратски кораб.

Сребърния сокол я заведе до дървен парапет, който ограждаше кормилото. Кормчията отдаде чест.

— Курсът на кораба е юг-югоизток, сър.

— Добре, Томпкинс. Ще оставим нещата така. А сега сте свободен.

— Благодаря, капитане. — Томпкинс изчезна, а Сокола хвана кормилото. Колко безгранични са морето и небето, помисли Скай. Можеше сега и да сме съвсем сами на този свят. Слънцето все още се виждаше вдясно, полъхваше и лек ветреца.

Тя отметна глава и изложи лицето си на морския бриз. Сега беше моментът да изкове план, с който да победи Сокола. Немислимо бе да прекара дори още една нощ с него. Но как да опази достойнството и честта си — тъй невъоръжена и слаба в топлата, мека вечер? Трябваше да събере сили и да открие изход.

Изправи глава и срещна погледа на Сребърния сокол.

— Кажете ми, моля, какво всъщност искате от мен?

Той вдигна рамене и морето отново погълна вниманието му.

— Просто съм любопитен, милейди.

— За какво става въпрос?

— Питам се само, защо жена с възпитание като вашето се отнася тъй лекомислено с обещанията.

— При мен това се случва, само когато давам дума на змии и плъхове.

— Е, обещанието си остава обещание дори и тогава, когато се отнася до мен.

— Вие сте само един мошеник, разбойник, нехранимайко...

— ... пират. Професия безспорно благородна, насърчавана дори и от славната кралица Елизабет. Сър Френсиз Дрейк също беше пират. Винаги когато Англия е водела войни с Испания или пък Франция, пиратството се е считало аз твърде почтено занимание.

— Е, да, но Дрейк не е бил пират, а корсар...

— Или разбойник, както ви се харесва — прекъсна я Сокола със смях.

— Ще рече, че щом ограбваме чужди народи, а не своите, значи всичко е в реда на нещата.

— Не искате да сравнявате Едноокия Джек с Дрейк, нали?

— О, не, той прилича повече на Атила, владетеля на хуните. И двамата са най-хладнокръвни убийци.

— Искате да кажете, значи, че пиратите биват два вида — добри и лоши?

— Разбира се, това е валидно за всички хора.

— Във всеки случай вие спадате към най-долните твари, сър.

— А пък вие променихте темата на разговора ни.

— Да се върнем към нея. Към въпроса за вашето обещание.

— Казах вече, че... — но той я прекъсна.

— Знам, знам. Вие няма да спазите обещанието си, защото съм долна твар и отрепка. А какво ще кажете за годеника си?

— Какво годеникът ми?

— Ами вие и на него сте обещавали нещо.

— Никога нищо не съм му обещавала! — възпротиви се Скай и веднага се ядоса, че се поддаде и отговори. — Впрочем този въпрос изобщо не ви засяга.

— Острото ви езиче започва вече да ми дотяга.

— А на мен вашето присъствие тук.

— О, това може лесно да се уреди. Веднага ви връщам във вашия затвор.

— Няма ли поне капка милост в сърцето ви?

— От отрепка като мен не може да се очаква милосърдие, милейди.

— О-о! — извика тя. — Защо настоявате толкова на въпроса си?

— Казах ви вече — изпитвам любопитство.

— И какво толкова искате да знаете?

— Ами дали например онзи мил младеж, годеникът ви, ще поиска да плати откуп за вас.

Скай прибра коленете си и опря брадичка на тях.

— Това няма никакво значение. Ще получите исканата сума от баща ми.

— А ако реколтата се окаже лоша? Лъвският пай на бащиното ви състояние идва от захарните плантации на островите, а годината беше лоша.

— Е, в такъв случай ще плати лорд Кемерън? — сопна се тя.

— Дори и когато честта ви е опетнена ли?

— Моята чест е неопетнена... — Тя сведе смутено поглед, тъй като ѝ беше повече от ясно, че го дължи единствено на напълно необяснимата му въздържаност. Врълхлетя я споменът за докосванията му, за ръката му, галеща някои интимни места. — Е, признавам, че честта ми не е съвсем непокътната. Но какво от това?

Мъжът срещу нея се изсмя.

— Мисля, че все пак Кемерън ще даде парите. Той е човек, който държи на думата си. Макар и да са го сгодили още като дете — все пак ще се ожени за вас заради почитта, която изпитва към покойния си баща.

— Да не би да го познавате? — не скри изумлението си Скай.

За момент той се поколеба.

— Е да, познаваме се.

— Как е станало така?

— Случва се тон да се намеси, когато взема заложници. Тогава се срещаме в Боун Кей. Там имам... някои имоти.

— Да, пътят дотам е дълъг... Значи още доста време се налага да бъда ваша пленничка.

— Достатъчно дълго време, милейди — отвърна той.

— Що за човек е той?

— За Питрок Кемерън ли питате?

— Да.

— Ами такъв като мен.

— Моля? — Тя скочи, изпълнена с възмущение.

Сребърния сокол отново се изсмя. В очите му се появи сребрист блясък.

— Допада ми лоялността ви към него.

— Той е джентълмен, а вие...

— Дръжте езика си зад зъбите, госпожице! Всичко това започва вече да ми омръзва.

— ... Вие сте пират — Всъщност възнамеряваше да го нарече „канален плъх“, но в последния момент промени решението си.

— Казах, че е като мен — поясни Сокола, — защото сме братовчеди.

Скай чак се закашля от изненада. Той я удари няколко пъти по гърба.

— Моля ви, гледайте да не получите удар! За ваше успокоение ще кажа, че сме само втори братовчеди, а аз, нищожеството, съм издънка на това фамилно разклонение, което поколения наред вече е зачевано извън брачното ложе. То се знае, официалните представители на семейството не обичат да говорят много по този въпрос и никой от тях не ще признае, че съществуват и други Кемерън. Не знам дали ще ми повярвате, но щом срещнете уважаемия си годеник, вие ще констатирайте, че си приличаме направо като близнаци.

Тя извърна глава и запита невярващо:

— Значи, вие искате да обезчестите годеницата на собствения си братовчед?

— Не бих казал, че с него се имаме много.

— Е, да, но...

— Помислете, милейди — сега-засега все още сте „не съвсем непокътната“. А ако се съди по слуховете, вие и без друго не искате да се омъжвате за лорд Кемерън.

— Това са напълно безпочвени приказки.

— Не забравяйте, че ви познавам.

— Вие изобщо не ме познавате!

— И с всеки изминал час ви опознавам все по-добре и по-добре.

— Колко сте самовлюбен само! — Скай скръсти ръце пред гърдите си и продължи: — Нашият губернатор Спотсууд мрази страшно пиратите. Все някой ден ще ви пипне и ще идете на бесилката. А сега ще ви обещава нещо, което непременно ще спазя. В момента, в който увиснете на бесилото, аз ще бъда сред зрителите и ще се наслаждавам на вашата смърт.

— Не момиче, а жив кръволок...

— Е, вие пък сте мошеник и разбойник!

Той се позасмя и се обърна към нея. Тя понечи да се изплъзне, но не успя. Пиратът хвана ръцете ѝ и се наведе към нея.

— Милейди — прошепна досами лицето ѝ и устните им почти се срещнаха, — ще дойде ден, обещавам ви, когато ще се преклоните пред волята ми. — Съпротивата ѝ се състоеше в недоловим шепот досами устата му. Отнякъде долиташе ясно доловимо тупкане — бяха ударите на собственото ѝ сърце. Чуваше равномерния шум на морето или може би на кръвта във вените? Ако разбере, че трепери, ще си

помисли... Да, какво всъщност ще си помисли този мъж, запита се тя отчаяно.

Така и не можа да си отговори, тъй като беше прекъсната от покашляне. Сребърния сокол се изправи На стъпалата стоеше Робър Ероусмит.

— Вечерята на милейди е сервирана в каютата ви, капитане.

Сокола изправи девойката на крака.

— Мистър Ероусмит ще ви придружи — след което добави тихичко:

— И не се страхувайте, там е светло. — Без да дочака отговора й, той се обърна и отново похвана кормилото.

Не след дълго Скай бе вече в каютата. Робърт й пожела лека нощ, затвори вратата зад себе си и пусна резето. Помещението наистина беше осветено — два фенера хвърляха светлината си върху голям съд за миене с чиста вода и яденето на масата. Почувства се уморена от чистия въздух, а и гозбата ухаеше изкусително.

Седна пред чинията с риба, моркови и картофи и хрупкавия хляб, в който нямаше нито една личинка н, без много да му мисли, се нахвърли върху храната. Спря се едва когато чинията се изпразни. Наля си чаша бургундско вино от гарафата и се сети за нощта, която и предстоеше. Сребърния сокол я бе уверил, че няма да й причини болка. Освен това скоро щеше да е свободна. При положение, че баща й разполага с необходимата сума, или пък ако годеникът й прояви готовност да я спаси. Все пак тя не беше съвсем обезчестена, нали...

Изпълнена с безпокойство се изправи и се заразхожда напред-назад. Кога ли ще дойде този Сокол? Отвори капака на своята ракла и нервно затърси някоя нощница с висока яка, след което още по-нервно се зае с нелеката задача да разкопчае копченцата на гърба си. Накрая роклята все пак се свлече заедно с блузата на пода и тя изми тялото си от кръста нагоре.

До този момент не беше дошъл все още никой.

Преметна нощницата през раменете си, съблече останалото и изми и долната част на тялото си. После въздъхна облекчено. Вратата все още си стоеше затворена.

Както беше по нощница седна на масата и изпразни чашата на един дъх. Отпусна се уморена назад и постепенно сънят я надви.

Изведнъж се сепна, опита се да се раздвижи и се натъкна на нещо дървено. Обзе я паника — навсякъде беше тъмно. Затворена сама между четири дървени стени! Дочу отнякъде собствения си писък... Не, не бива да крещи, някой беше я предупредил, заплашил, да не издава нито звук... Усети как я хващат нечии ръце. Открита е, ще я убият, без да им мигне окото. В отчаянието си започна да дере, да хапе, да рита...

— Скай!

Внезапно светлина обля всичко наоколо. Тя запримига. Лежеше в леглото на Сребърния сокол, до него самия. От другата ѝ страна беше дървената стена на каютата — спомни си как биеше до преди малко с юмруци по нея.

— Фенерите са угаснали! — оплака се. — Съжалявам, Скай. — Той я взе много внимателно и нежно в ръце. Тя осъзна, че под завивката тялото му е голо, но въпреки всичко се сгуши трепереца в него. Ръцете му галеха косата ѝ, страните ѝ. — Успокой се, Скай... Светлината никога не ще изгасне, обещавам ти.

Постепенно спря да трепери и заспа безметежно.

Дълбокото и равномерно дишане го накара да се отмести малко и той с вълнение зараглежда обляното в сълзи лице. Беше хубава, трябваше да признае това. Разбра, че рано или късно ще изгуби битката с това момиче. Тя беше негова пленничка, но прикованият във вериги бе той. Никога нямаше да му даде сърце да я пусне ей така. Преди да приключи всичко, тя трябва да бъде негова. И тогава вече честта ѝ ще му принадлежи.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Скай се стресна в съня си и разбра, че е сама в леглото. Надигна бързо глава, огледа се, но Сребърния сокол го нямаше.

Легна отново със стон и запоклина слабостта си, която я накара да заспи в прегръдките му. Този пират постоянно я изненадваше. Можеше да бъде корав и непреклонен, а после — внезапно тъй нежен, тъй чувствителен. Как само разбираше ужаса ѝ от тъмнината...

И все пак всичко това нямаше никакво значение. Тя не просто лежа до него в леглото, тя дори се сгуши в голото му тяло.

Единият от фенерите гореше, а пердетата бяха спуснати. Скай се измъкна от леглото, изтича до прозореца и дръпна кадифените завеси. Заслепиха я златно сияние и морската синевина. Океанът се простираше, докъдето стига погледът и се сливаше с хоризонта.

На вратата се почука. Скай не беше се облякла още, но нощницата поне я прикриваше от глава до пети и затова тя извика:

— Влез!

С поднос в ръце в каютата пристъпи Робърт Ероусмит.

— Добро утро, милейди — кимна му и той постави подноса на масата. С церемониален жест вдигна сребърния капак и в гласа му се появиха триумфални нотки. — Прясно мляко, яйца и свински котлет. — Не бе способна да се противи нито на великолепия поднос, нито на любопитството си.

— И прясно мляко ли?

— На зазоряване срещнахме приятелски кораб от Чарлстоун, милейди. — Тук Робърт се поколеба за миг. — Капитанът заръча да донесат на борда вана и купи още френски сапун. Предупредих го, че може да не искате да използвате ваната заради опасността от болести, но тъй като самият той се къпе най-редовно, реши, че и на вас това ще се хареса.

— Е, тук той е прав — но къде остана гордостта ѝ? Нали трябваше категорично да отблъсва всяко благоволение, което ѝ оказваше този мизерен тип? От друга страна — ако останеше мръсна,

щеше ли това да спаси нейната чест? Смешно бе и суеверието, че когато се къпе човек, в тялото му може да проникнат болести или зли духове. Беше израсла в места с горещ климат и къпането бе привично за нея.

— Ще я донеса по-късно, както и кофи с вода. А ако водата не ви стигне, можете и сама да си стоплите. Ще запаля печката и ще ви оставя един пълен казан.

Тя поблагодари на Робърт и седна на масата. Докато ядеше котлета, го наблюдаваше как разпалва огъня.

— Чарлстоун... — промърмори тя. — А сега се движим към Ню Провидънс, нали? — Познаваше околностите на острова. Там имаше пиратско пристанище. Пъргавите и подвижни кораби на морските разбойници бяха в състояние да маневрират без усилия сред скалите и плитчините, докато по-тромавите военни и търговски кораби често се разбиваха в коварните коралови рифове. Вероятно английските собственици на острова нямаха необходимата енергия, за да се справят с пиратството. До слуха на Скай бе достигнало, че на Ню Провидънс е в сила законът на най-силния сред присъстващите там разбойници.

Робърт пъхаше въглища в печката и затова трябваше да мине известно време, докато отговори.

— Права сте, милейди, плаваме към Ню Провидънс. Познавате ли острова?

— Чувала съм твърде много за него.

— Няма от какво да се страхувате. Сокола няма да позволи да стъпите на сушата, а освен това там няма да стоим дълго. После продължаваме към Боун Кей, където думата му е закон. Не се плашете, той ще се погрижи за сигурността ви.

— Сигурност? — повтори тя с ирония.

— Да, докато бъдат постигнати известни договорености.

— А ако баща ми не е в състояние да плати откупа?

— Тогава със сигурност лорд Кемерън...

— А ако и той не плати?

— О, ще плати, разбира се.

— И ако все пак това не стане, Робърт?

Той се изправи.

— Много сте упорита, милейди...

— Да, такава съм.

— Е, в такъв случай... — Той разпери ръце. — В такъв случай не се съмнявам, че Боун Кей ще ви допадне. И все пак за мен е въвн от всякакво съмнение, че ще бъдете откупена по най-бързия начин.

— Кога ще бъдем в Ню Провидънс? Два дни, три дни?

— Приблизително толкова. Зависи от вятъра.

Скай го загледа продължително и той запристъпва смутено от крак на крак. Беше привлекателен мъж като господаря си, притежаваше добри обноски, пък и речникът му бе цивилизован. Може би този пират не бе от най-лошите. Независимо от недостойната ситуация, в която се намираше, той се отнасяше с нея като с лейди. По всичко изглеждаше, че се възхищава от нея и затова реши да залож на своя чар. Може би пък ще ѝ помогне. И така — тя му се усмихна тъжно.

— Защо не се откажете от този начин на живот! — извика тя, скочи от стола си, завтече се към него и го хвана за ръката, Унесена в преследването на замисъла си, тя не забеляза, как вратата се отвори и Сребърния сокол влезе безшумно в каютата. — Мистър Ероусмит, помогнете ли ми да избягам, ще се застъпя за вас пред губернатора. Вярно е, че мрази пиратите, но ако се разкаете искрено, непременно ще ви даде още възможност да започнете порядъчен живот. Нима не разбирате за какво става въпрос? Ако продължавате така, скоро ще свършите на бесилката. Ще ми бъде много мъчно за вас.

Момъкът поруменя, тъй като тя стоеше твърде близо до него и нощницата ѝ, макар и плътно да покриваше тялото, беше все пак от тънка, полупрозрачна памучна материя.

— Милейди... — заговори той с мъка.

— Да, наистина, милейди? — долетя протяжен въпрос откъм вратата. Изплашен Робърт се дръпна назад и се загледа в Сокола, който от своя страна се усмихваше саркастично. — Свободен сте, мистър Ероусмит.

— На вашите заповеди, сър. — Робърт буквално избяга от каютата, а Скай се взря с тежко предчувствие в артерията, която пулсираше ускорено на врата на Сребърния сокол. Ризата му бе разкопчана и откриваше голяма част от бронзовата гръд. Стомахът ѝ се сви на топка. Искаше ѝ се да избяга дори от собствените си чувства. Погледът му сякаш се потопи в нейния и за срам тя не успя да се

разгневи. Вместо това си припомни изминалата нощ и преживения кошмар. Колко сигурна се чувстваше в силната му прегръдка.

А онази утрин, в която го видя необлечен...

През тялото ѝ премина трепет и тя преглътна мъчително. Не, не бива да си спомня за тези неща! Но не може да потуши спомена, не успя да обуздае надигащото се в нея плътско желание. Той целият излъчваше страст. И въпреки това я бе оставил на мира.

— Е, скъпа моя... — Мъжът прекоси каютата, седна бавно на нейния стол, отпи от кафето ѝ и изпружи доволно крака на масата. — Вие май подбуждахте току-що клетия Робърт към бунт?

— Нищо подобно, опитах се само да му обясня какво го очаква, ако не промени начина си на живот.

— Лъжете, милейди, макар и за мен това да не представлява нищо ново.

— Не лъжа. Бих се почувствала ужасно, ако видя този човек на бесилката.

— Добре, а ако видите мен?

— Знаете вече. Когато клупът се увие около врата ви, аз ще ликувам най-много от всички.

В погледа му не можеше да се прочете нищо.

— Вярвам на думите ви, но съгласете се все пак, че първо трябва да ме хванат, нали?

— Възможно е например Робърт да ви предаде.

— Мислите, че се е поддал на очарованието ви?

— Ни за миг не съм възнамерявала да му замайвам главата... пък и едва ли щеше да ми се удаде.

— Радвайте се, че не се е стигнало дотам, госпожице. Защото в противен случай щеше да се наложи да го убия.

При тези думи дъхът ѝ спря. Сега той лъже, мина ѝ през ум. Можеше ли обаче да бъде сигурна? Мъжът срещу нея бе истинска загадка.

— Предупреждавам ви, Скай — продължи той — Внимавайте много, когато си имате работа с екипажа ми. Всеки, който ви докосне, ще умре.

Хората ви изобщо не ме интересуват! Искам просто да получа свободата си.

— Скоро ще бъдете свободна.

В този момент почукване на вратата прекъсна разговора им — беше Робърт.

— Ваната, капитане.

— Вкарайте я вътре.

Двама от моряците внесоха ваната, а през това време Скай се притисна в един ъгъл. Други пък ги последваха с пълни кофи вода. И всички те явно я виждаха в тънката ѝ нощница, заглеждаха я като някаква уличница. След това напуснаха каютата, а Робърт спомена, че на печката имало още един казан с вода, след което си тръгна и той, а тя трябваше да остане сама със Сребърния сокол и димящата вана.

— Банята ви очаква — оповести той церемониално.

— Не искам да се къпя.

— Моите хора положиха толкова усилия за вас, милейди. Не ви ли е жал поне за топлата вода...

— Наистина, жалко за водата. А дали не бихте били тъй любезни да излезете, докато се изкъпя?

— Не, не бих!

— Отрепка такава! — просъска Скай.

— Повтаряте се, милейди.

— Я престанете, моля ви.

— Да престана какво? Правя всичко, което е по силите ми да бъда добре възпитана отрепка. Затова и не искам да се карам с вас, благородната дама.

— Боже, какъв абсурд! Едно трябва да ви е ясно — докато вие сте тук, няма да се къпя!

Сокола подигна вежди и тя забеляза, че независимо от глупавата размяна на „любезности“, той в никакъв случай не се намира във ведро разположение на духа.

— Какъв жесток човек сте вие, лейди Кинсдейл! Плътта ми още пари след тази нощ, в която лежахте в обятията ми и аз не ви дарих с нищо друго освен с утеха. Връщам се обаче в собствената си каюта и какво да видя — вие се каните да се хвърлите на врата на втория ми помощник. А като капак на всичко — искам да отпочина след изнурителен труд и какво се получава, вие ме изхвърляте. Имайте поне малко милост, милейди!

— Трябвало е да станете артист, сър. Щяхте да упражнявате една почтена професия и със сигурност щяхте да имате успех.

— Слушайте, Скай, няма да напусна каютата си.

— А пък аз няма да стъпя във ваната.

— Мога да ви принудя, ако поискам.

— Да ме принудите можете, разбира се, но това ще бъде против волята ми.

— Да разбирам ли, че искате отново да бъда груб с вас?

Тя процеди през зъби:

— Да става каквото ще, но няма да се къпя.

Разсъдъкът ли я бе напуснал? Животът ѝ тук щеше значително да се облекчи, ако се признае за победена. Но как да надвие гордостта си?

— Бог да ви е на помощ тогава! — извика той и внезапно скочи. Тя се притисна стресната до стената. Каква глупачка се оказа. Сега той ще се нахвърли върху нея, ще разкъса всичко по тялото ѝ, ще я хвърли гола в димящата вода и после, после... Тук мислите ѝ се оплетоха и тя се отказа да продължи.

— Почакайте малко! — проплака тя, но без да обръща внимание на вика ѝ, той тръгна бавно към нея. — Милейди, не влезете ли във ваната... — Той спря, и тя се приготви да посрещне насилието. — ... тогава ще се изкъпя аз. — Казвайки последните думи, Сокола започна да разкопчава панталоните си.

— Какво казахте? — промълви тя смаяна.

Сокола захвърли ризата си на пода и изу единия ботуш.

— Ами не смятам да хвърлям топлата вода.

— Ама... Вие не може просто така да... — Скай замлъкна, а вторият ботуш се приземи шумно до първия.

— Та какво казахте, че не може? — поиска да се осведоми Сребърния сокол с учтив глас.

— Не можете така да се къпете в мое присъствие.

Той се разсмя от сърце.

— Мога, милейди, и как още мога, да знаете!

Още преди той да си свали панталоните, Скай му обърна демонстративно гръб и заби прилежно поглед в стената. До слуха ѝ достигна плисък — явно влизаше във ваната — и доволно пръхтене.

— Сър, притежавате морал на...

— Може би на отрепка? — довърши той.

— На канален плъх!

— Да, за щастие не всички, могат да лицемерят... Ще бъдете ли тъй любезна да повикате Робърт, милейди? Нека донесе друг сапун.

— Няма да извикам Робърт!

— Ама в такъв случай ще се размириша на французки бардак! — заоплаква се той. — Хайде, извикайте го!

— Няма пък да го извикам!

— Като е така, ще го извикам аз.

Водата отново се разплиска и тя, без да нека, обърна глава. Загърнат в кърпата, предназначена първоначално за нея, Сокола се отправи към вратата и я отвори.

— Мистър Ероусмит! Имам нужда от вас!

Робърт сигурно беше свикнал да изпълнява светкавично нарежданията на своя господар, защото не бяха изминали и няколко секунди и той изникна пред вратата. Малко по-късно донесе и калъп сапун с тръпчив аромат.

Сребърния сокол отново се топна във ваната и си затананика. Скай успя все пак да забележи, че на връщане той забрави да спусне резето на вратата.

— И недейте да хвърляте тези крадливи погледи през рамо, лейди Кинсдейл! Разрешава ви се да ме разглеждате съвсем открито и колкото ви душа иска. А освен това очаквам от вас да изпълните най-сетне своето обещание.

— Съвсем скоро ще лежите заровен някъде без гроб, докато се сплуете — отвърна тя нежно.

— Възможно е, само че преди това ние с вас... Я елате тук да ми измиете гърба.

— Да, и преди да се сплуете, заровен някъде без гроб, ще пукнете от противно душевно заболяване.

— Позволете да се усъмня. Но както и да е — няма ли да ми се притечете на помощ?

— Дори да умирате от жажда, пак няма да ви помогна!

— Госпожице, подлагате търпението ми на тежко изпитание.

— Тъй, тъй — измърмори тя с неудоволствие. Изнервяше я обстоятелството, че трябва да стои с гръб към него и не може да го държи под око. И все пак се налагаше да издържи и да не се обръща.

Мисълта ѝ отново се насочи към незаклучената врата. Може би пък — ако се престори на послушна...

— Лейди Кинсдейл... — започна Сокола, но тя се обърна бързо към него и той замлъкна. Лежеше отпуснат и спокоен във ваната и се усмихваше. Беше опънал крака, а ръцете му се опираха на ръба на ваната. — Колко мило от ваша страна, госпожице! А сега ще ми насапунисате ли раменете и гърба?

Тя отвърна на усмивката с усмивка, отправи се към ваната и... я подмина бързо. Но в мига, в който вече се измъкваше през вратата, нещо хвана нощницата ѝ, чу се неподражаемият противен звук на раздран плат. Тя изкрещя и цялото ѝ тяло се извъртя. Той стоеше зад нея мокър и гол, а в ръката си държеше част от нощницата ѝ. Тя издаде сподавен вопъл, когато забеляза, че долната част на тялото ѝ е разголена.

Още малко и щеше да успее. Дали имаше изход за нея? Ако ли не, оставаше морето. Пиратът обаче се оказа по-бърз. Той захвърли в този момент парчето памучен плат, сграбчи Скай за раменете, завлече я обратно в каютата и затвори вратата. Този път спусна резето. Обърна се бавно към нея и се усмихна — усмихна се заплашително като сокол, в чиято човка се гърчи полска мишка. Постепенно усмивката му угасна и със злокобен глас каза:

— Играта свърши, милейди. Вие така и не можахте да разберете колко е важно да изпълнявате безпрекословно нарежданията ми. Отсега нататък обаче ще правите, каквото ви кажа.

Тя се опитваше с усилия да прикрие голотата си с остатъците от ризата. Устните ѝ трепереха издайнически, въпреки че не искаше да покаже колко се страхува. Решимостта ѝ обаче се разклати в момента, в който той направи първата си крачка към нея. При втората крачка отскочи с писък назад, но той я задържа за китката и я притегли към себе си. Опари я топлината на тялото му. С едно внезапно движение той смъкна от тялото ѝ каквото беше останало от нощницата.

Устните му бяха тъй близо, че дъхът ѝ направо секна. Мократа му гръд я заслепяваше под лъчите на слънцето, което огряваше каютата. На Скай ѝ се искаше да изкрещи, но не можеше, защото все още не ѝ достигаше дъхът. Целият свят заплашваше да се срине. Всеки миг можеше да се срути на пода и Сокола нямаше да я пожали.

— Банята ви чака, милейди. — Думите му се примесиха с бяла пелена, която премина по устата ѝ, слей това я вдигна високо и я положи във ваната. Тя инстинктивно прибра колене и ги притисна към

гърдите си. Сребърния сокол уви бързо косите ѝ и ги за върза на възел, за да не се измокрят. Водата бе приятно топла, но тя все още мръзнеше и трепереше цялата.

— Ако вие миришете на французки бардак, това си е в реда на нещата. — Стоеше зад нея и преди да разбере изобщо какво става, той прокара по тила, ръцете и раменете и кърпа, напоена с нежен аромат. Тя запротестира и се изправи, но с това нещата се влошиха още повече, тъй като сега вече той беше в състояние да насапуниса и гърдите. За кой ли път дъхът ѝ спря, пръстите му докоснаха розовите връхчета, те набъбнаха и през тялото ѝ премина жарка вълна. Сокола се приведе към нея, погледите им се срещнаха. Странният магнетизъм на очите му сякаш парализира цялата ѝ воля. Не беше способна да помръдне, единственото, което можеше да възприеме все още, бе бесният бяг на сърцето. Обзе я паника. Той хвърли кърпата във водата и ръката му легна неподвижна върху нейните гърди.

Сред горещите изпарения устата ѝ бе засъхнала. Вложи последните остатъци от воля, за да отхвърли от себе си необичайното вцепенение, да навлажни с език устните си и да проговори с дрезгав глас:

— Моля ви...

Сокола изруга полугласно, извърна се и Скай се потопи отново цялата във водата. Долови бързината, с която навличаше панталоните си. Бос и разголен над кръста, той излетя от каютата и от външната страна спусна резето. Девојката се разбърза, излезе от ваната и се подсуши — нали той можеше да се завърне всеки миг. Хавлията все още ухаеше на мъжкия сапун — фин и тръпчив.

Взе чиста блуза от раклата и се заоблича, като не пропусна нито една подробност — корсаж, чорапи, жартиери, фусты. Светлосинята ленена рокля придоби постепенно формата на камбана.

Този ден Сокола не се завърна в каютата, вечерта също го нямаше. Робърт дойде с няколко други моряци и всички заедно изнесоха ваната и кофите. По-късно ѝ донесе храната.

Тя заспа на масата.

Много по-късно се събуди, но в леглото. Запита се, как ли е попаднала там. Да не би да се е превърнала в сомнамбул? Роклята ѝ заедно с всички останали неща бе на тялото ѝ, нямаше ги единствено меките кожени обувки. Нима Сребърния сокол е бил тук?

Той бе сдържал думата си — двата фенера светеха.

Все още замаяна, тя полегна обратно на леглото и прегърна възглавницата. Изведнъж разбра, че мъжът до нея ѝ липсва — както и нежността, с която я утеши предната нощ.

Не дойде и на следващия ден. Робърт Ероусмит сервира закуската и обеща по-късно да се върне и да я изведе на палубата, Тя не попита за капитана и реши повече да не вкарва втория помощник в правия път. Спомни си думите на Сокола, че всеки предател неминуемо ще намери смъртта си.

По обед Робърт я изведе. Мъжете на палубата я посрещнаха много учтиво — отдаваха ѝ чест или пък се покланяха. Духаше лек попътен вятър. От Сокола нямаше и следа. Скай се облегна на перилата на десния борд и се остави на вятъра да поиграе с косите ѝ и да я милва. Робърт посочи в далечината брега на Флори: да, тя кимна разсеяно.

— Всъщност, какво стана с камериерките ми от Ирландия? — запита тя неочаквано. — Живи ли са още... ?

Стори ѝ се, че Робърт сподави усмивката си, но след това отговори със сериозен тон:

— Разбира се, че са живи, милейди. Сигурен съм че ще си ги получите обратно във Вирджиния.

— Това е добре. Погрижете се това наистина да стане! Баща ми ще плати и за тях!

— Сокола ще бъде уведомен, милейди.

— Впрочем, къде е той? — изплъзна се от устата ѝ и веднага се презря заради този въпрос. Какво я интересува той? Отсъствието му бе добре дошло за нея, каквото и да се криеше зад него.

Е-е, има си работа. Ще бъде зает, докато стигнем Ню Провидънс.

— Това е чудесно — отвърна Скай беззвучно.

Както наблюдаваше небето, Робърт се прокашля.

— Уви, време е вече да ви изпроводя обратно в каютата. Мога ли да направя още нещо за вас?

Скай поклати глава, но в този момент и хрумна нещо.

— Бих се изкъпала още веднъж. — Каква чудесна възможност да поиграе с топлата вода, да отпусне тялото си и да се намаже цялата с ароматен сапун, без да се страхува от Сребърния сокол.

— Отново ли? — Робърт я гледаше с невярващи очи. — Наистина ли искате да се изложите пак на всички най-зли болести?

— Къпала съм се изключително често, мистър Ероусмит, и въпреки всичко съм здрава като бик. Да не би желанието ми да ви създава някаква трудност?

— О, в никакъв случай. За мен волята ви е закон, лейди Кинсдейл.

Каква ирония, помисли тя с горчивина и промърмори:

— Благодаря.

В каютата тя започна да изучава книгите от библиотеката. Бейкън, Шекспир, сър Кристофър Врен, най-различни древни гръцки философи, книги по военно дело и навигация, философия, медицина и астрология. Явно, че Сребърния Сокол бе начетен човек. Или пък бе заграбил кораба на друг начетен човек. Това, разбира се, също бе възможно.

Робърт внесе ваната и няколко кофи вода с помощта на двама моряци. Не за първи път ѝ мина през ум, че тези мъже изглеждат твърде порядъчни за пирати. Може би пък е свикнала на стила им през тези четири дни?

Когато остана сама, тя се съблече с резки движения и се потопи бързо във ваната. Кой знае защо си помисли, че със събличането на последната дреха отнякъде ще изникне и Сокола. Но не би. Облегна се доволно във ваната и се отпусна.

Водата бе поизстинала. Колко ли време бе престояла във ваната? Него ли чакаше? В никакъв случай! И все пак? Може би копнее да изпита наново парещия огън, който разпалиха в нея ласкавите му ръце?

— Никога вече! — промълви тя, засрамена от себе си, изскочи нервно от ваната и се загъна в кърпата.

В този миг вратата се отвори. Облечен в елегантна дреха, той държеше в ръка ръкопис, погълнал цялото му внимание. Бавно се придвижи към средата на помещението и се спря едва когато забележа присъствието на Скай. Тя притисна кърпата към гърдите си и го загледа втренчено. И Сребърния сокол не каза нищо. Хвърли изписаните листа върху писалището, огледа я внимателно, а кръвта в жилите ѝ ускори своя бяг. Той беше този, който накрая наруши настъпилото мълчание.

— Обичате да се къпете, нали?

— Да — успя да каже тя едва-едва. Колко бе сериозен само...

— Спахте ли добре, госпожице?

— Да.

— Робърт ви е извел на палубата, надявам се?

Явно, че не му идваше наум нищо повече, за да поддържа разговора. Две крачки и застана до нея. Дори и не помисли да бяга. Сребристорсивите му очи се впиха в нея, дъхът ѝ секна и краката сякаш потънаха до глезени в пода.

Пръстите му игриво погалиха косата ѝ, устните му потърсиха нейните. Неговото докосване отново разпали пожара в тялото ѝ, сладка тръпка пробяга през жилите. Езикът му милваше тъгълчетата на нейните устни, дог като те се разтвориха. Целувката им ставаше все по-страстна и Скай почувства, че губи разсъдъка си.

Не след дълго той вече не се задоволяваше с устата ѝ. Ръцете му я галеха настойчиво по бедрата, връщаха се нагоре до гърдите, а тя все още не се отбраняваше. Не се възпротиви дори и когато шепата му обхвана едно от голите хълмчета. Смътно си спомняше, че хавлията се свлече на пода. Мислите ѝ се оплетоха окончателно и силни, властни чувства завладяха сърцето ѝ, душата ѝ. Целувката му сякаш я изпълваше цялата, неговите ласки, страстта му изтръгнаха от гърлото ѝ непознато, тихо хълцане.

Този звук, тъй копнежен, тъй чувствен, я отскубна от вцепенението. Тя опря юмруци в гърдите на мъжа, който все още я държеше здраво притисната до себе си. Заизвива се отчаяно в прегръдката му, но така и не успя да се освободи. Отметна глава назад и посрещна погледа му. В очите му се зараждаше буря.

— Момиче, не си играй с мен! — процеди той.

— Аз ли си играя?

— За Бога, милейди, не ме изкушавайте!

— Не ви изкушавам за нищо. Вие сте кукловодът и дърпате конците като всемогъщия Бог. Вие сте този, който ме плени, вие раздавате заповеди наляво-надясно като някакъв тиранин. Вие умеете да ме измъчвате и ме предизвиквате да върша неща, от които губя разсъдъка си. Страхувам се до смърт, че ще ме насилите, боя се от смъртта, а вие какво правите, играете си о мен като котка с мишка.

Очите му все още пламтяха, лицето бе напрегнато. Докосна бузата ѝ. Пръстите му погалиха нейните устни, които все още носеха следите от целувката му.

— Кажете ми, милейди, това преди малко изнасилване ли беше?

— Моля... ?

— Имам вашето обещание. Може би искате да го изпълните сега... — Скай се отскубна, коленичи и посегна към кърпата на пода. Сокола също приклепна до нея. — Започвам да си мисля, че по-скоро аз съм ваша играчка, отколкото вие моя, милейди. Нощем ме прегръщате и ми се доверявате, а денем... Не разбирате ли, че в тъмнината, ако поискам, мога да си взема това, което ми трябва?

Момичето сведе поглед, но той повдигна брадичката ѝ.

— Вие ме отвлякохте...

— Отговорете на въпроса ми...

— Е, добре! — извика тя гневно. — За вас е детска игра да се нахвърлите върху мен. И досега се чудя защо още не сте го направили.

— Да ви насиля, когато, изпълнена със страх, сте се сгушили в мен? Нима наистина мислите, че ви желая по този начин, милейди? Само когато истински копнеж ви хвърли в прегръдките ми, само тогава...

— Никога, никога няма да изпитам копнеж по един пират.

Той се усмихна и погали голото ѝ рамо.

— Стига да поискам, мога още сега, сега веднага да разпаля у вас страстно желание — изправи се рязко, а тя се почувства съвсем мъничка, когато я погледна отгоре. — В едно сте напълно права, милейди, наистина умея добре да измъчвам. Най-много измъчвам обаче сам себе си. А сега ще ви оставя сама, докато се облечете...

След като вратата се затвори зад гърба му, Скай се изправи. Цялото ѝ тяло гореше, краката и ръцете ѝ трепереха. Обзе я странна отпадналост, и най-малкото движение я затрудняваше. Докосна с пръсти устните си и треперенето се усили. Все още усещаше целувката, ръцете на Сребърния сокол сякаш все още галеха тялото ѝ...

Той каза, че ще се върне... Жизнеността ѝ се върна и тя се завтече към своя сандък. Имаше само още една чиста нощница от памучен плат — светлосиня, обсипана с цветчета, обвезана с копринени ширити по ръкавите и по талията. Тя се пхна бързо в нея.

Буквално на секундата на вратата се потропа и Сокола пристъпи в каютата. За пират изглеждаше абсурдно и непривично величествен в черните си одежди, с перо, полюляващо се на шапката му. Следваше го Робърт, комуто капитанът връчи изписания лист.

— Помнете, необходима е огромна предпазливост.

Робърт хвърли поглед към Скай, кимна и по лицето му се изписа неуверена усмивка.

— Съвсем скоро ще ви сервирам вечерята, милейди.

Храната изобщо не я интересуваше в този момент.

Изпълваше я едно-единствено желание — да избяга от Сокола.

— Не съм гладна, Робърт — отвърна тя равнодушно.

Той я огледа от глава до пети и очите му се скосиха, когато отново обърна поглед към господаря си. Сокола беше седнал на бюрото и внимателно изучаваше редици от числа в някаква книга.

Скай легна на леглото и се премести към стената. Двамата заговориха за някакъв товар, който или щяха да продават, или пък да плякосат. Тя притвори очи, а гласовете продължаваха да се редуват. Постепенно се унесе. Заспа леко и сънят и продължи докато настъпи... мракът.

Бе пленничка и нямаше къде да избяга. Тялото ѝ се загърчи. Тъмнината я притисна и остана без въздух. Не бе способна дори да извика за помощ...

— Скай!

Гласът му премина през нея като слънчев лъч и тя разтвори широко очи. Лицето му се наклони към нея и каютата се обля в светлина.

— О! — възкликна тя и притисна ръка към устата. Страхът все още не искаше да я напусне.

Сокола лежеше с открита гръд до нея. Взе я в прегръдките си и погали косата ѝ.

— Какво ви е?

Скай само поклати глава и той въздъхна с облекчение. Постепенно спокойствието ѝ се възвърна и тя надигна глава, за да го погледне право в очите.

— Вие... не се чувствайте задължен да ме утешавате.

— О, обичам да ви утешавам.

— Нали казахте, че... че само ви изкушавам.

— Забравете сега за това.

— Аз не съм искала да бъда изкушение за вас.

— Опитайте се да поспите, лейди Кинсдейл.

Тя положи обратно глава върху възглавницата, затвори очи и през
тялото ѝ премина тръпка.

Ти, радост моя, мислеше той, радост и мъка ведно.

ГЛАВА ПЕТА

Сребърния сокол стоеше изправен на предната палуба с ръце, опрени на хълбоците. Бризът подухваше край него, докато наблюдаваше канала, по който хората му предпазливо направляваха кораба.

Всичко бе под контрол. Робърт бе на кормилото, а моряците се катереха пъргаво като маймунки по такелажа и нагласяха платната според посоката на вятъра, за да не намалее скоростта и подвижността на кораба. Приближаваха остров Ню Провидънс, оживеното пристанище, управлявано от мошеници и разбойници.

Често бе идвал тук и познаваше пристанището много добре. Внезапно потрепера, сякаш току-що бе излязъл от сгорещената баня сред студа на зимен ден. Разкърши рамене и бързо отърси от себе си това усещане. И все пак опасността ни дебне, помисли той.

Отдавна бе осъзнал колко бе рисковано да склучи този договор с дявола. И все пак — заради момичето сега нещата изглеждаха по различен начин.

Трябваше да отплувам направо за Боун Кей, дори и пътуването да бе продължило по-дълго, заразсъждава той. От собствената си територия би могъл да изпрати послания и да преговаря относно връщането на кораба и на заложниците. Наложил му се обаче да дойде тук, понеже на това място капитаните планираха своите курсове и си разпределяха трофеите.

По дяволите момичето!

Съвсем скоро тя щеше да бъде на сигурно място, заключена в подходяща стая. Възнамеряваше да я изпрати на брега с лодка и да възложи на Жак Дьо Бре да я охранява. Здравенякът-французин беше пословичен с майсторството си в благородното фехтовално изкуство. Този мъж щеше да изпълни задачата.

Сокола извади от джоба си далекоглед и заизучава сцената, към която се бяха отправили. Пред визора му преминаха жалките къщурки на иначе тъй пъстрото пристанище, каците с барут на кея, сушените

риби, прострени между тях. На носа на малък ветроход беше застанала чернокоса уличница със запретнати поли и опалени от слънцето крака. Тя си вееше мързеливо с ветрило и се вслушваше в разговора на двама мъже, който кърпеха рибарски мрежи. По-навътре в града имаше някои сгради, които наподобяваха къщи, голямата част от пристанището се състоеше обаче от западнали бараки и складови помещения.

Крайно неподходящо място за една лейди...

Той сне далекогледа от очите си и нареди на Рутгер Гунар да смени Ероусмит на кормилото. Предстоеше да хвърлят котва.

— Кажете на Робърт, че след час трябва да сме на брега!

Рутгер закима с глава.

— Слушам, капитане.

Сокола се отправи бързо към каютата си. Макар и ядосан, той се спря пред вратата, преди да дръпне резето. Решението му да доведе на това място лейди Кинсдейл си беше чиста лудост. Но храбростта ѝ и изкусното боравене със сабята го предизвикаха да разбуди демоните на страха в душата ѝ. По-рано той и не подозираше, че същите тези демони вече са се вселили там, а още по-малко — че самият той ще приеме нещата дори още по-болезнено от нея.

Скай седеше до прозореца. Завесите бяха вдигнати и в каютата струеше светлината на деня. Носеше бяла муселинова рокля с корсаж от брокат и дълбоко изрязано деколте, от което се подаваше част от разкошната ѝ гръд. Полата се дигнаше върху няколко ката обемисти фусти. Когато я видя, че кърпи една от неговите ризи, се намръщи. Красивата ѝ коса падаше свободно на раменете.

Да, това са багрите на залеза. Какви вълни от злато и коприна! Пръстите му сами поискаха да ги погалят — и още нещо му се прииска, но... Тя погледна към него, усмихна се благо и морскосините ѝ очи заискриха с цвета на Карибско море. Да имаше как, би я сграбчил в прегръдките си, би изиграл съвършено ролята на пирата, като разкъса красивата ѝ рокля, не оставяйки и капчица съмнение в намеренията си и в парещия го копнеж.

Каква самоувереност излъчваше тази жена и колко естествена беше едновременно с това.

Трябваше да преглътне един-два пъти, за да укроти връхлетелите го чувства, седна на масата, изпружи високо крака и скръсти ръце зад главата си. В тази риза беше облечен, когато се срещнаха за пръв път.

С тънките си изискани пръсти тя закърпваше скъсаната яка. Пред него бе точно жената, която, стройна и изискана, бе намерила през нощта утеха на гърдта му...

— От вас ще излезе чудесна съпруга — нападна я той с враждебност, която изненада и самия него.

Тонът му очевидно я развесели.

— Както виждате, държа се чинно, както подобава на заложник, а вие продължавате да недоволствате, мистър Сребърен сокол. Не чупя нито кафения ви сервиз, нито пък размазвам мармалад по пода. Просто си убивам времето, като привеждам в порядък вашия гардероб.

Той я заплаши с пръст.

— Не преигравайте, милейди!

Тя само наведе усмихната глава. Трижди проклета да е, но тя вярваше на този мъж! След шест дни и нощи на съвместни преживявания ѝ се струваше, че е прозряла, що за човек е той. Нещо изпука, бе счупил една от перодръжките. С въздишка хвърли двете парчета, стана и се отправи към Скай. Пръстите ѝ продължиха да редят бод след бод и тя изобщо не го погледна.

Тон повдигна брадичката ѝ и погледите им се срещнаха.

Каква смущаваща красота! Не се бе родил художникът, който да възпроизведе отсенките на синьото и зеленото, които се смесват в очите ѝ или пък златисто-червения цвят на косите ѝ. Дори и най-изявените скулптори на Ренесанса не биха успели да изваят фините черти на нейното лице, скулите ѝ, контурите на брадичката, тъй решителна, тъй своеобразна. Никой не бе в състояние да пресътвори създаденото от Бога — Ева, изпратена от грешния рай на този кораб, със стройната си талия, крехко и гъвкаво тяло, сочни кръгли гърди и неопишуема предизвикателност. А и кожата ѝ галеше като коприна.

Отгоре на всичко тази усмивка... Присъствието му изобщо не я смущаваше. А страхът? Необходимо бе поне мъничко да се бои от него.

Той издърпа грубо ризата от ръцете ѝ и я захвърли встрани. Тя го погледна изплашено и независимо от съпротивата ѝ той я изправи на крака.

— Там пред нас е островът — проговори тя.

— Виждам. — В този миг обаче той виждаше единствено очите ѝ.

— Не трябваше ли да...

— Милейди, не са ли ви казвали, че сте една от най-красивите жени на този свят? Мисля, че го знаете, защото не ви липсва самоувереност.

Скай навлажни устните си и понечи да се отскубне от ръцете му, но това не ѝ се удаде.

— Какво искате от мен? — попита тихо.

— Да си кажа честно, и аз не знам съвсем точно — отвърна той с усмивка. — Струва ми се, че мога да ви опитомя. Възможно е да не поискам за вас откуп, а да ви задържа при себе си.

— Не се шегувайте, моля ви! — проплака тя и се опита да открие истината в очите му.

Пръстите му се впиха в ръцете ѝ.

— Защо мислите, че се шегувам, милейди? Ние, пиратите, сме пословични с необузданата си разпуснатост и развратност. Най-обичаме да пленяваме жени. Корабите връщаме на собствениците им, жените обаче — не! — Главата му се наведе към нейната и последните му думи преминаха като топъл полъх по нейните устни. И тогава той я целуна, притисна я към себе си, изпълнен със страст и копнеж. Устните ѝ бяха най-сладкото нещо на света, а бесният пулс на сърцето го влудяваше.

В главата му биеха тъпани и той осъзна внезапно, че в тази жестока и изнурителна битка ще загуби не само контрола над себе си, а може да погуби дори и душата си. Езикът му сякаш престана да се интересува от нейната уста и се спусна по врата ѝ чак до набъбналите ѝ играещи гърди.

Тя все още не се съпротивляваше. Но изведнъж нададе яростен вик, отскубна се от хватката му, която междуременно бе отслабнала, и изтри устните си с ръкав сякаш бе яла нещо отровно.

— Негодяй такъв! — изписка и се нахвърли с юмруци върху него. Преди да го достигне обаче, той хвана китките ѝ.

Да върви по дяволите, помисли той, и аз да вървя по дяволите. Останал без дъх, той я притегли отново — желанието му не бе угаснало, напротив, разпалваше се все повече. В прегръдките си държеше самия пулсиращ живот, енергията на слънцето, вълнението на морето, А твърдеше, че го ненавижда... Но не ѝ ли трябваше твърде много време, докато започне да протестира срещу целувката му? Пък и

сега дори го гледаше втренчено с искрящи очи! Не прилича съвсем на омраза. Или може би е наистина омраза, но страстна омраза, която изгаря тялото и го кара цялото да трепти, омраза, която ще разпали докрай копнежа му по нея.

Наум прокле слабостта си. Та той е пиратският капитан Сребърния сокол, от когото се страхуват надлъж и нашир. Той е човекът, който може да си позволи всичко — да хвърли тази жена на кревата си, да разкъса брутално роклята ѝ, да слее тялото си с нейното, да изтлее, да загине в нея... В края на краищата от това ще спечели и реномето му...

Тази жена щеше да погуби разсъдъка му. Бореше се със сърцето си, с душата и плътта, която заплашваше неговия разум. По устата му премина крива усмивка.

— Целувате се прекрасно, милейди. Устните ви са сладки, а тялото обещава наслади. Сигурен съм, че поне за известно време от вас ще излезе добра компаньонка. Само че темпераментът ви е като че ли малко опърничав. Е, нищо — няма начин баща ви да не плати висок откуп за вас. Или баща ви... или пък лорд Питрок Кемерън. Впрочем, не съществува жена, която да струва толкова злато и сребро. Освен това си мисля, че за някои неща ви липсва просто опит.

— Да ви вземат мътните! — изкрещя Скай. Очите ѝ пръскаха синьозелени искри.

Боже, какво изкушение!

— Милейди, това са слова, които могат да се чуят единствено от устата на мошениците и негодяите, с които кръстосвам моретата. Моля ви, опитайте се да контролирате своите емоции, защото в противен случай може отново да ми се прииска да ви поукротя.

Отвeтът бе гневна ругатня.

— Вероятно се отнасям с вас твърде меко и добродушно. Трябва да ви напомня обаче, че мога да обърна и другата страна.

— Меко и добродушно, няма-що! — извика тя с презрение, но веднага преbledня. Спомни си за неговата жестокост, грубостта му в деня, в който бе изпочупила кафения сервиз и купата за мармалад. Наблюдаваше го със страх, защото долови в словата му заплаха, надхвърляща въображението ѝ. Този мъж щеше да експлодира всеки миг — само една искра и фитилът щеше да се подпали. Но тя тъй

копнееше да го уязви, да го унижи... Ненавиждаше го с всяка фибра на тялото си. Не можеше да го понася... не можеше да понася и себе си.

Тя изтърпя целувката му, изтърпя я и... и се наслади. Вярно, че я изненада. И все пак за нея няма никакво извинение. Сокола я привличаше, призна тя пред себе си. В прегръдката му позна някакво ново и неизпитано любопитство. Жарта, която излъчваше тялото му, проникваше без прегради в нея, дъхът и спираше, мислите изтляваха.

Та той е пират, мошеник и разбойник, мислеше тя. Е, а аз какво съм, щом като му разрешавам да ме целува и гали?

Изпъна рамене и изправи брадичка.

— Ако ще ме изнасилвате, сторете го най-сетне. Нека свършим с това мъчение! — О, как щеше да го унижи и посрами в мъжкото му достойнство...

— Какво казахте, моля? — попита той с учтива усмивка.

— Направете, каквото сте замислили. Така поне всичко това ще остане зад гърба ми.

— Вие май искате от мен да ви изнасиля?

— Да... не, разбира се — изрече тя смутено и докато разбере какво става, топ я взе на ръце и я занесе до леглото, познало толкова техни съвместни нощи.

Скай падна по гръб, а той легна върху нея. Не се чувстваше никак посрамен...

— Не! — изкрещя тя панически и се засъпротивява отчаяно. Той само се изсмя, хвана китките ѝ, бедрата му притиснаха нейните, а тя се заизвива безсилна под него.

— Как го искате изнасилването? — шепнеше той. — Гола или облечена? Предпочитате може би да ви разкъсам роклята?

— Не...

Обхвана ръцете ѝ с една от своите и ги издърпа над главата ѝ. С другата си ръка загали гърдите ѝ и горещината, която излъчваша пръстите му, проникна през тънката материя, отделяща ги от беззащитната кожа.

— Дали да не го направим по-бавно, скъпа? — На гневния ѝ пристъп отвърна с нагло хилене. — Или пък да ви подразня и помъча още малко, за да се насладя по-пълно на възбудата и съпротивата ви? — Върхът на пръста му откри връхчето на една от гърдите ѝ, и, когато усети, че плътта се втвърдява от допира, страните и поруменяха.

— Престанете веднага...

— Е, взехте ли вече решение? Например бързо и брутално? Може например да ви затисна в стената, ще прехвърля красивите ви крака около моите бедра и ще свършим за броени минути. — Ръката му се спусна от гърдта ѝ към бедрата и ги загали бавно.

Дъхът ѝ спря.

— Моля ви... — изтръгна се сподавен звук от гърлото ѝ.

— За какво ме молите? Да продължавам ли? Кой вариант си избрахте? Бързото и брутално изнасилване или предпочитате да действам като нежен прелъстител?

Скай притвори клепачи и скръцна със зъби.

— Някой ден ще увиснете на бесилката, така да знаете.

Смехът му я накара да отвори възмутена очи.

— Ама вие наистина се държите много предизвикателно, милейди. Но както вече казах, не смятам да ви обезчестявам. Сигурен съм обаче, че някой ден ние с вас ще се любим.

Лицето му бе тъй близо до нейното, в очите му се таеше тъй смуцаващ блясък, че протестът ѝ замря насред път. Имаше едноедничко желание — мъжът да се отстрани от нея. Очарованието му заплашваше сериозно невинността ѝ и това не можеше да се отрече. Макар и да твърдеше, че жената не струва златото и среброто, което са готови да дадат за нея...

Сега тя разбра, че той изобщо не бе имал, нито пък има намерение да я обезчестява. Искал е само да я измъчва и просто да се забавлява.

Тя се опита да измъкне ръцете си от хватката му.

— Никога няма да ви принадлежа доброволно! — просъска тя разярена.

Сокола не каза нищо, пусна я и се надигна от леглото. Отправи се към масата и се зарови в някакви книжа, обръщайки гръб на Скай. Известно време тя остана да лежи, като не смееше да помръдне. Накрая все пак се изправи, прехвърли крака през ръба на леглото и отметна кичурите коса от лицето си.

— Налага се да ви оставя за няколко часа, милейди. Може би дори и през нощта няма да съм тук. Ню Провидънс е лошо място. Притворете завесите. Не разрешавам да излизате на палубата.

Тя мълчеше, и затова я запита с остър тон:

— Разбрахте ли какво ви казвам?

Очите ѝ заискриха гневно, но тя се овладя и отговори с мек глас:

— Каквото и да наредите, капитане, винаги на вашите заповеди...

— Лейди Кинсдейл, вие дори и не подозирате силата на моя темперамент. Ако обаче не се вслушате в думите ми, ще го опознаете истински.

Тя скочи от мястото си и викна разярена:

— И от какво да се страхувам, моля? Ще ме заключите тук, а екипажът ви няма да ме пуска навън. Защо изобщо си правите още труда да ме заплашвате?

Необходимите му бяха няколко крачки, за да се намери до нея, сграбчи я за раменете и я разтърси.

— Защото не знам по какъв друг начин да ви вразумя, ето защо!

Без да каже дума, тя с всичка сила стовари крака си върху неговия. Струваше си да види как подигравателната му усмивка угасна и вместо нея се появява болезнена бледност. Но още в същата секунда тя изпищя пронизително, тъй като той я сграбчи, понесе я във въздуха, седна с нея на леглото и я стовари по корем върху скута си.

— Знаех още от самото начало, че няма да се мине без порядъчна порция пердах.

— Не, не, не! — изкрещя Скай и като не може да направи нищо друго, го захапа за бедрото. Той замахна и ръката му се стовари тежко върху седалищните ѝ части. Унижението и болката покараха сълзи в очите ѝ. — Престанете да ме биете!

— Настъпихте ме най-подло, а след това ме и ухапахте. Настоявам веднага да се извините!

— Не искам!

Сокола запретна полите ѝ. Това момиче трябваше да разбере някои неща. Тя се съпротивляваше толкова енергично, че се търкулна на пода. Полузамаяна го погледна:

— Умолявам ви...

— Извинете се веднага!

— Е, добре. Съжалявам, че ви ухапах — сведе посрамено глава, тъй като я принудиха да моли пират за извинение. Когато той се изправи и мина покрай нея, тя добави като на себе си: — Но още повече съжалявам, че не мога да ви хвърля жив във врящо масло.

Сокола се върна мигновено, хвана я за брадичката и приближи лицето ѝ към своето. Среброто в очите му сякаш затанцува, а усмивката бе тъй чувствена, че я обля гореща вълна — нищо, че се бе заклела да го мрази вечно.

— Още отсега се радвам на следващата ни среща, милейди. Тогава ние двамата с вас ще поразучим още по-детайлно скритите ви желаниа, нали? — Обърна се, затвори завесите и прибра книгата от писалищната маса. Преди да напусне каютата, той се извърна отново към нея. — Дръжте се разумно, Скай. Предупреждавам ви.

Никога до този момент не бе чувала някой да блъска вратата с такава сила. Когато той спусна резето отвън, тя скочи и въпреки нареждането му се завтече към прозореца, от който можеше да се види островът. Запита се колебливо защо ли той отдава толкова голямо значение на спуснатите завеси. Е, ако ги дръпне малко, сигурно няма да се случи нищо особено. Тя разтвори двете завеси и се загледа в кея. Рибари сортираха улова си, над тях две леко облечени жени се бяха провесили от един балкон и със смях махаха на някакъв юначага. Пияна двойка се клатушкаше нагоре по улицата, контета, целите в кадифе и брокат, се пъчеха горделиво сред полуоблечени моряци с превръзки на очите. Някои мъже бяха облечени наистина елегантно, но това се дължеше вероятно на богатство, натрупано по незаконен път. Не, не ставаше дума за джентълмени, а за пирати — такива като Сребърния сокол, който бе дошъл тук с кораба си, за да урежда някакви далавери.

От кораба се откъсна голяма лодка. Сокола бе в нея заедно с около дузина мъже. Скай притвори бързо завесите, за да не я забележат. Той щеше да се върне, а тя не бе наясно със себе си докога ще е в състояние да потиска чувствата, които бе събудил в нея.

Прецени, че лодката вече е достигнала до кея и отново хвърли поглед през една цепнатина между завесите. Втора лодка с около четиридесет души се отдалечаваше от кораба в посока към брега. Според Скай на борда оставаха съвсем малко хора, тъй като общият им брой не бе повече от шестдесет. Очевидно в това пиратско гнездо Сребърния сокол не се опасяваше от нападение върху плячката му.

Междувременно той стъпи на брега. Тя видя как някой му връчи сребърен рог с някаква напитка, както и ликуващата тълпа, която го наобиколи. Замисли се. Дали да не се възползва от неговото отсъствие?

Може би Робърт Ероусмит бе на борда, за да я пази. Дано да е така... Завтече се решително към заключената врата и забарабани с юмруци по дървената табла.

Гостилницата носеше името „Златният англичанин“, в чест на сър Франсис Дрейк, най-великия корсар, роден до този час. Разположена бе далеч от пазарния площад. От лявата ѝ страна се простираше пясъчният бряг, а от дясната — кеят, на който можеше да се купи почти всичко на този свят. Тук се ремонтираха кораби, точеха се ножове, продаваха се най-различни оръжия. Случваше се понякога на това място да ексекутират и някой убиец. Подобни събития представляваха все пак рядкост, тъй като в средите на негодяите беше в сила някакъв строг кодекс на честта. Имуществото на който и да е пират, независимо от произхода му, се считаше за неприкосновено. И все пак понякога избухваха лични разпри. Сребърния сокол бе наясно, че в резултат на сблъсъка с Едноокия Джек тази вечер ще му се наложи да дава обяснения. Погледнато от друга страна обаче, Джек бе този, който нападна пръв. Нормално е в такъв случай нападнатият да се отбранява.

В „Златния англичанин“ цареше голямо оживление. На подиума свиреха цигулки, ромът се лееше като из ведро. Най-отявлените главорези от бранша се бяха събрали на това място. На една от ъгловите маси сред шумна компания се бе разположил обвеяният с печална слава Едуард Тийч, за когото се твърдеше, че е родом от Бристол. Безскрупулността му бе пословична и все пак се смяташе, че не е толкова жесток, колкото покойния капитан Кид. Около застаряващата Ан Бони се тълпяха множество почитатели. Проститутките се влачеха край масите и прибираха алчно всичко, което пияни и щедри пира ги раздаваха.

Сред своята свита седеше и Уилям Логан, разбойник с почернели предни зъби и стоманена кука вместо дясна ръка. На облегалката на креслото му бе приседнала тъмнокоса проститутка, скучаеща от липса на внимание. Мрачният поглед на Логан следеше Сокола.

— От този могат да се очакват само неприятности — промърмори Робърт Ероусмит в момента, в който пристъпяше в кръчмата след своя капитан.

Сребърния сокол повдигна равнодушно рамене и седна с хората си на една от средните маси. Свъсил чело, той наблюдаваше как някакъв мъж изтича до Логан и размени с него няколко реплики. Този факт смути малко Сокола, макар и да не знаеше защо. Някакво шесто сетиво го предупреждаваше, когато бе налице опасност. Какво ли ставаше там? Отговорът на този въпрос сега-засега можеше да почака.

До него се намести капитан Стоукър, наричан понякога „губернатор“ на острова. Той бе възрастен мъж с посивяла брада и телосложение на воин-саконец. Обърна се към Сокола със сериозно изражение на лицето:

— На някои добри люде от нашите хич не им се харесва, дето си убил Едноокия Джек. Не бива да се изстребваме един-друг. Свои хора сме.

Сребърния сокол се пресегна и си взе от средата на масата печен агнешки бут.

— На Джек му беше много добре известно, че „Силвър месенджър“ ми принадлежи. Още през март казах, че искам този кораб — в деня, в който научихме, че е потеглил от Англия.

— Джек заговори първи за това...

— Вярно, че спомена кораба, сър, но по онова време беше взел на мушка испанеца да Мадона от Картахена.

— И все пак...

Сокола запокити ножа си и агнешкия бут върху масата и се надигна.

— Ей вие, слушайте всички тук! — извика тон гръмогласно и музиката замлъкна. Настъпи гробна тишина. Всички до един се бяха втренчили в него — едни със страхопочитание, а други, като Логан, с интерес — Едноокия Джек загина и не отричам, че беше прободен от моята сабя. Но не аз бях този, който търсеше битката, а той. Беше решил, кой знае защо, да ми оспорва трофея. Следователно той умря по силата на правилата, които всички ние познаваме и сме длъжни да спазваме. Ако някой мъж сред вас или пък жена... — при тези думи се поклони на Ан Бони — ... се съмнява в правотата на думите ми, то готов съм да дискутирам с него. Говорете искрено и открито, защото тези, които говорят зад гърба ми, ще опознаят моя гняв.

Един юмрук се стовари тежко на една от масите. Уилям Логан се надигна от мястото си. Един път вече двамата бяха кръстосали саби на

това място. Поводът беше английски кораб, за който Логан претендираше, но който попадна в ръцете на Сребърния сокол. Капитан Стоукър не бе успял да се намеси навреме и в двубоя Логан загуби едната си ръка. А сега явно искаше да си отмъсти, да пролее кръв.

— Доколкото ми е известно, Джек първи е стъпил на борда на „Силвър месенджър“ и го е завладял.

Сокола мързеливо положи крак на една от скамейките и се приведе напред.

— Да, но той знаеше, че корабът е мой.

— Вие сте му го отнели.

— Е, вие се придържате към това мнение, сър, но не и аз. — Съвсем скоро ще изпитате мнението ми на собствения си гръб.

От съседната маса скочи млад английски пират на име Ричард Кренън. Произхождаше от добро семейство. Сокола харесваше този момък, защото и той също се беше специализирал във взимането на заложници и не си цапаше ръцете с кръв.

— Всичко е от ясно по-ясно. Бях тук, на това място, когато Сокола обяви пред всички, че има претенции върху „Силвър месенджър“. С други думи, той не е престъпил нашите закони и справедливо е защитил имуществото си в честен двубой с Джек.

— Не е вярно! — извика Логан.

Сребърния сокол се обърна към Ан Бони.

— Мадам, не бихте ли споделили и вие мнението си?

Тя се усмихна, а през ума му мина: Някога и тя е била млада и е мечтала да бъде щастлива, както всички млади момичета... Не знаеше какво я е примамило точно в това пристанище.

— Мисля, че правото е на ваша страна, капитане. Фактите са ни известни и с това смятам въпроса за приключен.

— Благодаря ви, мисис Бони — Той седна на мястото си, а гостилничарят донесе още вино и пял куп агнешки бутове. — Май бързо-бързо се покрихте някъде, когато положението стана напечено, а, Фергюсън? — попита Сокола развеселен.

— Сър, покривът над главата ми е все едно от слама, защото вие, благородните господа, или ще се дуелирате, или пък палите наред. Жалките мебели тук мога много лесно да заменя с други, но

собствената си кожа — не. Затова винаги гледам да ме няма, когато тук захвърчат искри.

Сокола се разсмя и доля вино на капитан Стоукър.

— Успокойте се, сър, въпросът се изясни по мирен начин.

— Логан не е човекът, който ще остави нещата току-така.

Сокола даде знак на музикантите и те засвириха отново. Някакъв моряк изля кана вино между гърдите на една от уличниците и тя се разкрещя. На друго място гръмна смях. Веселото, ведро настроение се завърна в залата.

— Боя се от това, че е голям побойник — продължи Стоукър. — Така може да ни навлече големи беди.

— Възможно ли е това? — запита Сокола усмихнат. — Както чувам, губернаторът на Северна Каролина е влязъл в комбина с един от нашите побратими. Казват още, че бил бая подкупен. С други думи, нашият златен век ще продължава вечно.

Стоукър поклати глава с тежка въздишка.

— Във водите на Каролина може и да сме в безопасност. Във Вирджиния обаче местният губернатор Спотсууд ни е подгонил като ловджийска хрътка.

— И аз съм чувал същото.

— Работата е там, че за да ни пипне, трябва първо да мине през Каролина, нали? — разхили се Стоукър.

Сокола го потупа по раменете.

— Тъй вярно, капитане. А сега да поговорим за нашите си работи. Трябват ми платно, игли за шиене, кафе и прясно месо. Да не забравя — и ром. Можете ли да ми доставите всички тези неща?

Стоукър кимна на един от своите придружители да му донесе мастилница, перо за писане и лист хартия, за да си запише поръчката.

На кораба Скай не бе охранявана от Робърт Ероусмит. На тропането и по вратата се отзова едър, як французин.

— Мадмоазел?

Телосложението на този мъж бе направо страховито, но кафявите му очи под черната къдрава коса гледаха меко.

— Извинете, господине, но внезапно ми прилоша. Трябва да изляза на чист въздух.

— Гръм и мълния! Трябва да си стоите тук, защото иначе капитанът ще ми откъсне главата.

— Ох — простена тя и се преви — чувствам се тъй ужасно.

— Е, добре, съгласен съм, ще ви изведа. Опрете се в мен.

Скай се усмихна благодарно и го хвана под ръка. На палубата тя пое дълбоко въздух. Всичко мина по-леко, отколкото си мислеше. Той я изпроводи до перилата, а тя през това време се оглеждаше крадливо. Очевидно корабът бе почти безлюден. Само горе, на наблюдателния пункт, можеше да се види един моряк.

Непосредствено до корпуса се поклащаше лодка, а от кораба висеше плетена стълба. Изкушението бе твърде голямо.

— Сега по-добре ли сте, мадмоазел?

Искрената загриженост на този мъж предизвика в нея някакви угризения на съвестта, но тя побърза да ги отхвърли. Приседна на една от бъчонките до перилото.

— О, вече много по-добре, господине — отвърна тя с широка, лъчиста усмивка. Сега е моментът, реши тя, сега или никога. Измъкна светкавично сабята му от ножницата и опря острието под брадичката. — Приемете моите извинения, господине, но още тази нощ смятам да върна свободата си...

— Мадмоазел, какво правите! — протегна ръка към нея, но се вкамени, щом усети, че сабята се забива по-дълбоко в кожата му.

— Сега се качваме на тази лодка и отплуваме към брега. Ако ме нападнете, ще ви убия — с крайно неудоволствие, разбира се, тъй като, изглежда, сте твърде свестен човек за живота, който сте си избрали. Въпреки това няма да се поколебая и за секунда да ви разпоря търбуха отгоре до долу. — Пиратът не каза нищо и тя натисна острието малко по-силно в плътта му. — Ясно ли е?

— О, да, мадмоазел... обаче... — започна той, но начаса млъкна, тъй като наблизко отекна гръм.

Вахтеният на наблюдателния пункт се строполи окървавен на палубата. Скай скочи и се разпищя от ужас.

— Боже мой! — Французинът престана да се съобразява със сабята и се огледа, за да види откъде идва смъртта.

Някакъв мъж се прехвърли през перилото, захвърли димящ пистолет върху дъските на палубата и взе в ръка пушка. Дясната страна на лицето му бе обезобразена, а ледените очи едва се подаваха

изпод нахлупената над челото шапка. Грозната усмивка разкри ред гнили зъби. Дъхът на Скай спря, когато видя стоманената кука, подаваща се от десния му ръкав. Злодеят се прицели във французина и стреля без всякакво предупреждение.

При вида на строполилиия се в локва кръв мъж, тя се разпищя. Можеше да разчита единствено на сабята си. Извади я решително. Непознатият срещу нея се ухили още по-гадно.

— Ама вие сте били по-миличка дори от злато — изрече той и кимна с глава.

Усети се късно. Едва в последния миг успя като през мъгла да съзре втория пират, стъпил на борда. Тежък удар по главата и тя се срути в безсъзнание на палубата.

Някъде наблизо се плискаха вълни. Усета, че се клатушка насам-натам. Весла се потапяха във вода. Отвори широко очи. Обгръщаше я дълбок мрак. Завили я бяха с някакво одеяло. Освободи се от грубата вълнена материя и загледа лицето на пирата със стоманената кука. Сабята му бе насочена към шията ѝ.

— Хич не се учудвам, дето Сокола се е вкопчил тъй в тоя „Силвър месенджър“. Ако и вие сте част от трофея, няма какво да си говорим... Трябвало е да ви пази по-добре. Брайс ви е забелязал как надничате през прозореца и кой знае защо ми хрумна да дойда и да си ви прибера. Разбира се, не съм си и помислял, че ще ви видя на борда. Това опрости много нещата, за което сърдечно ви благодаря. — Зад нея съучастникът му продължаваше да гребе усилено. Краят на сабята повдигна една от къдриците ѝ. — Какво щастие, че ви открих! Значи, не само ще му видя сметката на тоя Сокол, ами ще си направя и удоволствието с вас, скъпоценна.

— За целта ще трябва първо да ме убиете! — изсъска тя гневно.

Ухилен, той се приведе към нея.

— Защо не, и това е възможно.

В този момент тя реши да промени тактиката.

— Трябва да знаете, че струвам цяло състояние. Ако не ми сторите нищо и ме пуснете на свобода, то...

— Съжалявам, хубавице, но тук става въпрос за отмъщение, а не за пари. Брайс! Действай по-бързо! Трябва да хванем Сребърния сокол в „Златният англичанин“. Нека ни види със сладката плячка.

Буквално я втрисаше от студения поглед и зловонния дъх на устата му. Не, никога нямаше да позволи на това животно да се гаври с нея. По-добре да умре... Тя стана рязко с надеждата, че лодката ще се преобърне. Макар и да умееше да плува, смъртта на морското дъно бе вероятният изход — по-добре, отколкото да попадне в лапите на този звяр.

— Дръж я, Брайс! — извика пиратът и също се надигна. Лодката се разклати силно и Скай падна в топлата вода. Бяха съвсем близо до кея. Все ще стигне някак си до него... Но волите ѝ я притегляха към дълбините.

Една ръка я сграбчи за косата и я задърпа болезнено. Скай понечи да закрепши, но глътна вода. Затеглиха я, някаква сила я повдигна, пред очите ѝ проблеснаха светли снежинки... Малко покъсно тя разбра, че лежи на някакъв пристан. От всички страни долитаха гласове, топлият нощен въздух галеше лицето ѝ. Притвори клепачи, отвори ги отново и загледа сатанинското лице на своя похитител. Започна да се бори със зъби и нокти, когато той започна да я загръща отново в одеялото, но всичко беше напразно.

Той я сграбчи и я метна като чувал с картофи на рамото си.

— Не се страхувай, миличка, не ми драскай бузата, защото след малко ще видиш наистина как тече кръвта.

В гостилницата цареше веселие — всички се смееха, пиеха, ядяха. Проститутките флиртуваха наляво-надясно и забавляваха мъжете с двусмислени закачки. Пищна блондинка заобещава на Сокола най-страхотната нощ в живота му, а той ѝ отвърна, че за него думите ѝ представляват огромно предизвикателство. През всичкото това време обаче мислите му бяха отправени към една друга жена.

Невинността вълнуваше сърцето му, но красотата ѝ разбуждаше в него още по-вълнуващи и по-мъчителни мисли и желания. Проститутката шепнеше нещо в ухото му, а той се смееше ли смееше.

Когато обаче вратата на залата отхвъркна с трясък, смехът му замря като отрязан с нож. Той скочи от мястото си, без да обръща повече внимание на жената, която се изхлузи от колената му, и сложи ръка върху дръжката на сабята си.

Бе Логан, но не само той. С едната си ръка придържаше някаква фигура, праметната през рамото му, която се дърпаше и извиваше под одеялото, с което беше увита. В другата ръка държеше пистолет.

— Соколе! Нали казахте, че е в реда на нещата да присвояваме чуждия трофей? Така да бъде, сър, в чест на покойния ни побратим Джек аз си присвоих вашия трофей. Настоявам събраното тук братство да признае трофея за мой — при тези думи той захвърли вързопа на пода.

За ужас на Сребърния сокол изпод одеялото се надигна лейди Скай Кинсдейл. Влажната, разбъркана коса обграждаше лицето ѝ като слънчев ореол. Мократа рокля бе разкъсана и мръсна. В големите ѝ очи се четеше неподправен страх. Но дори и в това жалко състояние тя си оставаше дама, с горда, изправена осанка.

Как, по дяволите, се е озовала тук, запита се Сокола ядосан. Трябваше да я спаси непременно... за да ѝ извие след това собственоръчно врата.

Внезапно тя се обърна и понечи да се затича към вратата, но Логан я блъсна силно и я запрати в обятията на един от моряците. За миг около нея се образува кръг от пияни мъже. Сокола реши да се намеси и напусна масата. Негодяите около Скай си я подхвърляха един на друг, докато накрая тя се строполи пред краката му. Повдигна глава и погледите им се срещнаха. Той така и не разбра какво точно изразяваха очите ѝ — ужас или отчаян вик за помощ. Сърцето му се сви. Сега в край двамата витаеше смъртта.

По някакъв начин тя го беше предала! Независимо от заплахите и предупрежденията му. Усмихна се хладно.

— Само не казвайте, че не съм ви предупредил, милейди — проговори той тихо. И в този миг забеляза как Логан се отправя към него със сабя в ръка.

ГЛАВА ШЕСТА

Скай затаи дъх. Сребърния сокол отби първия удар, а тя скочи бързо и избяга по-далеч от дуелиращите се.

Двубоят бе честен. В сърцето ѝ се примесваха страхът от изхода му и особеното очарование, което излъчваше тази зловеща сцена. Противниците сякаш танцуваха красив смъртоносен танц. И двамата държаха левите си ръце на гърба, нападаха се постоянно и се отбраняваха, сабите разсичаха мощно въздуха и нощта сякаш започваше да шепти. Публиката се бе разделила на два лагера — едните насърчаваха Логан, а другите — Сокола.

Сокола преследваше неотстъпно съперника си. Логан скочи на една от масите, но тя се прекатури с трясък. На всички страни се разлетяха калаени чаши, вино и бира заляха пода.

Внезапно Скай усети някаква ръка на рамото си, отскочи уплашено и се извърна рязко. До нея се беше изправил висок, плещест мъж с нашарено от белези лице и гъста черна брада. Златни еполети украсяваха аленото му сетре, под което носеше къси панталони в тютюнев цвят.

Той я притегли към себе си и тя понечи да го захапне за ръката. В този момент обаче чу успокоителните му думи и се спря.

— Стой, момиче! Не съм враг. — Държейки я здраво, той се провикна към биещите се: — Братя мои, я оставете тези глупости и чуйте какво ще ви кажа! Ясно е, че вече не става дума за Джек. Вие, Логан, искате да видите противника си мъртъв на всяка цена, а вие пък, Соколе, искате да притежавате жената. Нека тогава да определим цена за нея. Имате думата, джентълмени. Колко струва според вас тази жена? В злато!

— Ехе, ще има наддаване! — раздаде се ликуващият вик па един от пиратите. — Давам сто испански златици!

— Сто и петдесет! — обади се друг.

— Двеста! — долетя от трето място.

— Хиляда дублона!

Хиляда?! — повтори Сребърния сокол невярващ. Хвърли бърз поглед към Скай и добави: — Не съществува на света нещо, разположено между краката на жената, което да струва толкова много пари.

— Зависи между чии крака! — изкрещя една проститутка, която премина с танцова стъпка покрай Скай и я ощипа по бузата. Тя пък ѝ отвърна с як ритник по пищялката.

С пяна на уста жената понечи да се нахвърли върху Скай, но Сокола я хвана за ръката.

— Я, вие двете, престанете!

Две големи черни очи заискриха срещу него. Уличницата бе все още млада, а лицето ѝ — хубаво въпреки дебелия пласт пудра.

— Тая ме ритна, Соколе. Ще ѝ издера очите, така да знаеш!

— Вярвай ми, Мери, тя не е лесен противник. И я остави на мира, защото ще искам за нея откуп — при тези думи той побутна жената встрани.

— Ей, аукционът няма ли да продължава? — запита някой.

— Разбира се — отвърна чернобрадият, — и никои да не забравя каква награда очаква победителя!

Скай се заоглежда замаяна, а през това време всички обсъждаха цената ѝ. Чернобрадият все още я държеше. От лявата си страна носеше сабя и Скай я засърбяха пръстите.

— Бяхме се спрели на хиляда! — додаде той. — Кой дава повече?

Сокола се приближи ядосан.

— Момичето не е публична собственост, Тийч. Аз съм я пленил, значи е моя и да му мисли този, който не е на същото мнение.

— Колко жалко! Всъщност и аз исках да залагам. Наистина ли е толкова скъпа, Соколе?

Погледът на Сокола се плъзна по фигурата на Скай сякаш искаше да я разсъблече.

— Тая жена е безценна. Реве като змей, а в леглото е същински кютук. Тялото ѝ е страхотно, обаче е пълна бездарница, наложи ли се да го използва.

От възмущение Скай чак се задъха, а около нея избухна гръмогласен смях.

— Работата обаче е там, че е моя собственост, сър. Не съм свикнал да се разделям лесно с плячката си — продължи Сокола.

— Добре де, като е такава досадница...

— Ще получа за нея огромен откуп.

— Защо да не платя аз например сумата!

— Не. С дамата ни... е-е-е... свързват някои неща, ще ми се да продължа там, където сме спрели.

— Е да, но нали казахте, че...

— Разбира се, че съм казал, Тийч. Струва ми се, има на какво да я понауча. И затова ще остане при мен докато уредя всички въпроси.

Тийч Черната брада... Скай се разтрепери цялата, когато разбра, че се бе натъкнала на един от най-страховитите пирати.

— Може би проблемът с капитан Логан може да се реши, ако му платите известна сума — предложи Тийч.

— Не искам пари! — извика Логан.

— А аз пък не откупувам никога това, което и бездруго си е мое — поясни Сребърния Сокол.

Скай, която го наблюдаваше смаяна и разлютена, внезапно изкрещя. Към него летеше Логан с размахана сабя. В последния миг Сокола се приведе рязко и сабята на неговия противник премина на косъм над главата му.

— Ах ти, нещастен страхливецо! Ще ме нападаш в гръб, така ли!

— Това е бой! — контрира го Логан. — А не някакъв си дворецов балет!

С могъщ удар Сокола изби оръжието от ръцете му. Един от свитата на Логан се изстъпи напред, за да отмъсти за господаря си... и в този момент в залата настана бъркотия. Размахаха се множество саби, закънтя стомана.

— Видяхте ли какво става заради вас! — просъска чернобрядият в ухото на Скай. — Със закона ние, мъжете, можем все някак си да се справим, но появи ли се жена, загубени сме. Няма ли да е по-добре да оставим глупаците тук да се самоизбиват, а ние да се измъкнем тихичко, а, госпожице?

Тя не разбра дали говори сериозно. Кръчмата се огласяше от пронизителни крясъци. Ранените се свличаха на пода или се блъскаха безпомощно в масите, кръв, бира и вино течаха като река. За Скай бе ясно, че премине ли веднъж това безумие, ще ѝ прережат гърлото.

Отчаяна и решена на всичко, тя дръпна светкавично сабята от ножницата на Чернобрадия и опря острието ѝ под носа му.

Веднага ме пуснете, сър, и няма да ви се случи нищо.

— Боже, каква борческа натура! Върнете ми веднага оръжието!

Тя завъртя глава в знак на несъгласие и тогава той изкрещя:

— Мистър Клифърд! Сабята ми! — Желаният от него предмет прелетя над главите на биещите се и се спря в ръката на пирата. Той се ухили. — А сега ще си върна трофея, госпожице.

Тя парира сърчно първия му удар.

— Гръм и мълния, я как умее да си служи със сабя! — извика той изненадан.

Поначало Скай не възнамеряваше да се бие с него, а по възможност да си пробие път през тълпата освирепели мъже. Разчиташе на сърчността и пъргавината си. Някои от пиратите се опитваха да я задържат, но я изпускаха с рани на различни места по телата си. Непосредствено до вратата девойката се натъкна на струпани едни върху други бъчонки с вино. Тя инстинктивно блъсна купа и бъчонките нападаха и затрополиха по пода. Някои се пукнаха, други направо се разцепиха и винен порой заля пода.

— О, Боже, разорен съм! — проплака гостилничарят, а сламеноруса уличница размаха заканително юмрук към Скай.

— Ще съжаляваш за това, момиченце!

Скай не ѝ обърна внимание, тъй като беше изправена пред по-голяма опасност. Стоеше с гръб към стената, а през това време към нея се стичаха все повече и повече разгневени моряци.

— Насам, при мен! — Сокола си запробива път към нея и отхвърляше назад всички, които се опитваха да я нападнат. Едного улучи по крака, на друг прободе рамото, а трети се просна на пода с прерязано гърло.

Не след дълго Сокола се озова до Скай. Тя успя да забележи, че острието на сабята му се е отчупило и чу задъханото му нареждане:

— Дайте ми сабята си!

Тя се поколеба за миг. Ако не го послушаше, вероятно и двамата щяха да намерят тук смъртта си... Сокола не я изчака и издърпа оръжието от ръката ѝ. Бързият поглед, който ѝ хвърли, обещаваще скорошна разплата, след което цялото му внимание се насочи към нападателите. Наново зазвънтя стомана. В движение той ловко успя да

се измести заедно със Скай от неблагоприятната позиция до стената. В този момент и хората му успяха да се включат в битката. Постепенно всички те си пробиха път до вратата.

Зад гърба им нападателите оредяха и на изхода хората на Сокола си имаха работа само с няколко души. Тук той извади златни монети от джоба си и ги хвърли на съдържателя.

— Мистър Фергюсън, ето за щетите, които ви нанесохме! — след това се обърна към Робърт и додаде: — Прикривайте гърба ми, Мистър Ероусмит!

— Слушам, сър, тъй вярно, сър!

Сокола сграбчи Скай за ръката и я извлече на улицата. Морето сигурно не беше далеч, тъй като миришеше на сол и подухваше прохладен бриз. Хората от екипажа тичаха след тях, последвани от дивашки крясъци.

Скай се препъна и Сокола я сгълча строго:

— Тичайте по-бързо!

— Не мога...

— Пресвета Дево, трябваше да ви оставя в лапите на тия типове!

— Лодките са вече пред нас! — извика някой. — Всички бързо на веслата!

Те се понесоха към кея и някой тласна Скай в първата лодка. Веднага след това до нея се приземи и Сокола, сложи взетата назаем сабя някъде до себе си и се хвана за веслата. Но в следващия миг в ръката му се намери дълъг пистолет.

Скай не забеляза мъжа, изплувал от водата, който държеше нож между зъбите си и протягаше алчно ръка към нея. Гърлото на пистолета припламна, мъжът изкрещя пронизително, изпусна ножа от зъбите си и очертанията му се стопиха сред вълните.

Скай погледна към сабята, когато лодката вече се отдалечаваше от кея и се пресегна към нея. Но още преди да я достигне, ботушът на Сокола застъпа ръката ѝ и тя издаде пронизителен писък. Очите му гледаха по-хладно отвсякога.

— Браво, милейди, май наистина трябваше да ви оставя на съдбата ви — нахвърли се той върху нея и седна на пейката.

От брега долетяха резове. Тълпата ги беше последвала чак до морската ивица.

— Преследват ли ни по вода, мистър Ероусмит? — попита Сокола.

— Не знам, капитане. Като че се колебаят.

Скай насочи погледа си първо към възбудените преследвачи на кея, премести го след това върху Сокола, а накрая се загледа в черната вода, която по абсурден начин я привличаше към себе си.

Тя трепна уплашена, когато Сокола хвана ръката ѝ.

— Не, милейди. Не съм ви спасявал от тази паплач, за да ви загубя след това в морските дълбини.

Тя го слушаше неподвижна и полагаше усилия да не потрепери от ужас.

— И така, какво се случи всъщност на кораба? — запитва той внезапно — Каква е съдбата на Жак Дьо Бре и на останалите?

— Жак... французинът е мъртъв.

Като чу това, Сокола изригна гневна ругатня по неин адрес.

— Той бе наистина добър човек... който загина заради вас, милейди! Вие обаче все още не сте ми разказали, какво стана на борда.

Все още стискаше ръката ѝ. Мъжете на веслата също я гледаха вторачено. В нощната тъма тя усещаше върху себе си техните хладни, обвиняващи погледи.

— Е, говорете най-сетне! Слушам ви! — нареди Сокола.

— Логан се покатери на борда. Мъжът на наблюдателния пункт сигурно го е видял твърде късно, защото беше застрелян, преди да успее да ни предупреди. След това Логан застреля и французина.

Сокола изруга отново и пусна ръката ѝ. Тя погледна към брега — никой не ги преследваше. Вятърът духаше силно и мократа рокля залепна за тялото ѝ. Затрепери от студ. Състоянието, в което се намираще, я караше да се чувства по-нещастна от всякога. Сред тъмата се откри малката статуя, която украсяваше носа на кораба. До този момент Скай не бе забелязала — горда женска фигура, вероятно древногръцка богиня, с разголени гърди и корона, обрамчваща гъсти, разпилени къдрици.

Лодката спря бавно до кораба и Сокола се покатери първи по плетената стълба. Той направи знак на останалите да го почака малко.

— Погрижете се за лейди Кинсдейл, мистър Ероусмит — заповяда той и извади нож от кончова на ботуша.

— Слушам, сър.

Секунди по-късно Сокола изчезна зад перилото. Скай седеше мълчалива на пейката, вслушваше се в плискането на вълните и все още усещаше върху си укоризнените погледи на моряците, които бе изложила на опасност. „Аз съм ваша пленничка, — поиска да каже тя в своя защита. — Ако ме бяхте пуснали на свобода, всичко това нямаше да се случи.“ Но думите останаха неизречени.

— Тук всичко е наред? — извика Сокола отгоре. Над главата си държеше фенер, чиято светлина хвърляше призрачни отблясъци върху лицето, а в очите му не можеше да се прочете нищо.

Робърт Ероусмит посочи към плетената стълба.

— Качвайте се, лейди Кинсдейл.

Тя се подчини. На последното стъпало кракът ѝ се подхлъзна и Сокола побърза да я издърпа на борда. Останалите моряци я последваха и капитанът побутна Скай към Робърт.

— Заключете я отново — каза той с тих глас и Ероусмит я заведе в каютата. Бутна я грубичко вътре, хлопна вратата и спусна резето.

Каятата потъна в мрак. Скай затвори очи, свлече се бавно на пода и се помъчи да сподави страха... че стените се движат към нея и всеки момент ще я затиснат. Не биваше да крещи, не биваше да предизвиква гнева на Сокола и неговите хора — те и без друго я обвиняваха за станалото. Дали няма да ѝ сторят нещо? Трябва сега да пази тишина, та дано я забравят поне за малко...

Но страхът излезе по-силен от нея. Нощта бе тъй черна. Скай вече не можеше да диша, да вижда, не бе способна да потисне чувствата, които я обземаха. На челото ѝ изби студена пот, кожата ѝ настръхна. Врълхлетяха я студени вълни.

Внезапно закрещя. Сякаш върху ѝ се стовариха всички демони на ада.

Вратата на каютата отхвъркна, появи се слаба светлина, открояваща силуета на мъж. Той я вдигна на ръце, завтече се към лампата и я запали с бързи, нервни движения. Двамата седнаха на леглото. Тя изобщо не разбираше думите му, но утехата и покоят, който се излъчваха от тях, намериха път към душата ѝ. Треперенето постепенно затихна и тя се облегна с тихо хълцане на неговото тяло.

Ръката му галеше нежно нейните коси.

— Всичко е наред — промълви той. — Тук съм не се бойте.

Може би това бе мигът, в който всичко за Скай с промени. Каквото и да се случеше в бъдеще, колкото страх, гняв или омраза да изпълваше душата ѝ — този миг тя никога нямаше да забрави.

— Кое е това нещо, което ви плаши повече от смърт та? — попита Сребърния сокол.

— Тъмнината.

— Защо?

Тя не беше в състояние да отговори, а и той не настоя.

— Сега вече всичко е наред — положи я внимателно на леглото и се отдалечи. Отнякъде долетя звън на стъкло. Малко след това той подигна главата ѝ и поднесе към устните ѝ пълна чашка коняк. Тя отпи малко. Алкохолът опари гърлото ѝ и започна да се стопля. Не мина много време и Скай с тиха въздишка положи глава на възглавницата.

Сокола се загледа замислен в красивото лице с притворените клепачи и бледни, пепелявосиви страни. Дори устните ѝ бяха изгубили цвят. Той премина леко с пръст по тях и очите ѝ се отвориха.

— Много съжалявам за вашия французин. Беше мил човек.

— Да, добър човек беше. И на мен ми е мъчно за него.

— Беше все пак пират. Поне няма да увисне на бесилото.

— А мен ще обесят, така ли?

— Да, вие ще идете на бесилото — прошепна Скай без всякаква враждебност в гласа, но напълно убедена в правотата си.

Сокола поклати чашата с коняка, наблюдавайки кръженето на кехлибарената течност. Усмихна се. Всъщност в този момент трябваше да бъде на борда. Нерядко се случваше небрежен капитан да погуби кораба и живота си сред смъртоносните коралови рифове.

Дали всички трудности бяха останали зад гърба му? Щеше да почака до заранта и чак тогава щеше да се разбере дали Стоукър е спазил уговорката. Възнамеряваше, каквото и да става, да се възползва от следобедния отлив и да отплава към Боун Кей. Само че сега-засега Скай не биваше да остава сама. Докосна отново косата ѝ, все още разбъркана и влажна, но красива като слънчевия залез.

Ласката му не я събуди и след малко той стана, отиде до масата, наля си коняк и го изпи на един дъх. Погледна замислен Скай, с неохота се върна на палубата, за да поеме в свои ръце командването на кораба.

Денят отдавна бе настъпил, когато Скай се събуди. Слънчева светлина заливаше каютата. Тя се изправи вдървена. По цялото си тяло усещаше засъхналата сол. Корабът се плъзгаше леко по водата.

Завтече се към прозореца и съзря в далечината Ню Провидънс. В този миг вратата се отвори и тя се обърна към Сребърния сокол. За малко да му се усмихне, но изражението на лицето му я спря. Нежната загриженост от отминалата нощ бе отлетяла. Целият излъчваше гняв и безпощадност. Без да продума, той седна зад писалищната маса, потърка наболата си брада и я загледа втренчено.

— Напуснахме острова — забеляза тя.

— Така е, милейди. По ваша вина позициите ми там станаха неудържими.

На дневна светлина борческият ѝ дух се възвърна и тя стисна юмруци. Може би този човек се мъчеше да ѝ внуши угризения на съвестта?

— А по ваша вина, сър, моята пък позиция стана неудържима.

— Дотолкова неудържима, че вие несъмнено бихте предпочели да се озовете под закрилата на Логан, нали?

— Дали е Логан, Едноокия Джек, Сребърния сокол или Чернобрадия — всички пирати са един дол дренки.

Той се изправи и се опря в ръба на масата.

— Независимо от вашите номера, Скай, тази сутрин успях да приключа с деловите работи. Запасите пристигнаха на борда, придружени при това от най-различни оферти. На острова се подвизава един луд, който, представяте ли си, все още е готов да ми брои за вас цели хиляда дублона. Дали не сгреших, като отказах тази сделка?

— Грешка. Не е трябвало да отказвате — процеди тя през зъби.

— Вие как мислите, струвате ли наистина толкова пари?

— Съдейки по думите ви, очевидно не, сър!

— И все пак спасих живота ви, нали.

— А аз пък вашия.

Той се разсмя весело, приближи се и я прегърна.

— Наистина ли? — Скай напразно се мъчеше да се освободи.

— Дадох ви сабята си...

— О не, какво нахалство! Трябваше да я изтръгна със сила от ръката ви. И какво се получава — заради вас излагам гръкляна си на

един опасен убиец, развалям си отношенията с целокупното братство, а вие... Вие се одързостявате да твърдите, че сте ми спасили живота, моя живот — усмивката му угасна така внезапно, както се беше появила. — Току-що изпроводихме Жак и Хорнби в техния студен морски гроб.

Тя преглътна мъчително при тези думи, но продължи да подпира гърдите му с ръцете си.

— Аз съм ваша пленничка, сър! Следователно е напълно в реда на пешата да се възползвам от всяка удобна възможност за бягство.

Той изруга гневно.

— И къде, моля, щяхте да избягате? В обятията на Логан? Бия ли ви? Гладувате ли при мен? Какво ви кара да търсите убежище при човек, който ще се отнася с вас жестоко и без капка уважение?

— Пуснете ме веднага! — прошепна Скай, останала съвсем без дъх.

— Преди да изпълни желанието ѝ, той докосна с устни шията и раменете. — Кой знае, може пък наистина да струвате хиляда дублона.

Тя покри шията си с ръце, а мъжът не отделяше очи от тялото ѝ и погледът му сякаш я събличаше. Той повдигна вежди и се почеса колебливо по брадичката.

— В сегашното ви състояние все пак не бих... По-добре първо да се изкъпете.

Тя грабна една възглавница от прозореца и я хвърли по него с всичка сила. Той успя да я хване и се ухили.

— За да ви доставя удоволствие, така ли? — изкрещя Скай. — Няма да стане!

— Тази вечер пристигаме в Боун Кей — поясни той. — У дома.

— Трябва ли да се радвам?

— Аз поне се радвам. И кой знае? Може би ще дойде моментът, когато най-сетне ще разберете дали си е струвало да полагам толкова усилия заради вас. Пък и хилядата дублона, които пропуснах да спечеля...

— Баща ми ще плати...

— Има ли толкова?

— Не знам. Ако той няма, ще ме откупи годеникът ми. Може би знаете, че спада към най-богатите мъже във Вирджиния.

— Да, но аз знам също, че той знае какво е вашето отношение спрямо планираната сватба. Никой няма да седне да плаща за момиче, което го презира.

— Да, но аз изобщо не презирам лорд Кемерън.

— Наистина ли? Не се съмнявам, че думите ви ще стоплят сърцето му. А сега ще ме извините, лейди Кинсдейл. Вече приближаваме Боун Кей. Боя се обаче, че на нашия приятел Логан дотолкова му е допаднало враждебното ви отношение към мен, че може да му се прииска да си премерим силите в открито море. Така че, налага се да се завърна на палубата, където вече ме чакат — поклони се церемониално, отправи се към вратата, но на сред път се обърна още веднъж към Скай. — Ще заръчам да ви донесат ваната и топла вода.

— Не си правете труда. Предпочитам да си остана така, тъй като в това състояние не ви харесвам.

Това бе заповед, милейди — отвърна той с усмивка. — А ако продължавате да се дърпате, ще ви дам да се разберете.

Не казахте ли преди малко, че някой може да ви нападне?

Логан може спокойно да заповяда с топовете си. Ако много настоявате, можем да започнем битката още тук, в каютата. Мистър Ероусмит!

По всичко личеше, че смята сериозно да се заеме с нея. Тя тропна гневно с крак.

— Изчезвайте отгук! От този момент ще изпълнявам безропотно всичките ви заповеди, капитане!

— Много добре — изказа задоволството си той. В очите му проблеснаха весели искри и тя се досети, че не ѝ заповядва да се къпе, а просто иска тя да се почувства по-уютно. Този мъж бе неин враг наистина, но не можеше да отрече неговата храброст и решителност... Както и необичайната толерантност и още по-странна нежност, с която я утешаваше в трудни за нея моменти.

— Почакайте малко! — извика тя, когато той отвори вратата.

— Да, госпожице?

— Благодаря.

— Благодаря? — повтори той учуден.

— За лампата — прошепна Скай.

— О, няма защо — отвърна Сокола след дълго мълчание, излезе от каютата и спусна резето зад себе си.

Не след дълго Робърт донесе закуската, а други моряци внесоха ваната и няколко пълни кофи с вода. Скай отново усети върху си погледите на тези хора. Сигурно ме презират, мислеше си тя. Когато обаче вдигна очи, не видя омраза в техните. Последният, който напускаше каютата, дори се поусмихна.

— Вчера вечерта се държахте много смело, лейди Кинсдейл. Изобщо жена, която да вземе да заплашва чернобрадия Тийч със собственото му оръжие, абе, голяма работа...

— Махайте се, Роджърс! — разпореди се ядосан Ероусмит.

— Слушам, сър. Всичко хубаво, лейди Кинсдейл.

Резето отново се спусна и Скай въздъхна с неудоволствие. Приблужи се до прозореца и загледа морето. Наистина ли Логан ще нападне кораба? Потръпна цялата при тази мисъл. Знаеше много добре, че излъга Сокола. Разбира се, че той е по-добър от останалите — мъж, достоен за уважение. Да не беше пират, щеше със сигурност да му се възхищава.

Почти целия следобед Скай прекара в дрямка до прозореца. Внезапно я стресна топовен изстрел.

Тя скочи стъписана от мястото си и погледна навън. Корабът забавяше ход и тя съзря бряг. От лявата страна се простираха бели пясъчни ивици. Вдясно се виждаха тухлени кули, разположени от двете страни на тесен канал. Точно към този канал се насочваше корабът.

Тя седна отново. Сърцето ѝ се разтуптя бясно. Домът на Сокола...

На една от кулите в ответ също изгърмя оръдие. Корабът навлезе в канала. Отвсякъде долитаха смехове и благопожелания. Съвсем скоро се долепиха до дървен кей и от кораба някой спусна дъската. Мъжете наизскачаха от кораба, посрещнати с радостните възгласи на приятели. Кой знае защо тук присъстваше и някакъв дамски комитет.

Скай наблюдаваше през прозореца как млади и по-възрастни жени се хвърляха по вратовете на моряците. Очевидно Боун Кей представляваше малка община, управлявана от Сребърния сокол. Появи се и той, висок, строен, учудващо елегантен в черния си редингот и къси панталони. Дребна руса жена му извика нещо. Той я вдигна усмихнат във въздуха и я завъртя лудо в кръг. Нещо жегна Скай в гърдите и тя запрегльща, за да прогони тази странна болка. Мразеше

го, не искаше да има нищо общо с него. По-добро от това не можеше и да има — той се завръща в обятията на своята любима.

В този миг в каютата влезе Робърт Ероусмит и се поклони.

— Ще ме последвате ли, милейди?

— Къде трябва да ида?

— Вашата стая в замъка ви очаква. Там ще бъдете в безопасност.

— Значи пак пленничка?

Той се поколеба.

— Да, но с целия полагам се комфорт, милейди.

Хвана го под ръка и той а изведе на палубата. Минаха покрай платна, завити на руло, и се спуснаха по дъската. На кея се възцари мълчание. И мъжете, и жените се вторачиха като по даден знак в Скай и Ероусмит, след което заотстъпваха, за да им направят път. На бял кон ги очакваше Сокола с нахлупена на челото шапка с перо.

— Добре дошли в гнездото на Сокола, лейди Кинсдейл! — извика той, наведе се рязко, обхвана талията ѝ и я вдигна при себе си на седлото. Двамата се понесоха в галоп, а смехът му огласяше околността.

ГЛАВА СЕДМА

Ездата не продължи дълго. Скай още не беше се вкопчила както трябва в гривата на жребеца, когато пред нея изникнаха високи зидове. Огромна порта от ковано желязо ги пропусна в просторен двор. Сокола запря коня, скочи долу, сне Скай от седлото и докосна с пръсти шапката си.

— Домът ми е на ваше разположение, милейди.

Той отведе коня зад ъгъла. Погледът ѝ го изпроводи, докато се скри, а след това се огледа удивена. Никой не дойде при нея да я завърже или прикове и все пак бе ясно, че е пленничка — просто не беше възможно да се избяга. Сокола бе избрал местоположението на своята крепост много сполучливо — от всички страни островът бе заобиколен от рифове и плитчини, който вещаеха смърт за неопитния моряк, осмелил се да се приближи. Самата форма на пристанището, едно естествено езеро го предпазваше, а каналът се охраняваше от оръдията по кулите. Може би цяла армия не би успяла се превземе това разбойническо гнездо. Пленниците на Сокола вероятно не можеха да се обърнат към никого за помощ, защото Боун Кей бе негова собственост, а хората, обитаващи това място, със сигурност бяха негови верни привърженици.

Сега аз стоя тук затворена, помисли си Скай. Аз съм трофей, който той е придобил с бой и е довел тук, за да го задържи при себе си. Независимо дали струва хиляда дублона или пък много по-малко... Внезапно през тялото ѝ премина тръпка — не защото бе студено или пък се боеше от Сокола. Страшното бе да остане на този остров... заедно с него. Не можеше да си обясни напълно това чувство.

Пое по тухлен път към входа на величественото здание и си заповтаря, че няма нищо страшно. Просто ще стои тук, докато дойде да я отведе или баща ѝ, или годеникът и. Този замък бе достатъчно голям и Сокола сигурно щеше да ѝ предостави известна лична свобода.

Тя вдигна ръка да почука, но вратата се отвори сама и пред нея застана Сокола.

— Заведох Семюъл в обора. Твърде дълго се колебахте дали да пристъпите моята крепост, милейди.

— Семюъл? Сребърен вятър или Пратеникът на Сокола не са ли подходящи имена за вашия кон?

— Предпочита да го наричам Сем — след тези думи я хвана за ръка и я поведе към залата, като я гледаше с топлия си сив поглед. — Съжалявам, че съм разочаровал очакванията ви. Когато Сем се роди, бях съвсем малко момче. Дадох му първото име, което ми дойде наум. Сега е на двадесет и три години и не ми се ще да му развалям спокойствието, като го преименувам.

— На двадесет и три години? — Едрият, строен жребец изглеждаше значително по-млад. — Много е запазен.

Сокола се усмихна и за своя голяма изненада тя усети как сърцето ѝ се разтуптя, когато я притегли към себе си.

— Грижа се отлично за всички създания в моя дом, милейди. Вече се опитах да сторя някои добрини за вас, но вие продължавате да се противите на всичките ми усилия.

— Може би, защото не съм ваша собственост, сър. Както знаете, не се числя нито към домашните ви животни, нито пък към вашата свита.

— Точно в това е чарът ви.

— Не казахте ли по едно време, че не струвам много... — Близостта му я объркваше, тя се отскубна бързо и внимателно ѝ се насочи към разкошната зала. Ловджийски пушки, мушкети и различни прободни оръжия висяха по облицованите с дърво стени. — Изключително! — промълви Скай.

— Всички на острова знаят къде да дойдат в случай на нападение.

— Всички ли са готови да дадат живота си за вас?

Той само повдигна рамене.

— Хората живеят тук по свое желание. Не принуждавам никого да идва на Боун Кей.

— Е, мен например ме принудихте.

— Вие сте само гост. Елате, ще ви покажа и останалата част на двореца.

Той отново посегна към ръката на Скай. Вдясно се издигаше библиотека с легло за гости, а вляво бе разположен килер за провизии, снабден и с жив иконом. Едрият белокоп и достопочтен мъж стоеше мълчалив пред тях.

— Мистър Соумз — представи го Сокола и мъжът се поклони тържествено на Скай. — Ако имате нужда от нещо, милейди, обръщайте се към него.

За мен е удоволствие да ви служа, милейди — потвърди Соумз с повторен поклон.

— Този човек би бил украшение и за най-изискания английски благороднически дом, помисли си Скай и се запита по какъв ли начин такъв човек е попаднал в това пиратско гнездо.

— Чудесна къщичка, нали? — каза Сокола, когато се отдалечиха от килера. — Строежът не представляваше проблем, Може би знаете, че тухлите са чудесен баласт за кораби. Така че в продължение на няколко години ми се удаде да събера необходимото количество строителен материал. — Премина с нея през залата и отвори врата, зад която бе разположена маса от махагон. Украсяваха я четири крака с формата на животински лапи. — Официалната трапезария.

— За тържествени случаи и държавнически посещения ли? — добави тя с насмешка.

— За преговори. Може би на това място ще се реши цената ви, милейди.

— С какви хора преговаряте обикновено?

— Никой от поканените не се страхува да дойде в този дом. Това е известно и на годеника ви. Няма на света по сигурно пристанище от това — Сокола затвори вратата и посочи с ръка към дъното на залата. — Там е балната зала. От време на време организираме и празненства. — Той не й позволи да се възхищава по-дълго на гигантското помещение и я дръпна към стълбището, покрито с червено кадифе.

Пред тях някакъв слуга полираше перилата. Той се поклони на Скай, отдаде чест на Сокола и каза почтително:

— Радвам се, че отново сте у дома, сър.

— Мистър Талингзуърт — лейди Кинсдейл. Той също ще бъде очарован от възможността да се грижи за вашия комфорт тук, госпожице.

— Да, така е, милейди — потвърди Талингзурт думите на господаря си.

Тя кимна скептично с глава и последва Сокола нагоре по стълбите. На първия етаж той блъсна една от вратите вдясно. Тя веднага разбра, че се намират в неговата стая. Главно място в нея заемаше масивно легло от тъмен орех. Високите прозорци бяха отворени и през тях в стаята проникваше лек морски ветреца. Денят бе горещ, но тук цареше приятна хладина. До втората редица прозорци имаше писалищна маса, а пред една камина от мрамор — канапе, заобиколено от кресла. Красива маса от черешово дърво придаваше на помещението интимност, която липсваше в официалната трапезария.

— Това личните ви селения ли са? — попита тя, докато разглеждаше всичко наоколо. Той я наблюдаваше внимателно.

— Хм... — Пое отново ръката ѝ и я поведе към другия край на стаята. Пристъпиха прага на втората стая, почти толкова голяма, колкото първата. Обзаведена бе като будоар във Версай. Вероятно елегантните бели мебели наистина идваха от Франция, в белите завеси бе втъкана златна нишка, а над камината висеше огледало в позлатена рамка. До прозорците имаше кресло с широка извита облегалка и игрална масичка. Сребърни гребени и четки лежах подредени на тоалетката.

— Значи ще спя в стаята непосредствено до вашата? — Ситуацията всъщност не я притесняваше. Така или иначе в продължение на почти цяла седмица на кораба тя прекарваше нощите в обятията на този мъж, и то без да ѝ се случи каквото и да било. *Може би дори той ще ѝ липсва...* — *Не, никога* — продължи да си втълпява тя.

— Вратата между стаите може да се заключва — поясни той усмихнат.

Скай отвърна хладнокръвно на погледа му.

— Ще мога ли изобщо да бъда сама, капитане?

Той приближи ръката ѝ до устните си.

— Не само в ключалките има ключове, милейди, те са скрити също и в човешките души. А сега моля да ме извините... Трябва да се погрижа за някои неща. На вечеря ще се храним заедно. Междувременно ще донесат и багажа ви. — Тя се усмихна, а той

повдигна вежди. — Какво толкова забавно намирате в думите ми, лейди Кинсдейл?

— Вие самият сте ми смешен, сър.

— О... — Сокола сякаш се вдърви за момент. — В какъв смисъл?

— Имам предвид цялостното ви поведение, сър. Нерядко се е случвало да ме блъскате насам-натам като никакъв предмет, а сега тази церемониална учтивост...

— Е, човек никога не знае откъде ще го изненадат — отвърна той, без да се замисля, и в себе си тя се съгласи с него. Този човек постоянно я изненадваше с нещо. Разгневяваше я, вдъхваше ѝ страх или пък я утешаваше с нежен глас и я милваше... В последната седмица той се превърна в много важна част от нейния живот, а спомените от миналото избледняваха в съзнанието и. Не, наистина не можеше да се оплаче от изненади. Какво ли ще донесе вечерта? Смях? Гняв? Как ли щеше да се отнася Сокола с нея — като с фигурка от порцелан или ще я грабне в прегръдките си?

След като той излезе, тя се свлече трепереща на леглото. Докога щеше да я държи тук? Не бе захвърлена в подземие, не я измъчваха, но бе още по-лошо...

Някакъв импулс я накара да скочи и да изтича до свързващата врата. Очевидно можеше да се заключва и от двете страни и тя не можеше да проникне в стаята на владетеля на дома. Скай натисна предпазливо дръжката на другата врата, тази, която водеше към коридора. За голяма нейна изненада, тя се отвори.

Какво ли крие този човек в стаята си, запита се тя.

Сокола не се появи за вечеря. Донесоха сандъците ѝ, нито едно от нещата и не беше повредено. Накитите си бяха на мястото и не липсваше нито една от скъпите ѝ рокли — кадифени, брокатени, копринени и ленени с втъкана златна нишка. Под погледа на мистър Соумз, Талингзурт и още един мъж внесоха багажа в стаята.

По-късно намина и Робърт Ероусмит, който ѝ съобщи, че Сокола много съжالياва, но не е в състояние тази вечер да ѝ прави компания. Мистър Соумз ще ѝ сервира вечерята в нейната стая.

Тя поблагодари на Робърт със сведен поглед. Не беше за вярване, но като че и тя съжالياваше, че Сокола няма да е при нея.

Преди да си легне, Ероусмит запали всички лампи — явно бе получил съвсем точни указания. Тази нощ тя спа непробудно.

На следващата заран я разбуди гръмогласен смях. Отвори предпазливо очи и внезапно задиша учестено. Пред нея стояха Тара и Беси, хубавките ирландки. И двете бяха в най-добро разположение на духа.

— Беси! Тара! — извика Скай и седна в леглото.

Тара постави поднос на коленете ѝ, а в очите и проблеснаха сълзи.

— О, Лейди Кинсдейл, толкова сме ви благодарни! Вие ни спасихте!

Скай запримига смутена.

— Кой, аз?

Пиратите ни заведоха в каютата на втория помощник и се държаха изключително мило с нас.

— Така ли? — Скай присви очи. — Не ви ли закачиха?

Тара поклати глава.

— Ни най-малко. Разбира се, когато в пристанището на онзи, другия остров, настана бъркотията, се уплашихме здравата. Аз например си помислих, че ще разбият вратата. Но за щастие ни се размина и след това ни доведоха тук.

— Направо в рая! — извика екзалтирано Беси.

Скай отхапа парче от хлебчето си и я загледа недоверчиво.

— Откъде знаеш, че това тук е рай?

— Успяхме вече да разгледаме много неща, милейди — заразказва Тара. — До кея има много хубави къщи и магазини. Всеки моряк, който иска да си построи къща, може да го направи. Малко по-навътре в сушата има и лагуна с прясна вода. Видяхме и красиви пясъчни ивици със скали и плитчини, а водата там е чудно синя. Никога не сте виждали такава красота, милейди.

— Наистина ли е толкова хубаво? — промълви Скай.

Страните на Тара поруменияха.

— Малко след като пристигнахме, един джентълмен на име мистър Раундтрий ни разходи с кола, теглена от понита, и ни показа всичко това.

— Джентълмен ли, Тара? А аз си мислех, че е пират.

Раменете на момичето трепнаха и тя сведе засрамено глава. Когато я изправи, по устните ѝ заигра смутена усмивка.

— Тук си имат дори параклис и англикански свещеник.

— Пиратски свещеник? Какво ли няма да срещнеш на това място!

След закуска Скай стана от леглото, отиде до умивалника и се изми. Реши да провери лично докъде се простира свободата ѝ.

— Беси, извади ми, моля те, ездитния костюм. Ще ми се да... поразгледам този рай.

Беси и Тара се заеха усърдно за работа. Скай се радваше много, че момичетата са отново при нея. Те бърбореха без прекъсване и макар разговорите им да се въртяха главно около мистър Раундтрий и приятеля му Саймън Грийн, успяха да подобрят настроението на своята господарка. Скай не се изненада особено, когато ги видя живи и здрави. Тя вече знаеше, че Сребърния сокол не е кръвопиец. Стъписваше я по-скоро веселото настроение на двете ирландки. Не беше забравила сцената, в която той ги предостави на екипажа си. Наистина ли никой не бе ги закачил?

Напусна стаята в красив костюм за езда от кафяво кадифе, в широка пола и втален жакет в мъжки стил. Докато слизаше по стълбите, тя дочу гласове откъм залата. Очевидно в трапезарията се бяха събрали много мъже. Тръгна бързо натам, като смяташе да хвърли един поглед през процепа на вратата.

Но в този момент отвътре излезе мистър Соумз и затвори вратата след себе си.

— Добро утро, лейди Кинсдейл.

— Добро утро, мистър Соумз.

— Хареса ли ви закуската, милейди?

— О, да, благодаря — отвърна тя с усмивка. Начинът, по който този човек охраняваше вратата, показваше съвсем ясно, че това не бе английски благороднически дом. — Искам да пояздя малко. Как може да стане това?

— На вашите услуги, милейди. Бихте ли ме последвали. Ще ви заведе при сеньор Ривас, нашия главен коняр, и той ще направи каквото е необходимо.

Двамата минаха през задната врата и малко по-късно стигнаха до конюшната. Преградките за конете, поне двадесет на брой, бяха огледално чисти. Посрещна ги висок, строен и чернокос мъж. Икономът му обясни какво е желанието на милейди и се отдалечи. Тя очакваше всеки миг отнякъде да изникне пират, който да ѝ съобщи, че

й се забранява да язди. Не се случи обаче нищо подобно. Сеньор Ривас оседла една сива петниста кобила и я изведе от двора. Той помогна на Скай да я възседне и пожела приятен ден със своя испански акцент.

Тя пое надолу към кея. По пътя й босоноги деца я поздравяваха с поклони и реверанси. В пристанището се поклащаха малки кораби, рибари извличаха препълнени мрежи на брега. Моряци от екипажа на пиратския кораб кърпеха платна и лъскаха дъските на палубата. Скай ги наблюдава известно време, след което пое в галоп покрай къщите и излезе на равното извън селището. Скоро пътят се заизкачва нагоре, обграден от двете страни с гъсти пинии.

Долови шум на течаща вода и изведнъж пред зора й се откри чудна гледка — езерце в наситен син цвят, а от високата скала надолу струеше водопад, искрящ във всички оттенъци на среброто.

Скай скочи от седлото и се отправи към обсипания с пъстри цветя бряг. В другия край на езерото водата се оттичаше в тясно поточе, което се губеше сред дърветата. Този остров бе наистина рай.

Внезапно на отсрещния бряг тя съзря Сокола. Стъписана, затаи дъх. Седеше неподвижно на белоснежния си жребец и в първия миг изобщо не можа да го забележи сред това царство на багрите. Той вдигна ръка за поздрав и подкара коня направо през водата. Не след дълго конят и ездачът бяха на отсамния бряг.

Сокола носеше широко разтворена бяла риза, черен панталон и ботуши. Шапката с перото засенчваше очите и тайните, които гръдта му сигурно таеше. Изглеждаше изключително дързък и наперен — истински авантюрист.

Слезе от коня на няколко крачки от Скай и я загледа продължително, и мълчаливо. До слуха й достигна тихата музика на водата, която падаше от скалата и трептеше на слънчевата светлина. Лек бриз зашепна сред цветя и листа.

Погледът на Сокола прикова очите на Скай за цяла вечност. Обзе я чувството, че този мъж иска да заграби душата й. *Не само в ключалките има ключове*, беше казал той, *те се таят и в човешката душа*. Може би бе прав. А може би изобщо не съществуваше начин да се скриеш от този човек.

Най-сетне гласът му прекъсна магията.

— Добро утро, милейди. Харесва ли ви островът?

— Много е красив, но въпреки всичко си остава затвор за мен.

— Разбирам. За съжаление досега нямах време да ви разведа из Боун Кей. Единствено по рода си място.

— Защо мислите така?

— Защото ми принадлежи. — Той я хвана за ръка и я поведе към езерото. — Тази вода е прясна и чиста. Виждате ли великолепните цветя? Виреят чудесно тук, независимо че само на миля оттук може да вилнее и най-страшната морска буря. Рифовете ни охраняват, защото само много опитен кормчия е в състояние да приближи тези брегове.

Ръката му допря нейната и това докосване ѝ напомни, че са съвсем сами. Съпровождаха ги единствено плисъкът на водата, шепнещият ветрец и двата коня. Мъжът ухаеше на сапун и кожа и тя долови стаения могъщ пулс на тялото му, който го сякаш погалваше нещо в нейното сърце, което нямаше нищо общо с привичния ѝ живот. На такова място не бе трудно да прекрачи онази граница, по която винаги се е ориентирала. Да забрави невинността си...

Тя рязко отдръпна ръката си от неговата.

— Защо сте винаги близо до мен? Искях да пояздя сама, но вие пак сте тук. Оставете ме па мира, моля ви. Не искам да сте постоянно мил и любезен с мен! И двамата знаем, че сте само един пират и аз ви презирам!

Извърна се толкова рязко, че дори и кобилата се изплаши. Накани се да я възседне, но животното се изправи на задните си крака. Застинала на едно място, тя се вторачи, сякаш очарована, в копитата, които затанцуваха във въздуха досами лицето ѝ.

— Скай! Проклятие... — Сокола се хвърли към нея, дръпна я рязко встрани и двете тела полетяха към мекия пясък. Копитата се забиха на сантиметри от тях в земята. Скай понечи да се изправи, но Сокола който лежеше върху нея, не я пускаше. Някакъв мускул затрепка по брадичката му. — Боже, каква луда глава сте вие, милейди. Постоянно се излагате на риск, само и само да избягате от мен. Казахте да не бъда вежлив с вас, понеже съм бил пират. Е, добре, дошло е време да бъда пират, с всички произтичащи от това последствия.

— Негодник! Пуснете ме веднага! Би трябвало...

— Правилно, би трябвало да ви подаря на Едноокия Джек или на Логан, или пък на Чернобрадия. Би трябвало също така да оставя този кон да унищожи за миг красотата ви, та никога вече да не влудявате мъжете.

Дъхът ѝ направо секна. Никога досега не бе го виждала толкова вбесен. Така и не можа да отвърне на думите му, тъй като страстна целувка запечата устните ѝ. Неговият език принуди устата ѝ да се разтвори. Топлина пропълзя по цялото ѝ тяло.

Би трябвало да се съпротивлява, но не бе в състояние да го стори. Пръстите на Сокола се сплитаха с нейните, тежестта му я приковаваше към земята, която сякаш се тресеше под нея. Плисъкът на водата от нежна мелодия се бе превърнал в неистово бушуване, примесено с пламтящите потоци на нейната кръв. Изобщо не се противеше. Усещаше устните на Сокола, твърдите мускули, слънцето и вкуса на целувките му, урагана, бушуващ в жилите ѝ.

И този ураган проникна в сърцевината на нейната душа.

Ръката му се плъзна йод полите ѝ, загали голите бедра, устните му преминаха от лицето до гърдите ѝ, оставяйки пареща следа след себе си. Тя отправи поглед към синьото небе и реещите се облачета по него, към слънцето, останало без жар. Защото в дълбините на нейната душа бушуваха много по-буйни пламъци.

Той разтвори жакета ѝ и заравързва вървите на корсажа, докато се показаха разголените гърди. Устните му се заровиха в меката плът, а ръката, обхванала едно от заоблените хълмчета, го приближи до гладния език. Устните се впиха в зърното и през цялото ѝ тяло премина огнена вълна, предизвикана сякаш от оръдеен снаряд.

— Не! — изкрещя тя, но парещата му целувка я накара отново да онемее. Започна отново да се бори със Сокола, по не след дълго ръцете и краката ѝ се отпуснаха в сладостна отмала. Земята все още се тресеше. Земята ли? Не е ли самата тя обхваната от вибрации, пулсиращи тласъци, от копнежа да разбере, да узнае още, и още...

Вече не бе пленничка, ръцете ѝ съвсем свободно се движеха по раменете на Сокола. В този миг тя виждаше в него не пирата, а единствено мъжа, който я закриля от всички врагове. Мускулите му се опънаха под пръстите ѝ. В този чужд рай с шептящата вода тропически бриз, той въплъщаваше всичко, за което душата ѝ бе мечтала в най-потайните си кътчета. Силата на страстта му я отвлече в някакъв непознат свят, в който не съществуваше нищо по-важно от близостта му, от всепоглъщащата му жар.

Внезапно той се откъсна от нея и скочи на крака.

— По дяволите — извика, сграбчи я за ръцете и я изправи. — Какво направихте с мен!

Тя се освободи бързо от хватката му, ужасена от самата себе си. Той, а не тя, бе сложил край на тази срамна сцена.

— О, да можех да избягам накрай света! — избърса устните с опакото на ръката си, но така и не успя да изличи вкуса на неговите целувки. С треперещи ръце завърза корсажа и закопча жакета.

— Кълна се, че съвсем скоро ще изчезнете оттук! — срязва я той.

Тя се извърна и се затича към кобилата, която затанцува нервно на място.

— Постоянно ми бягате! Глупаче такова! — извика той и я последва. — Без мен изобщо не сте в състояние да се оправяте. Каквото и да сторите, постоянно изпадате в някакви затруднения. — Той хвана юздите на коня, успокои животното и сложи Скай на седлото.

Тя го загледа ядосано отгоре.

— Струва ми се, че по-скоро вие, капитане, бягате от мен.

Той присви очи.

— Никога вече няма да повторя това, лейди Кинсдейл. Един-единствен път се отдръпнах от огъня, който разпалихте. Предупреждавам ви, престанете да ме съблазнявате, защото следващия път пиратът в мен ще измести джентълмена.

Гореща тръпка пропълзя по гърба ѝ. Дръпна рязко юздите от ръката на Сокола и пришпори коня. Зад нея отекна горчивият му смях.

Все още ядосана, Скай предаде кобилата обратно на сеньор Ривас и се завтече към залата, като не отвърна дори и на поздрава на мистър Соумз. Изтича горе в стаята си, блъсна с все сила вратата и спусна резето. След това заключи и вратата, която свързваше стаята ѝ със спалнята на Сребърния сокол и закрачи възбудено напред-назад.

Погледът ѝ се спря за момент из свързващата врата. Можеше ли изобщо този ключ да ѝ послужи в битката с човек, преживял вече толкова много морски боеве и превзел дори собствения ѝ кораб? Никой обаче не можеше да вземе ключа за душата ѝ, ако самата тя не го подареше. Сокола сякаш знаеше тона.

На долния етаж някой хлопна вратата и тя трепна. Сокола се беше прибрал, очевидно и той в лошо настроение като Скай. Виковете му огласиха цялата сграда. Отделните думи ѝ убягваха, но дълбокият

му глас звучеше заповеднически. Краката му затрополиха нагоре по стълбището. Изчака го да пристъпи в стаята си неподвижна, с ръка на гърлото. Ей сега ще дойде при нея, ще разбие вратата, ще я сграбчи яростно и...

Минутите течаха. Вратата на Сокола отново се тресна, явно пак тръгваше нанякъде. Скай въздъхна облекчено, седна бавно на леглото и се загледа в балдахина. Сигурно отново е тръгнал по своите си делови работи.

Той бе този, който избяга от страстната прегръдка, а не тя. Гореща вълна на срам накара лицето и да поруменее. А сега щеше да се освободи от нея по най-бързия начин. То се знае, че така не може да продължава повече. Той сигурно притежаваше някакво чувство за чест. Та нали все пак тя е годеница на братовчед му.

Годеница... Да можеше никога да не срещне този човек, годеника си. След целувките на другия, които още пареха устните й... Изправи се отчаяна в леглото и притисна с ръце слепоочията си. Не можеше да се познае.

Скочи нетърпеливо на крака, избута резето на вратата към коридора и я отвори. Икономът беше я уверил, че ще й служи най-охотно. Точно в този момент искаше да бъде обслужена.

— Мистър Соумз! — извика тя.

— Милейди? — След миг той застана пред нея. f

— Бихте ли ми донесли гарафа с коняк?

Желанието й видимо го изненада, но извитите в изненада вежди бързо се върнаха в нормалното си положение.

— Да, милейди — докато го чакаше, отново се заразхожда напред-назад. Икономът й сервира коняка на сребърен поднос и каза:

— Тази вечер Сокола ще вечеря с вас, лейди Кинсдейл. Точно в осем ще почука на вратата ви.

— Така ли? Предайте му тогава, че изобщо не държа да се храня заедно с него.

— Да, милейди, но...

— Чухте какво казах, нали!

— Да, милейди. — Без да каже нито дума повече, той се оттегли. Конякът се оказа много вкусен и успокой разбърканите й чувства. Бавно, но настроението й постепенно се подобри. След жаркия ден слънцето започна да се спуска към хоризонта и Скай извика отново

иконома. Поиска да подготви баня за нея. Осъзнаваше колко неподходящ момент е избрала — по-голямата част от персонала бе заета с приготвянето на вечерята. Но това ни най-малко не я интересуваше. Така или иначе не искаше повече да остане на острова и след като е в тежест на прислугата, може би Сокола ще организира скорошното ѝ отпътуване.

— Искам да се изкъпя колкото е възможно по-скоро, мистър Соумз, — добави тя с невинно изражение.

— Много добре, милейди, ще се разпоредя веднага.

— Бихте могли да пратите моите прислужнички. Така вашите хора ще си спестят труда.

— Това едва ли ще е възможно.

— И защо не?

— И двете са на рибния пазар, милейди.

— На рибния пазар ли?

— Е, пожелаха да се заемат с нещо и тъй като вие не споменахте, че ще се нуждаете от услугите им, аз...

— Добре, щом е така, ще мина и без тях.

Не след дълго сеньор Ризас заедно с един от ратаите внесе в стаята месингова вана. Следваха ги прислужници с кофи.

— Икономът донесе кърпи, сапун с аромат на роза и гъба.

— Ако се нуждаете от нещо, милейди...

— Не, благодаря. Желая само никой да не ме смущава.

— Много добре, милейди — отвърна той и се отдалечи с поклон.

Погледът ѝ се спря на затворената врата и неочаквано и дожаля за човека. Първо господарят му го бе нагрубил, а сега и тя правеше тежък живота на клетия Соумз — и не на последно място с искането си да съобщи на Сокола, че пленничката му не възнамерява да се храни заедно с него.

Угризенията ѝ обаче се изпариха, докато се събличаше. Бе пила доста коняк, но това не я смущаваше. Алкохолът облекчи страданията ѝ и подобри настроението ѝ. Намести се доволно във ваната, вдигна косата над врата и се намаза с ароматния сапун. Не можеше да отрече, че като пленничка на заможен пират ѝ се разрешаваше известен лукс.

Загледа се в багрите на залеза и постепенно очите ѝ се затвориха. В просъница ѝ се стори, че на вратата се чука и някъде много далеч някой вика нейното име. Внезапно затрещяха гръмотевици,

последвани от шума на разцепено дърво. Скай се стресна в съня си и успя да види как свързващата врата се сгромолясва на пода. Сокола нахълта в стаята и вий поглед в нея, опрял ръце на кръста.

— Милосърдни Боже! Реших, че се е случило най-лошото.

— Казахте, че мога да си заключа вратата...

— Не чувате ли какво ви говоря? Помислих си, че сте мъртва. Знаете ли от колко време блъскам по вратата и викам.

— Аз... — Тя се потопи във ваната, но той я сграбчи, издърпа я от водата и я прегърна. Тя се съпротивляваше възмутена. — Не исках да се храня заедно с вас.

— Да, но аз заповядах това да стане.

— Не съм свикнала да споделям трапезата си с крадци и разбойници. Добрите ви маниери не могат да заблудят никого, сър. С хора като вас никога не сядам на една маса, с такава...

— Отрепка? Настоявахте да се държа като пират, нали? Е, добре, тази вечер ще имате тази възможност.

— Пуснете ме веднага! — С всеки изминал миг страхът ѝ растеше. Успокояващото действие на алкохола също премина. Беше гола, а и усещането на силните мъжки ръце върху кожата ѝ я объркваше. Сокола беше истински вбесен. Наподобяваше пламък, готов да погълне всичко, до което се допре — волята ѝ, душата ѝ. Трябваше да му се изплъзне по някакъв начин.

— Пуснете ме! — повтори тя. — Веднага. Той поклати бавно глава в несъгласие.

— Тази вечер най-сетне ще изпитате върху си безпardonността и бруталността на пирата, лейди Кинсдейл. Пиратът ще ви направи своя собственост. Ако ви е минавало през ума да молите за милост, то сега е моментът да го сторите.

ГЛАВА ОСМА

— Дали пък първо да не се нахраним — предложи Скай с кадифен глас.

— Какво казахте? — изрева той стъписан.

— Нали искахте да вечеряте с мен, сър. Е, добре склоних.

— Вие сте пияна!

— О, ни най-малко. Една дама от висшето общество никога не се напива.

— То се знае, не се и съмнявам в благородното ви потекло, но, каквото и да говорим, вие сте пияна.

— Е, може и да съм си пипнала малко. Вие сте виновен. Вие с вашето държане ме тласнахте към алкохола.

— Значи аз ви тласкам към алкохола, така ли? За Бога на мое място всеки разумен мъж би ви изхвърлил в морето. — Той я отнесе до леглото и я пусна върху мекия дюшек. Очите му се впиха в нейните като сребърни мечове. — Е, милейди, вие можете да подлудите дори и светец.

Сокола ѝ обърна гръб и тя нервно се загъна със завивката. Този мъж бе като буре с барут. В настъпилата пауза тя се запита какво ли крои.

Той разтвори рязко една от нейните ракли. Коприна, сатен и кадифе се разлетяха на всички страни. Хвърли ѝ една светлозелена сатенена рокля и стъпките му затрецяха по пода и падналата врата.

— Вечерята вече е сервирана, милейди.

Скай притисна сърцето си с ръка. То туптеше в бесен ритъм. Бе останала сама в стаята, но близо до него. Делеше ги врата, която не можеше да се затвори, а още по-малко — да се заключи. Но поначало този ключ бе без значение. Единствено важен бе ключът в нейната и неговата душа.

Тя се изправи и погледна неуверено към отворената врата. От нейното място Сокола не се виждаше. Пъхна се бързо в светлозелената рокля, обшита в горната си част с дантели, с висока яка и пищен

шлейф. Изправи се до тоалетната масичка и се огледа в огледалото. Посегна към сребърната четка и я прокара през косите си. Златните ѝ къдри се спускаха по раменете като вълни от слънчева светлина и огън. Отсреща я гледаха две сериозни очи. Действието на коняка бе преминало окончателно и тя започна да осъзнава колко важни неща са поставени на карта тази вечер.

Високата яка можеше да насочи чуждия поглед към остроото деколте, чийто връх свършваше във вдлъбнатината между гърдите ѝ. Тя импулсивно започна да се рови в раклата, докато открие кутийката със скъпоценностите. Извади златка огърлица със смарагд, ограден от искрящи диаманти, и я сложи на врата си. Камъкът прикриваше част от деколтето.

Пое дълбоко дъх и прекрачи отворената врата. Сокола стоеше изправен до прозореца с чаша в ръка. Изглеждаше потънал в мислите си. Отнякъде духаше прохладен ветрец. Малката маса бе покрита с бяла покривка, сребро и скъпоценен порцелан. Запалени свещи осветяваха стаята.

— Лорд Кемерън скоро ще дойде и ще ви отведе — каза той, без за се обърне.

— Той откъде знае, че съм тук?

— Изпратих кораба ви „Силвър месенджър“ към Кейн Хатерас. Чрез сигнализация се е свързал с някакъв търговски кораб. Днес следобед се завърна и капитанът ми докладва, че съобщението му е било прието и че той също е получил съответен отговор.

— Това... това е много добре — промълви Скай едва-едва.

Той се обърна неочаквано към нея и я заразглежда неприкрито от глава до пети. Погледът му се спря по-дълго на огърлицата със смарагда между гърдите ѝ, но си спести какъвто и да било коментар. Само ѝ се поклони и посочи с ръка масата.

— Желаете ли да се храните вече, милейди? — Той я последва до масичката и ѝ придърпа стола.

Преди да седне, наля вино в нейната чаша. Пламъчетата на свещите хвърляха меки отблясъци по стените. Багрите на залеза и хладният полъх, идващ от прозореца, известяваха приближаването на нощта.

— Да ви сервирам ли, милейди?

Тя кимна утвърдително, вкопчила пръсти в облегалката на стола, и започна да го наблюдава как ѝ пълни чинията.

— Що за пират сте вие всъщност? — проговори тя замислено. — Седя си тук и нито съм осквернена, нито пък някой ми е откраднал накитите. Да вземем смарагда, който нося — само той струва цяло състояние, сър Сребърен сокол. Убедена съм, че това ви е известно.

— Никак не е изключено да получа за освобождаването ви също цяло състояние, лейди Кинсдейл.

— Не е изключено — потвърди тя с усмивка.

Той изруга и захвърли приборите, с които сервираше, на един от подносите.

— Милейди, вече съм на края на силите си. Знайте, че съм много, много гладен. Но не за тази храна тук.

Скай се пресегна към своите прибори и вкуси малко от рибата, взе си един картоф и няколко задушени моркова. Скоро обаче спря да се храни. Сокола също не отдели особено внимание на храната. Смръщил чело и стиснал устни, той не отместваше погледа си от нея.

— Значи лорд Кемерън ще пристигне лично тук, така ли? — запита тя.

— Да.

— Ще бъде ли в безопасност?

— Той знае много добре, че тук не го застрашава нищо. — Скай започна да мести разсеяно парче месо насам-натам в чинията, а той се приведе плътно към нея. — Всъщност какво става с вас, милейди? Коя си въобразявате, че сте? Разбирам, презирате мен, пирата. Но вие презирате също така и годеника си, който е част от вашата собствена класа — мъжът, готов да преплава бурното море заради опърничавата си годеница.

С голямо усилие на волята тя потисна надигания се в нея гняв.

— Единственото, което искам, е сама да си бъда господар.

Той присви очи.

— И какво означава за вас да сте си сама господар?

— Означава, че съм свикнала да вземам решения сама. Майка ми... — поколеба се за миг, но пое дълбоко въздух и продължи. — Тя почина, когато бях още съвсем малка. Наложих се много бързо да се науча да въртя домакинството на баща си. Той по-късно ме изпрати в едно лондонско училище. За съжаление обаче е пропуснал да ме

информира относно едно обещание, което е дал, малко след като съм се родила.

— Искате да кажете, че не гледате на това обещание като на нещо, което се отнася до вас?

— Точно така.

— Нима няма да изпълните волята на собствения си баща?

— В този конкретен случай — не! — Тя отпи глътка вино и добави: — Човек може да си помисли едва ли не, че дъщерите се раждат на този свят като робини, които ще бъдат продадени на този, който предложи най-добрата цена.

В очите на Сокола, приели в този момент цвета на пушек, не можеше да се прочете нищо.

— А не помислихте ли, че лорд Кинсдейл сигурно е искал да подсигури бъдещето ви?

Скай сведе поглед.

— Всъщност той не знае нищо за мен.

— А за страха ви от тъмнината?

Тя вдигна рязко глава.

— Не желая да обсъждам този въпрос с вас.

— И защо не? Мисля, че мога да ви помогна.

— Да ми помогнете? Вие?

Сокола повдигна рамене и отпи глътка от чашата си.

— Във всеки случай, не бива да се страхувате от годеника си. Доколкото знам, той е коректен джентълмен, а не някакво чудовище.

Тя докосна смарагда и се усмихна.

— Вие обаче сте чудовище, нали?

— По-добре не ме дразнете — предупреди я той.

— Е, не ми е за първи път да ви дразня и до този момент се владеете съвсем успешно.

— Струва ми се, че постепенно започвам да губя контрола над нервите си. Искам само да ви уверя, милейди, че попаднете ли само още веднъж в прегръдките ми, няма да се поколебая ни за миг да разкрия пред вас истинската си същност. — Вместо да му отвърне, тя само се усмихна. Той се пресегна към чашата ѝ и я премести по-далеч от нея. Тя повдигна недоумяващо вежди, а той поясни:

— Струва ми се, че не бива да пиете повече. Как се чувствате сега?

— О, отлично. Макар че си пийнах порядъчно от вашия прекрасен коняк.

— Изтрезняхте ли вече?

— Да, сър.

Сокола се изправи, хвана ръцете и, вдигна я бавно от мястото ѝ и я притегли в прегръдките си. Съзнанието ѝ казваше, че трябва да се отбранява, но ветрецът, който полюляваше завесите, бе тъй лек, тъй нежен, че тялото ѝ се отпусна в приятна отмала. На мястото на огнените багри на слънчевия заник се спусна сянката на нощта, а сред нея заплува сребрилата луна.

— Бягайте оттук — процеди Сокола с дрезгав глас. — Бягайте и прегърнете по-добре мрака, защото тук при мен сте много по-заstrasена — каза това и притисна ръката ѝ до сърнето си. — Усещате ли ударите на сърцето ми, милейди, бурята в моята душа? За Бога, умолявам ви, не разчитайте нито миг повече на чувството ми за чест. Бягайте! По-далеч от мен!

Трябваше да признае, че този човек играе честна игра. Пръстите ѝ доловиха ударите на сърцето му. Жарта се пренесе от неговото тяло в нейното и тя потрепера цялата. Желаше го. Колкото и осъдителни да бяха чувствата ѝ — тя го желаше. Една истинска дама не може да бъде подвластна на емоции от този род, но тази вечер, при този топъл ветрец, които галеше тялото ѝ, всичко останало ѝ беше безразлично. Правилата за поведение във висшето общество вече бяха невалидни — това, което все още имаше значение, бяха земята, небето, вятърът и неотразимият чар на този мъж.

Разтвори устни, за да каже нещо, но какво — не знаеше. Скоро щеше да пристигне изисканият ѝ годеник, за да я спаси, за да ѝ предложи сигурност, уважавано място в обществото, красив дом, богатство, слуги и изобщо всичко, което една жена може да си пожелае. Само че единственото, което представляваше някаква ценност за нея, се намираще в обятията на един пират.

— Вървете си! Веднага! — простена той. — Предупреждавам ви.

Скай се откъсна от него и го загледа втренчено. Искаше да каже толкова много неща, а не намираще думите, с които да ги изрази. Останеше ли само миг още, зла орис щеше да обсеби живота ѝ. Обърна се и се завтече през вратата навън. Със сърце, изпълнено със сладка болка, останала без дъх, тя спря и без да разсъждава повече, се

върна в стаята на Сокола. Той се бе изправил отново до прозореца, висок и неподвижен, като могъща тъмна сянка в черната си риза от коприна, в черните си панталони и ботуши. Явно, усети присъствието ѝ, защото се обърна. Тя се затича с тихо възклицание към него, хвърли се на гърдите му и устните им се срещнаха.

Обляна от светлината на бледата луна, тя се осмели най-сетне да отвърне на целувката му. Езикът му премина любопитно през всяко кътче на устата ѝ и се заигра с нейния. Замайващи горещи вълни преминаваха една след друга през тялото ѝ, тя докосваше косата му, галеше го по врата и се притискаше все по-силно и по-силно към него.

Той подиша глава, загледа и продължително право в очите и в един миг наруши мълчанието си.

— Сега вече не можеш да избягаш от мен.

— Не, не мога — прошепна тя, без да отклонява погледа си от неговия. Ръцете му лежаха на нейните рамене. Дъхът ѝ замря в момента, в който той разкъса сатенената ѝ рокля. Погледът му загали голото ѝ тяло, пълните гърди с тъмни зрънца, тънкия, гъвкав кръст, очертанията на бедрата.

Сокола издаде някакъв сподавен звук, притегли я отново към себе си и пламенните му устни отново се впиха в нейните. Ръцете му се плъзгаха все посмело по тялото ѝ, по раменете и гърдите, по корема ѝ. И тогава, тогава внезапно се устремиха още по-нататък, надолу към виещите се, преплетени златни къдрици.

Тя страхливо се дръпна, но той я задържа в прегръдките си и ѝ зашепна гальовни слова. Обзе я сладка отмала от интимното докосване и безсилна да съпротивлява повече, тя се облегна на тялото му.

— Не мога и не искам да те пусна отгук — промълви той.

Тя също не искаше вече да бъде освободена. Притисна силно глава в гърдите му, той я вдигна на ръце и я понесе към леглото. За няколко секунди остана да лежи сама и затрепери от студ, но още в следващия момент почувства топлото, голо тяло върху себе си и жадните му устни. Езикът му разбуди огън в гърдите, в скута ѝ. Бе много опитен любовник и тя се досещаше, че едва ли някога сетивата на жена са били възбуждани тъй страстно и тъй нежно същевременно.

Той се изправи и през клепачите си тя сякаш го виждаше как я наблюдава. Пръстите му отново се плъзнаха по тялото ѝ и отново намериха път между нейните бедра. Тя се опита да ги притисне едно о

друго, но тялото ѝ реагира по свой си начин и тя се разтвори цялата за ръката на Сокола. Той се засмя тихо и триумфиращо.

— Благодарен съм на луната. Копнея да те видя цялата и за това докосване съм готов да дам и живота си. — Устните му пробягаха от устата до гърдите и, а след това се спуснаха още по-надолу и по-надолу, докато стигнаха най-интимното място и то загалиха.

Изненадана, протестираща, тя изкрещя, сграбчи раменете му и го затегли нагоре. И в този миг той прекрати играта. Решително разтвори бедрата ѝ и я притисна с всичка сила към своята гръд.

Внезапната болка стъписа Скай и сне за миг булото на сладък копнеж, който я изпълваше. Простена високо, впи зъби в рамото на Сокола и опря юмруци в гърдите му. От очите ѝ бликнаха сълзи. Той сякаш не обръщаше внимание на съпротивата ѝ и продължи да се движи ритмично като проникваше все по-дълбоко в по-дълбоко в нея.

— Пират! Негодяй! Разбойник... — успя да процеди тя.

— И отрепка — добави той, на което Скай едва не се разсмя. Изведнъж невъобразимо сладки чувства и усещания изместиха досадната болка и тя отново изпита удивление от самата себе си. Никога до този момент не бе я обземал толкова неистов, страстен копнеж по нещо. Тя надигна тялото си насреща му, загали бързо гърба му, усети вкоравяването на неговите мускули, ускорения ритъм на любовния акт. Заедно със Сокола тя се понесе към далечни висини и внезапно светът избухна целият вътре в нея. Вече знаеше що е екстаз — обгърната в облаци, звезди и луна, обгорена от слънчева жар. Мракът се втурна в нея, дъхът отлетя. Сякаш умираше.

Но не умря. Тялото ѝ потрепери и я заля нова вълна на екстаз. Отвори най-сетне очи и започна отново да осъзнава, че е все още на земята, в леглото на Сокола, в прегръдките на Сокола. Той не я бе насилдил, тя, тя сама дойде при него.

Той се отмести, легна до нея, подпрян на лакът и отметна кичур коса от челото и. Внезапно тя си пожела да не се страхува толкова от тъмнината — би могла сега да си скрие лицето в сянката на нощта.

— Съжаляваш ли? — попита я той.

— Не. — И все пак мъничко съжаляваше, сега, след като опиянението отшумя и болката се завърна. Удивляваше се, плашеше се от себе си — от недостатъчната си добродетелност, от липсата на всякакви задръжки.

— Предупредих те — припомни й Сокола.

Тя кимна намусено и положи глава към неговата гръд.

— Моля те, не говори за това.

Той я притисна нежно към себе си и тя си помисли, че любовта ще да е нещо наистина прекрасно, чудодейно. Сгуши се още по-плътно в него и това ѝ се стори дори по-хубаво от физическото единение.

— Сега какво мислиш да правиш, скъпа моя? Какво ще кажеш на годеника си?

— Истината — отвърна тя.

— Истината ли?

— Не от днес съм наясно, че ще откажа да се омъжа за него. Не искам да спазвам някакво глупаво споразумение, което този човек е сключил с баща ми. Освен това и самият той е противник на този брак.

— Да, но нали идва тук да те отведе?

— Е, и? — Тя се дръпна сърдито от него. — Да не би братовчед ти да ти е най-добрият приятел, та си се загрижил толкова за него?

— Не сме приятели, по-скоро сме врагове. Но се уважаваме един друг и при нужда преговаряме. Мисля, че никога никой от нас двамата няма да нападне другия в гръб.

— Щом като е така, спести ми, моля те, въпросите си. Все някак ще се оправя с живота си. — Когато той се хвърли с усмивка върху нея, тя му се сопна гневно: — Остави ме на мира!

— Не, мила, не мога да те оставя на мира. Предупредих те. Сега вече е твърде късно, Забрави по-добре бъдещето и отвърни на изкусителния призив на тази нощ.

— Не...

Протестът и се оказа безсмислен. Устните му опариха нейните, а тялото ѝ запламтя при допира с неговото. Долови нарастващото му желание и телата им отново се сляха. Колко бързо бурята може да се разрази отново, помисли си тя удивена още преди да достигне връхната точка на екстаза. А след това бавно, бавно се завърна на земята.

Сокола лежеше до нея и я държеше внимателно в прегръдките си. Помълча малко и тогава продума:

— Стига да поискаш, ще те освободя от оковите на твоето годеничество. Бих могъл да кажа, че заложенката ми не е за продан и че ще си я задържа за себе си.

— Това е невъзможно! — Независимо от възторга, от екстаза, които опозна в леглото му, тя не биваше да остане на острова като негова любима. По този въпрос бе напълно наясно със себе си, макар разумът ѝ да бе още замъглен от преживяното.

— Значи ти ще се омъжиш за лорд Кемерън?

— Не... Да... Искам да кажа, че... че няма да остана тук. — Не биваше да прави това заради баща си. Вярно, че му беше сърдита — да я годява без нейно съгласие... Но тя хранеше към него такива съкровени чувства, каквито и той към нея.

Очите на Сокола заискриха с ослепителна сребриста светлина. Погледът му проникваше сякаш до дъното на душата ѝ.

— Ти, малка лицемерка такава! Отхвърляш мъжа, но не се отказваш от мястото в обществото, което той ти предлага. В качеството си на негова съпруга ти ще се храниш в дома на губернатора, ще си разхождаш великолепните рокли по улицата. Никога няма да се лишиш от кадифе, коприна и бижута.

— Как си позволяваш да ме съдиш по този начин? Не казах ли вече, че няма да се омъжа за лорд Кемерън?

— Наистина ли няма? — запита я предизвикателно той.

— Не ти дължа никакви обяснения. — Тя се надигна сърдита и леглото и се пресегна към някакъв чаршаф, с който да прикрие голотата си. По презрителния му поглед разбра обаче колко е глупаво да се крие от него. Въпреки това се зави в лененото платно и се запъти с достойнство към вратата.

Той също се надигна, но не за да я последва. Просто остана прав с ръце, скръстени пред гърдите.

— Къде си тръгнала? Нали ти казах, че вече е невъзможно да избягаш.

— Отивам в собственото си легло.

— И онова легло, и това тук ми принадлежи!

— Да, но ти не лежиш в него. — И тя се отправи бързо към стаята си с високо вдигната глава. Там я посрещнаха сенките на нощта — никой не бе запалил лампите.

О, Боже, колко мразеше тази своя слабост... Обичаше да твърди, че притежава собствена воля, но задушаваният страх от мрака я преследваше постоянно с острите си нокти.

Разтреперана от ужас, Скай похлупи лице в ръцете си. В този миг почувства как Сокола я взима в обятията си и я отнася в съседното помещение, осветено от мекото сияние на свещите.

— Когато съм при теб, винаги, ще е светло, кълна се.

Преди да заспи, последната ѝ мисъл бе за светлината, която този мъж внесе в живота ѝ — слънчев лъч, разпръскващ мрака.

На следващата утрин Скай се събуди сама в леглото. Тя стана, за да се прибере в своята стая и прекрачи счупената врата. Светлината на деня съживи в нея спомените по отминалата бурна нощ. Но въпреки трудностите, които я заплашваха, тя не съжаляваше за нищо.

Дори и да се изплъзне от планираната сватба, мнозина щяха да възнегодуват срещу скъсването на годежа. Това би могло да застраши по някакъв начин дори позициите на баща ѝ в обществото. Можеше ли да си разреши да му нанесе вреда?

А ако зачене дете от любовника си?

Не, това не е възможно, каза си тя. Убеждението ѝ, разбира се, не почиваше на сериозна основа, а единствено на твърдата вяра, че Всевишният няма да позволи да роди дете от пират.

По времето, когато тези мисли се въртяха из главата ѝ, тя вече се бе измила и облякла. Просна се на леглото и си помисли как ли би се почувствала, ако той увисне на бесилката, а тя го наблюдава с детето му па ръце. Започна да трепери и не можеше да се спре. Ако топ продължеше да води този опасен живот, някой ден наистина щеше да свърши по този начин. В този миг на вратата се потропа.

— Влез! — извика тя неприветливо.

Появи се мистър Соумз с поднос в ръка. Държеше се много дискретно и не хвърли дори и поглед на строшената врата.

— Капитанът помоли да се срещнете следобед при лагуната, милейди. За него би било голямо удоволствие.

— Голямо удоволствие ли? Сигурно е заповед, нали? — попита тя небрежно.

— Милейди, аз съм само пратеник...

— Разбира се. Благодаря ви, мистър Соумз.

Той кимна и постави подноса на игралната масичка. Скай не попита за Тара и Беси. Двете явно бяха тръгнали на острова по свой си път и се приспособяваха без особени усилия. Освен това смяташе

следобед да се поразходи на кон. Тази мисъл накара сърцето ѝ да забие по-бързо.

Малко след обяда тя отиде при сеньор Ривас, който оседла за нея сивата кобила. Отправи се бавно към езерото. Сокола не се виждаше никъде, но белият жребец пасеше на отсрещния бряг. Тя слезе от коня, приседна на полегатия пясъчен бряг и потопи едната си ръка в хладната, прясна вода.

В този миг съзря Сокола. Той изплува от водата, а капчиците по голото бронзово тяло искряха като диаманти под слънчевите лъчи.

Искаше да каже нещо, докато той се приближаваше към нея, но думите ѝ убягваха. Той също мълчеше, когато свали жакета ѝ. Мокрите му устни се плъзнаха по раменете ѝ и тялото ѝ потръпна.

— Не, не мога...

— Сигурен съм, че можеш. — Неговата гореща целувка запечата устните ѝ, а пръстите му се заеха да развързват вървите на корсажа.

Внезапно топло слънчево сияние обля разголените ѝ гърди и тя полегна бавно върху меката купчинка от дрехи.

Сокола не се нахвърли веднага върху и. Целуваше я и я галеше нежно и внимателно, разглеждаше лицето ѝ, докато сваляше ботушите за езда, полата и всичко останало под нея.

Скай се огледа с усмивка и започна да се наслаждава на райската красота наоколо, макар разумът да ѝ подсказваше, че не бива да остава тук със Сокола, гола под слънцето, че не бива да се смее безгрижно в ритъма на плискащата вода и да чувства вятъра по нажежената си кожа.

Той сякаш отгатна мислите ѝ.

— Това е моя територия, Скай. Никой не ще се осмели да ни притеснява тук.

Нова целувка разпали пламъка на страстта, тлеещ в нея. Той легна по гръб, вдигна я високо във въздуха и я положи върху себе си. Скай извика удивено, когато телата им се съединиха отново.

Слънцето ги докосваше, листата шумяха край тях. Тя чуваше своите и на любимия стонове — и любовното осъществяване настъпи.

— Може би няма да те пусна никога — предупреди я той отново.
— Може би винаги ще правя с теб, каквото си поискам.

— Не можеш.

— Тук сме на моя територия — напомни ѝ той, скочи и я взе на ръце.

— Момент — запротестира тя. — Накъде си тръгнал? Не можеш да се разхождаш насам-натам в този вид.

— Съвсем наблизом съм — отвърна той и я понесе към водата.

— Пусни ме да слеза!

— Ще правя с теб, каквото си поискам. Забрави ли?

— Няма да направиш това! Забранявам ти!

— Няма ли? — чувствена усмивка заигра по устните му и той я хвърли в хладната вода.

Тя се появи отново на повърхността като се смееше и пръхтеше от удоволствие. Опита се да придърпа и Сокола във водата, но явно не ѝ стигаше сила. Той я вдигна и я занесе до искрящата каскада, която падаше от скалата. Облян от шумящата вода, я зацелува жадно; хладината на изворната вода се смеси с жарката им страст. Тя усещаше ръцете му по своите гърди, между бедрата, очарована разтваряше пръсти, за да обхване мускулестите рамене, милваше то колебливо по хълбоците.

Това бе някаква лудост...

Отметна глава назад и устните му потърсиха врата и, а след това и зрънцата на гърдите. Някъде до брега двамата паднаха в плитката вода и отново започнаха да се любят. Никога до този момент не бе чувствала земята и небето тъй близо, никога не бе предполагала, че жена може тъй интимно да опознае мъж.

По-късно, когато отдъхваха един до друг, тя осъзна също, че такъв душевен покой не бе изпитвала никога по-рано. Все още бе в обятията на Сокола, слънцето ги обливаше с лъчите си и хладни вълни кротко миеха краката и ръцете им.

Скай присви очи, заслепена от танца на слънцето по водата. Сгуши се в гърдите на любимия и се унесе в дневно съновидение. Баща ѝ ще дойде на острова, а Сокола ще захвърли непристойния живот, който води, и ще намери милост. И тогава, тогава това безумие, бурното им щастие, ще трае вечно...

— За какво мислиш? — попита той.

— Че си пират — отвърна тя тихичко.

Тялото му сякаш се стегна малко.

— Да, аз съм пират — и това тук е територия на пират.

— Някой ден моретата ще се прочистят от тази паплач! — процеди тя.

Той се понадигна.

— Може да мине доста време, докато това стане. Когато достопочтеният ти годеник те вземе, ти вече не бива никога да пътуваш по море, разбираш ли?

— Да, но ако се наложи...

— Няма да имаш причини.

— Казах ти вече, аз сама съм си господарка — отвърна Скай сърдито.

— Наистина ли? Стига да поискам, и ти ще останеш тук. Никой не е в състояние да превземе тази крепост. Няма пират на света, който ще се осмели да ме нападне. И още — флотите на поне няколко кралства трябва да се обединят, за да вземат този остров. Повтарям, стига да поискам, мога да те задържа тук.

Тя бе убедена, че казва истината. Погали го леко по бузата.

— Знаеш, че лежа до теб сега, защото не ме насили. Нито един мъж на света не може да принуди една жена да го пожелае. Ти беше този, който каза, че ключът във вратата няма никакво значение, единствено важен е ключът на човешката душа. И вместо да строшиш вратата със сила, ти нежно и внимателно се приближи до сърцето ми и почука — и аз те пуснах вътре.

— А когато заживееш със съпруга си, ще запазя ли и тогава своето място в сърцето ти?

Тя откри пред него душата си, а той ѝ се подиграваше. Вдигна горделиво брадичка.

— Казах ти вече — сама съм си господарка.

— Ще ми липсваш, когато си тръгнеш, Скай. А аз, ще ти липсвам ли и аз?

— Изключително много държа на теб...

Той се засмя и я целуна по меките висулки на ушите.

— Макар че принадлежа към отрепките?

Стори ѝ се, че може да се удави в очите му, чувстваше се тъй сигурна, тъй защитена в силните му обятия. *Влюбих се в теб*, мислеше си тя стъписана, отчаяна.

— Не е речено, че цял живот ще останеш отрепка.

— Грещиш, мила моя госпожице. Зарът, както казват, е хвърлен.

Внезапно топовен гърмеж разкъса тишината над лагуната. Сокола повдигна глава, огнени отблясъци затрепкаха в очите му и когато погледът му отново падна върху Скай, на нея ѝ се стори, че той просто не я познава вече.

— Какво беше това?

Вместо да ѝ отговори, започна да я целува и я притисна силно към себе си. Бурно и решително я облада. Беше неспособна да се съпротивлява на страстното му желание — толкова всеобхващаща бе жаждата му, толкова властна страстта, която се събуди в нея. Светът сякаш престана да съществува, остана само опустошителният огън.

Това бе светът на Сокола, неговата територия. Той беше господар на Скай.

Още от първия миг този мъж ме владее, призна тя пред себе си. Той я желаше страстно, а тя бе тази, която отиде при него. Но в тези мигове на екстаз всичко това губеше значение. Той я любеше, той я обичаше с устрема на ураган. Докосванията му сякаш искаха да запечатат в пръстите завинаги спомена за нейното тяло. Пръстите му преминаваха галовно по нейните гърди, после устните ги изтласкваха оттам, хълбоците му се движеха с настойчивост и арогантна увереност. В нея бликнаха огньове. Той проникваше сякаш в най-потайните кътчета на тялото ѝ... дори в душата. Струваше ѝ се, че излива в нея живителна сила, че двамата се съединяват с вечността, тя го склучи в прегръдката си — слънчевата жар и жарта в жилите ѝ се сляха. Дъното на езерцето под краката ѝ само напомни, че сладката обвързаност на жената и мъжа е стара като Земята — стара и неотменима.

Върховният миг на насладата я разтърси като могъщ порой и от гърлото ѝ излетя дрезгав вик, който се съедини с вика на Сокола, достигнал също прага на себеосъществуването си. Тялото му се опъна и той падна върху Скай, дълбоко, дълбоко в нея, като мокър отломък от слънцето.

Малко след това се отдели от тялото ѝ. Тя очакваше, че отново ще я вземе на ръце, но този път той се загледа в гълъбовото небе, след което изруга, скочи и ѝ подаде ръка.

— Ела!

Обидена, вбесена от държането му, тя не сведе очи пред погледа му.

— Няма да позволя да ме командваш!

— Няма ли? Я да видим?

— Не можеш.

Вдигна я на крака с усмивка на лице.

— Топовният изстрел преди малко сигнализираше нещо, милейди. Корабът с годеника ти е вече тук. Дошъл е да те отведе — па макар и с леко опетнена чест. Впрочем, смятам да проява жив интерес към някои подробности на предстоящото сватбено празненство.

Тя го плесна по лицето — всичко стана светкавично и той не успя дори да реагира. Тогава той я сграбчи, устните му се притиснаха към нейните с жарката настойчивост на последната целувка. Никога, никога нямаше да забрави сребърните пламъци, избуяли в този миг от очите му.

После той се обърна и се отдалечи. Тя се бе втренчила в гърба му, а сълзите забулваха зора ѝ.

— Почакай! — извика и той се обърна. Без да мисли повече за нищо друго, тя се хвърли на гърдта му.

Мъжът зарови пръсти в косата ѝ, докосна нежно челото с устни, отблъсна я леко от себе си и я заведе до дрехите ѝ.

— Трябва вече да се връщаме, в противен случай ще започнат да ни търсят. Женихът ти вероятно изгаря от нетърпение да те поздрави.

ГЛАВА ДЕВЕТА

— Вече е време, милейди.

Тя чу гласа на Робърт Ероусмит и побърза да се изправи. Стори й се, че са отлетели безброй часове, докато чакаше в стаята си. Всъщност не бе минало чак толкова време. Тогава, на брега на езерото, Сокола й помогна да облече отново ездитния костюм, облече се сам и двамата съединиха устните си в последна целувка. До края на живота си щеше да помни тази целувка. Опипа устните си — те сякаш все още пареха от изгарящата страст на онзи отминал миг.

— Ако искаш, можеш да останеш тук — бе казал той.

Тя поклати отчаяно глава. Копнееше да му обясни всичко, което се отнасяше до баща й, и ред други неща. Че не може да понесе мисълта за деня, в който ще й съобщят, че е загинал. Или пък да научи броя на жените, споделили живота му, жени, които той е заотмъкнал отнякъде и, които също тъй бързо като нея, са се предали пред изкусителната му усмивка и сребристи очи...

— Ти не трябва да ме пускаш — промълви тя тогава.

Отговори й къс, горчив смях.

— Това не е невъзможно — ще поискам от лорд Кемерън сума, която той да не е в състояние да плати. Независимо от богатството и честта на неговия дом. Това ли искаш? Веднъж вече ти ми обеща всичко. Изведох те от тъмата на кошмарите ти и тогава ти ми обеща всичко на този свят! Тъкмо това и ще поискам от теб. — Те впиха погледи един в друг и той я погали, усмихнат меланхолично, по бузата. — Възможно е да се срещнем отново някой ден. Все още не знам с кой демон се бориш в мрака. Имах щастието да сразя сатанинските изчадия от сънищата ти и бих ги унищожил докрай, ако имах тази власт.

Съвсем бегло устните му докоснаха слепоочието й, след което премина през водата на лагуната и се качи на жребеца. А тя се прибра сама в замъка.

— Няма нужда да бързаме, милейди. Преговорите ще продължат още известно време. — С тези думи я посрещна Соумз.

Това е добре — помисли си тя, — косата ѝ бе още мокра и пълна с пясък, костюмът ѝ също. Изкъпа се, подсуши косата си и облече елегантна рокля от зелен муселин и брокат. Щеше да се изправи пред годеника си чиста и спретната, макар вече не невинна.

Не искам да виждам този човек, помисли си тя. През главата ѝ преминаха бързо някакви лекомислени идеи за бягство. Или — Сокола отказва да приеме откупа и тя остава завинаги при него, в неговия рай...

Смешни, глупави мечтания. Нямаше да понесе раздялата с баща си. Той старееше и значеше тъй много за Скай. Сигурно бе напълно съсипан от многото тревоги по нея.

Скай се загледа в треперещите си пръсти, облечени в дантелени ръкавици. Да, трябваше да се маха оттук и да забрави колкото се може по-бързо случилото се. Тя е лейди Кинсдейл, гордата щерка на лорд Кинсдейл, която не може да се обвърже току-така доброволно с някакъв си пират.

Но въпреки това, когато Робърт Ероусмит се появи, за да я заведе при годеника ѝ, я обзе чувството, че я водят на дръвника.

— Лорд Кемерън ви очаква на борда на своя кораб „Лейди Елена“. Надява се да отпътува с настъпването на отлива.

Тя преглътна мъчително, но все пак успя да не издаде чувствата си.

— Ще видя ли господаря ви още веднъж?

— Не знам, милейди. Сега елате с мен, моля. Персоналът ще се погрижи за багажа ви.

Тя го последва до стълбището, благодари му за неговата служба и отново я обзе усещането, че е осъдена на смърт.

Глупости, каза си тя, *нали ме спасяват. Лорд Кемерън сигурно вече очаква да му благодаря по най-възторжения начин...*

Робърт я изведе от дома. Синьор Ривас бе застанал на двора до кола с впрегнати понита. Той щеше да я закара до пристана. Ероусмит ѝ помогна да се качи и седна до нея.

— Ще ви изпроводи на борда, милейди.

Тя се обърна към замъка и погледна към неговата стая. Стори ѝ се, че завесите се раздвижиха. Дали Сокола я гледаше как отпътува? О,

колко глупаво бе всичко... Позабавлява се с нея, а след това взе пари, за да се маха. Би трябвало да го ненавижда. Сълзи напиреха в гърлото ѝ, но трябваше да се овладее. Изпъна решително рамене. В края на краищата тя бе дъщеря на баща си и трябваше да се държи на положение.

Когато колата се приближи до кея, съзря два величествени кораба — „Лейди Елена“ и „Сребърен сокол“, пиратския кораб. Едва сега осъзна, че корабът носи името на капитана.

Фигурата на носа на „Лейди Елена“ представлявайте индианка с дълги прави коси. Какъв странен избор, помисли Скай.

На пристана цареше оживление. Някакви мъже влачеха припаси на „Лейди Елена“. Моряци търкаха палубата и навързваха въжета. Колата спря и Робърт помогна на Скай да слезе. Синьор Ривас я поздрави от капрата, като докосна шапката с пръсти. Тя се сбогува усмихната с него и последва Ероусмит към широката корабна дъска.

„Лейди Елена“ бе по-голям кораб от пиратския. Бе въоръжен с четиринадесет оръдия, а корпусът му бе тесен и се издигаше високо над водната повърхност. Вероятно не бе тъй бързоходен като „Сребърен сокол“, но при нападение в открито море, със сигурност би показал своята боеспособност. Доколкото ѝ бе известно, лорд Кемерън се занимаваше с търговия. В плантациите му вирееха тютюн, памук и царевица. Корабите му непрестанно кръстосваха океана между родината Англия и Новия свят. Бе се подготвил и въоръжил за евентуален сблъсък с пиратите — точно както и нейният баща. Кое то обаче не попречи на пиратите да превземат „Силвър месенджер“.

Робърт прекъсна внезапно мислите ѝ.

— Ето, това е той!

Дъхът ѝ спря, сърцето ѝ задумка болезнено. Не, не се страхувам от лорд Кемерън, помисли тя, но не бе в състояние да укроти нервността си преди тази първа среща. Все още не бе наясно какво да каже, не знаеше изобщо как ще протече животът ѝ в бъдеще. Този конфликт и без друго я измъчваше — още преди да се запознае със Сребърния сокол. А сега се превърна за нея в някаква пародия.

— Къде е? — промълви тя с неприязън.

— На кормилото — отговори Робърт. — Разговаря с мистър Морли, своя кормчия, и с мистър Нийвън, първия помощник.

— Той сам ли командва кораба си?

— Винаги, когато е на борда.

Облечен в скъпа брокатена дреха и светлокафяви къси панталони, лорд Кемерън все още бе с гръб към нея. На шапката му се вееха орлови пера, а под нея се подаваха напудрени къдри на перука.

— Милейди? — Скай едва в този момент забеляза, че се е спряла на корабната дъска. Тя пое бързо ръката на Робърт и той я изведе на палубата.

— Милорд! — извика той. — Лорд Кемерън!

Високият мъж се обърна, но в този миг Скай бе навела поглед към пода, за да не се спъне в стъпалата пред кормилото.

— Да ви помогна ли, милейди? — запита дълбок глас с благозвучен тембър и една ръка, облечена в мека кожена ръкавица, се протегна към Скай.

Тя я пое, повдигна бавно глава и дъхът ѝ спря. Разбира се, той изглеждаше съвсем различно от Сребърния сокол — гладко избръснат, облечен изискано, с изсечени черти на лицето. Но очите, сребристоривите очи...

Той забеляза смайването ѝ, тъмните му вежди се повдигнаха под снежнобялата перука.

— Не се страхувайте, милейди, аз съм Питрок Кемерън — поел съм задължение към вас, а не към нечестивия си братовчед. За голямо мое съжаление ние двамата с него си приличаме много, нещо, което често ми е носило неприятности. Но никога толкова, колкото в момента — като виждам, че това обстоятелство буди вашето неодобрение.

— Сър... — едва успя да каже тя.

— Милейди... — стори ѝ се дори, че долавя някаква топла нотка в гласа му. Хвана двете ѝ ръце и я заразглежда изпитателно. — Добре ли се чувствате?

— О, да.

— Слава на Всевишния! — След което продължи, обърнат към своите хора: — Мистър Морли, мистър Нийвън, предавам моята лейди Скай във вашите ръце. Скъпа моя, всички ние сме на вашите услуги. Ще се опитаме да дадем всичко от себе си, за да забравите ужаса на последните няколко дни.

Не можа да издаде нито звук и кимна само на помощника и кормчията. Мистър Нийвън бе млад, рус, синеок, със сериозно

изражение, съответстващо на моментната ситуация, но погледът му излъчваше дружелюбност. Скай реши, че сигурно ще се разбира добре с този младеж. Мистър Морли изглеждаше по-строг, по-улегнал. И той като капитана, носеше перука.

— Мистър Морли ще ви заведе във вашата каюта, милейди — поясни лорд Кемерън. — При първа възможност ще дойда и аз. А сега се налага да се погрижа за кораба.

Тя кимна, обърна се и понечи да се сбогува с Робърт Ероусмит. Но него вече го нямаше — бе напуснал „Лейди Елена“, без да каже нито дума. Сигурно щеше да ѝ липсва.

Мистър Морли я докосна по лакътя.

— Ще ме последвате ли, милейди?

Не изпитваше желание да направи това. Моряци прибраха корабната дъска, други се катереха по такелажа и нагласяха платната според вятъра. Пред носа се струпаха лодките на „Сребърен сокол“, с чиято помощ корабът на лорд Кемерън щеше да премине покрай опасните рифове и пясъчни плитчини.

— Милейди?

— Бих предпочела да остана на палубата, мистър Морли.

Той запристъпя с неудоволствие от крак на крак.

— Негова светлост се разпореди да ви заведе в каютата.

— Не съм съгласна лорд Кемерън да ми заповядва.

— Сметнал е вероятно, че ненавиждате този остров, на който бяхте пленничка, и че не искате изобщо да го виждате повече.

Скай се усмихна мило, прикривайки усещането си за вина.

— Нали съвсем скоро ще отпътувам оттук, а и ветрецът на палубата е тъй приятен.

„Лейди Елена“ започна да се отдалечава от пристана. Отвсякъде долитаха команди, наоколо гъмжеше от забързани мъже. Един от тях се спря пред нея и се поклони.

— Извинете, милейди...

— О, разбира се. — Тя отстъпи встрани и той се хвърли с цялата тежест на тялото си върху такелажа на главното платно. Той повика някой от другарите си на помощ и веднага към него се присъедини още един моряк. С обединени усилия двамата успяха да издигнат платното.

— Моля ви, милейди, елате с мен! — настоя мистър Морли.

Но тя все още не можеше да се отдели от палубата. Затича се покрай него към кърмата и се загледа назад към Боун Кей. На пиратския кораб, закотвен близо до брега, тя видя да стои неподвижна фигура.

Островът, „Сребърен сокол“ и каналът сякаш се потапяха в огнените багри на залязващото слънце. Скай погледна към очертанията на крепостта и внезапно я задавиха сълзи.

Той е застанал на борда на своя кораб, помисли си тя. Макар „Лейди Елена“ да се придвижваше бързо и силуетът на мъжа да се смаляваше с всеки изминал миг, Скай не се съмняваше, че това е той — облечен целия в черно, от шапката с перото до ботушите. И тогава тя видя още нещо — той вдигна ръка за поздрав.

За свой голям ужас тя извика силно. Обърна се рязко и за малко не се сблъска с видимо объркания мистър Морли.

— А сега ме заведете в каютата ми, моля.

Той я подхвана и двамата тръгнаха към каютата. Заслепена от напирещите сълзи, тя сигурно нямаше да се справи без неговата помощ. Когато достигнаха до едни тесни, стръмни стълби, той я прикани да се придвижва внимателно, но тя просто не го чуваше. Намирайки се вече под палубата, двамата тръгнаха към задната част на кораба. Тук някъде мистър Морли отвори една врата. Каятата бе доста просторна и обзаведена елегантно. Имаше широко легло, библиотека с книги, умивалник, тоалетна масичка.

— Лорд Кемерън скоро ще ви навести — обеща мистър Морли. — Веднага, щом оставим рифовете и плитчините зад гърба си, вечерята ще бъде сервирана в неговата каюта.

— Благодаря. Още отсега се радвам, че ще имам възможността да го опозная по-добре — излъга тя, надявайки се кърмчията по най-бързия начин да я остави сама. Най-сетне той се поклони и си тръгна. Затвори бързо вратата след него и се хвърли на леглото. Сега вече можеше да си поплаче на воля. — Дяволите да го вземат! — извика тя. Колко глупаво от нейна страна — да се сближи дотолкова с някакъв пират, че да остави сърцето си в неговите груби, мазолести ръце...

Но... искаше ли всъщност да живее с него, да загуби баща си завинаги, всеки ден отново и отново да се пита дали този разбойник и мошеник, за когото е пожертвала честта и гордостта си, не се връща

при нея след поредната си авантюра? Не! Някой ден той непременно ще увисне на бесилото или ще загине от вражеска сабя. Не...

Но на този кораб също не искаше да бъде, не при лорда, който я спаси.

Постепенно сълзите ѝ пресъхнаха. *Нужно ми е време, за да разбера всичко, което се случи, каза си тя, всичко, което се случи, и самата себе си...* Съвсем скоро щеше да прегърне баща си и да му разкрие сърцето си.

Обзеха я неприятни чувства, когато установи, че в каютата става все по-тъмно и по-тъмно. И Сокола, нейният светъл лъч в толкова нощи, и той не бе тук.

Изправи се и избърса очите си. Лампа и свещи нямаше никъде наоколо. Под масичката на умивалника, до някакви калаени чаши, откри обаче гарафа с коняк. Изобщо не си направи труда да напълни една от тях, просто издърпа запушалката и отпи голяма глътка. Алкохолът се разля като огън из цялото ѝ тяло. Почувства се малко по-добре и по-силна.

На вратата се почука. Тя отвори вратата и изгледа смаяна момчето, застанало пред нея.

— Дейви — юнгата от „Силвър месенджър“, който я боготвореше... Зарадвана, тя сложи ръце на раменете му. — Слава Богу, ти си жив и здрав.

— О, да, милейди. Капитан Сребърния сокол не бе никак жесток. Тя го дръпна в каютата.

— Къде беше през цялото това време? Какво стана с теб?

— Бяхме на кораба на вашия баща, справихме се с бурята и накрая хвърлихме котва при Кейп Хатерас. Мисля, че там се размениха някакви послания. После дойде „Лейди Елена“ и пиратите ни предадоха на екипажа на лорд Кемерън.

— Грижеха ли се добре за вас?

— О, да, милейди. Един лекар се погрижи за ранените. И тъй като Сокола не обича да вижда пленници в окови, ние можехме да се движим сравнително свободно и дори честичко да излизаме на палубата и да дишаме чист въздух. Наистина не се чувствахме зле. — След кратка пауза той попита: А вие, лейди Кинсдейл? Всеки ден се молех за вас. Вие добре ли сте?

Скай преглътна няколко пъти.

— Да, Дейви, добре съм, благодаря.

Момчето се дръпна смутено назад.

— Всъщност дойдох само да ви попитам дали нямате нужда от нещо. На негова светлост сигурно няма да се хареса, че стоя тук с вас и си говорим.

— Лорд Кемерън няма право да ми предписва с кого мога да си приказвам и с кого не... — Тя замлъкна наред думата, понеже погледът и падна на мъжа, който в този момент се появи зад гърба на Дейви. Момчето се стресна и пребледня.

— Е, момчето ми, приключи ли вече със задълженията си тук? — запита Питрок Кемерън.

Тъй вярно, сър.

— Е, върви тогава. — Лорд Кемерън не гледаше към Дейви, а над русата му глава към Скай. В този момент тя ненавиждаше тези сребристи очи, приликата със Сокола... — Рифовете и плитчините са вече зад нас, милейди — продължи той, докато Дейви изчезна, — и съм дошъл при вас, за да ви заведа да вечеряме.

Тя сплете пръсти.

— Много мило от ваша страна, но се чувствам твърде изтощена и...

— Всичко това няма да ви отнеме много време, лейди Скай, уверявам ви. И освен това не бива да заспите, без да сте се нахранили. Естествено, аз проявявам разбиране към вашето състояние, но ви моля все пак да споделите трапезата ми. Дори настоявам да го сторите.

В гласа му се прокраднаха стоманени нотки. Очевидно и той като братовчед си беше свикнал да раздава заповеди и да налага постоянно волята си.

— Милейди? — Той ѝ предложи ръката си и тя колебливо я подхвана. Не искаше да бъде нелюбезна и затова, без да има друг избор, го последва в съседната каюта. — В случай, че ви трябват мистър Нийвън или мистър Морли, те и двамата живеят от другата страна на коридора, а помещенията на екипажа са на долната палуба.

Скай кимна с глава и се опита да се усмихне. Кабината му бе по-скоро практична, отколкото луксозна. Обзавеждането ѝ обаче бе направено с вкус. На полираното писалище бяха натрупани различни книжа и морски карти. Тъмносините завеси от кадифе и семплата

покривка на леглото си подхождаха. На масата имаше бяла покривка, сребро и красив порцелан с цветни орнаменти.

— Милейди? — Лорд Кемерън затвори вратата и придърпа един стол за Скай.

— Благодаря — отвърна тя тихо и седна.

Той отиде до масата и взе оттам някаква гарафа.

— Вино? — обърна се към нея със странна усмивка на лицето.
— Или вече сте пийнали някоя и друга глътка?

Възмутена, тя пое дълбоко въздух:

— Моля?

— Простете лошите ми маниери — добави той извинително, а тя отклони погледа си от неговия, защото не бе в състояние да понесе повече блясъка в сребристите очи.

— Няма нищо.

— Насъбраха ви се много неща и със сигурност имате правото да се... подкрепите мъничко. — Как ли успяваше този човек да придаде на една напълно безобидна думичка като „подкрепи“ такова звучене? Той постави пред нея чаша с червено вино. Изкушението да я изпразни на един дъх бе твърде голямо, но не биваше да позволява на този мъж да я изнервя. Та той не бе пират, а човек на честта от благороднически произход — със сигурност не трябваше да се бои от него.

Отпи премерено от виното си и си наложи да го погледне право в лицето.

— Да, случиха ми се някои и други неща.

Той се настани срещу нея на масата.

— Чух за вашата храброст, Скай.

— Наистина ли?

Той кимна сериозно.

— Екипажът на „Силвър месенджър“ ни разказа колко решително сте влезли в бой с пиратите, за да защитите своите ирландски камериерки. Опитът ви очевидно се е увенчал с успех.

— Учила съм фехтовка.

— Известно ми е. Веднъж баща ви спомена това.

— Успяла сте също да се справите с няколко пирати.

— Да.

— Но не и със Сокола.

Тя сведе машинално глава.

— Не.

Мълчанието му продължи толкова дълго, че тя изпита неразумното желание да изкрещи, само и само да наруши потискащата тишина и да хвърли в лицето на този мъж цялата истина.

— Но все пак не ви стори нищо, нали? — попита той накрая.

— Не, лорд Кемерън.

— Скай, скоро ще бъдем мъж и жена, така че още отсега можете да се обръщате на малко име към мен. Казвам се Питрок и всички близки и приятели ме наричат Рок.

Тя се усмихна хладно.

— Щом настоявате, нека бъде Рок — промълви тя послушно.

— Колко приятно е да чуеш името си от такива красиви уста...

— Няма ли да ми кажете как е баща ми, сър?

— Чувства се прекрасно и ни очаква в Кемерън Хол.

— В Кемерън Хол! — повтори тя неразбиращо.

— Какво, не ви ли харесва?

— О, не. Мислех, че пътуваме към Уйлямсбърг.

Лорд Кемерън се изправи, отиде до прозореца, повдигна за няколко секунди една от завесите и видя, че нощта вече е настъпила.

— Уйлямсбърг се е променил много — забеляза той. — Губернаторът Спотсууд се премести в новия си дом и организира множество най-изискани балове. Безброй саби и мушкети за опълчението изпълват склада. Църквата бе обновена и разширена и в града прииждат все повече и повече търговци, включително и от Лондон. Новият облик на столицата ни ще ви направи силно впечатление, Скай.

— Не се и съмнявам в това.

— Лошото е, че Кемерън Хол е доста отдалечен от Уйлямсбърг. Пътуването трае над три часа. То се знае, от време на време ще посещаваме града, така че няма да се чувствате чак толкова изолирана от светския живот.

Пред вътрешния ѝ взор сякаш наново израсна затворническа решетка.

— Милорд, аз... — Тя замълча неуверено.

— Скай, нека си говорим направо. Известно ми е, че сте против тази женитба.

Тя го загледа с искрящи очи.

— Доколкото знам, това се отнася и до вас, милорд.

Усмихнат, той наклони глава на една страна.

— Така си мислех, преди да тръгна по море заради вас.

Кръвта се качи в бузите ѝ и тя вече не можеше да се сдържа — грабна чашата и я изпи на един дъх. Той стана на секундата от мястото си и ѝ доля.

— Сър...

— Рок, Скай, моля ви. Трябва да свикнете с малкото ми име.

— Така да бъде, Рок... — стисна гневно зъби. Той отиде бавно до масата и се опря на ръба ѝ. Учтиво я изчака да продължи. — Ценя усилията, които сте положили, Рок, и съм ви много благодарна, че ме спасихте. Разбира се, и за разходите, които сте направили за мен...

— Разходи ли? — попита той и повдигна недоумяващо вежди.

— Ами да, откупът. Предполагам, че е бил висок.

— Ни най-малко.

— Сър, вие сте твърде дискретен и щедър.

— О не, просто пиратът не поиска нито пени.

Тя скочи от мястото си.

— Какво?

— Трябваше да платим за кораба, за екипажа и двете ирландки. Но вас, скъпа, ви върнаха безплатно.

— Да, но...

В този момент на вратата се почука и в каютата влезе моряк, който постави голям поднос на масата.

— Благодаря ви, мистър Монахан. Скъпа, това е мистър Монахан, помощникът на корабния готвач. Мистър Монахан — моята лейди Скай.

Милейди... — Мистър Монахан се поклони почтително и повдигна сребърния капак на подноса. — Фазан, пълнен с орехи, стафиди и царевични зърна. Надявам се, че е по вкуса ви, милейди.

Разбира се, мистър Монахан — отвърна тя с принудена усмивка, докато кухненският помощник сипваше в чиниите. Скай се чувстваше неуютно. Вдигна очи към лорд Кемерън и срещна пронизващия поглед на сребристосивите му очи. Отчаяно ѝ се прииска да избяга незабавно и да остане най-сетне сама.

— Зле ли се чувствате? — попита той, сядайки отново на масата, след като мистър Монахан излезе от каютата.

— О не, чувствам се отлично — излъга тя, взе вилицата и ножа и започна да човърка нещо в чинията.

Той я наблюдаваше изпитателно.

— Нашият губернатор е решен да обезвреди окончателно пиратите — храбър мъж, решителен и с авантюристична жилка. Убеден съм, че ще успее да ги изгреби до един, като ги избие или пък ги изправи пред съда и след това ги окачи на бесилката.

Тя преглътна мъчително и спря да се храни.

— Как можете да сте толкова коравосърдечен? Все пак става въпрос за братовчед ви.

— Братовчед, няма що! — целият потръпна при споменаването на тази дума. — За щастие родството ни с него е, меко казано, твърде далечно. След всичко, което е трябвало да изтърпите по негова вина, би трябвало да се радвате, че ще го сполети справедливо възмездие. Или може би симпатизирате на пиратите — на Логан и неговите шайкаджии, или пък на Тийч? А напусналият ни междуременно Едноок Джек — и него ли харесвате?

— Разбира се, че не! Презирам тези хора. Става въпрос за...

— Да, Скай?

— Вие говорите за човек, с когото ви свързва кръвта, сър.

— Не обичам да ми припомнят родствената връзка с този човек.

— Да, но вие се познавате със Сокола, водите преговори с него.

Как иначе щях да се озова толкова бързо на кораба ви, сър?

— Наистина, Сокола е най-надеждният сред тази паплач и по тази причина се случва от време на време да си говорим. Това е всичко.

— В тази връзка има и прецедент. Сър Френсиз Дрейк бе корсар. Той е нападал испанците дори тогава, когато не сме били във война с тях. Кралица Елизабет си е затваряла очите, щом нейните английски юнаци плякосвали испанските кораби. Тази традиция е била продължена и от Стюартите. Ние сме насърчавали пиратството — е, какво чудно тогава, че днес то цъфти и процъфтява. Къде е границата, сър? Едните са достопочтени корсари, чиито действия правителствата одобряват, а другите — крадци и убийци.

— Каквито и да са причините, пиратите, които днес затрудняват живота ни, един ден ще увиснат на бесилката, можете да ми вярвате.

— И Сребърния сокол ли?

— С удоволствие ще дойда с вас на неговата екзекуция, Скай.

Тя замълча със свито сърце. Фазанът бе чудесен на вкус, но тя нямаше апетит.

— Не сте ми разказвали още, какво ви се случи в последните няколко дни — додаде Рок. — Отнасяха ли се добре с вас?

— Да.

— Наистина ли? Не бихте ли могли да бъдете малко по-подробна. Искам да знам всичко, а и губернаторът сигурно държи да получи най-пълна информация.

— Аз...

— Първоначално корабът бе нападат от Едноокия Джек и неговата банда, нали?

— Да.

— Добре. И след това дойде втори пират и отне скъпоценния трофей на първия.

— Така беше.

— И разбира се, Сокола веднага е разбрал какво съкровище държи в ръцете си.

— Да, предполагам, че е така.

Лорд Кемерън се поглади по брадичката.

— Странно. А след това е решил да ви освободи без откуп. — Той се приведе силно напред. — Оpozнахте ли го по-отблизо?

— Горедолу.

— И ви държаха отделно от другите пленници?

— Да.

— Къде?

Главата ѝ се замая от канонадата въпроси, които той задаваше. Вече не издържаше. Скочи тъй рязко от мястото си, че чак стола ѝ се преобърна.

— Престанете най-сетне! Не желая да говоря за това.

— Но нали са се отнасяли добре с вас! — припомни той казаното от самата нея.

Тя го прониза с леден поглед.

— Лорд Кемерън, не искам да говоря повече на тази тема. Нито сега, нито по-късно. Без съмнение някой ден губернаторът Спотсууд ще проследи всички пирати и ще ги направи на пух и прах. Но от мен лично няма да получи никакви сведения. Ясна ли съм, сър?

Той стана от мястото си, заобиколи масата и вдигна падналия стол.

— Моля ви, Скай, седнете. Не исках да ви причинявам болка.

— Не сте ми причинили никаква болка.

— Радвам се. Отсега нататък няма да говорим вече за тези неща.

Пред нас е бъдещето и нека забравим миналото.

Тя седна бавно на стола и погледът ѝ се задържа върху лицето му.

— Лорд Кемерън, безкрайно съм ви благодарна, че успяхте да ме спасите бързо. Но аз няма да стана ваша жена.

Питрок Кемерън смръщи вежди.

— Няма да се омъжите за мен ли?

— Не.

— Баща ви е дал дума.

Тя поклати нетърпеливо глава.

— Знам, че и вие не одобрявате тези женитбени планове, точно, както и аз...

— Може да съм променил мнението си — прекъсна я той.

— Но аз не! — процеди тя през зъби.

— Боя се, че не ме разбирате правилно. Аз съм човек с изключително силна воля.

— А моята пък е от стомана.

— Това, което вече е решено, не може да се промени.

— Разберете, отказвам...

— Обиждате името на рода ми, милейди — прекъсна я той с усмивка, но в сребристите му очи проблесна недвусмислена заплаха.

— Бащите ни са сключили това идиотско споразумение, когато с вас сме били още деца — аз още в люлката, и по тази причина не се чувствам задължена да го спазвам. — Скай се изправи. — А сега ще ме извините, сър... Доста съм уморена.

Той направи няколко крачки и ѝ препречи пътя към вратата.

— За съжаление все още не мога да ви извиня, милейди.

— И защо не? Смятам, че има какво още да се желае относно маниерите ви, милорд.

— Извинете моята настойчивост, но преди да напуснете каютата ми, трябва да узнаете още нещо.

— И кое е това нещо?

— Протестът ви е закъснял, милейди.

— За какво говорите вие? — неясно лошо предчувствие пропълзя в нея. Искаше да избяга, за да се спаси от тези сребристосиви очи, но нямаше измъкване. Елегантното му сетре очертаваше твърде широки рамене.

— Пред закона ние с вас сме мъж и жена.

— Какво?

— Баща ви бе много загрижен, когато напуснахте английските брегове. Ден след вашето отпътуване ни венчаха във ваше отсъствие. Лорд Кинсдейл смяташе, че по този начин ще ви предпази от опасности. За съжаление това се оказа заблуда.

Той очакваше някаква реакция от нейна страна, но тя мълчеше, изгубила ума и дума. Как може любимият ѝ баща да е направил това... Рок Кемерън въздъхна силно.

— Харесва ли ви или не, мадам, вие сте моя съпруга.

— Не!

— Да.

— Ще обжалвам пред съда.

— Няма да ви разреша.

— Но вие не ме обичате, сър! Трябва да ме освободите от това задължение!

— Не. — Думата прозвуча толкова категорично, че по гърба на Скай премина ледена тръпка. Той се отдръпна, отвори вратата и се поклони. Тя премина вдървено покрай него, но той я задържа за миг за ръката. — Никога няма да ви пусна, мадам. Трябва да приемете фактите такива, каквито са.

— Никога! О, милорд, правите и двама ни нещастни!

— Е, значи и двамата ще бъдем нещастни и толкоз. Лека нощ, скъпа. — Той затвори вратата след нея и тя остана сама в коридора.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Скай врѣхлетя вбесена в каютата си — направо сред най-гѣстия мрак. Въпреки това тя хлопна вратата. Опря се на нея, запрегльща с усилие и притвори очи.

Ех, защо се случи така, че Едноокия Джек съзря „Силвър месенджър“ и Сребърния сокол го последва... На бащиния си кораб тя бе господарката. Заобиколена от лампи и свещи, нямаше защо да се страхува от нощта, а тук я заплашваха тъмнината и ред други неща. Просто нямаше никакво значение какви чувства изпитва към мъжа в съседното помещение — принудена бе да го следва навсякъде, където той пожелае...

Мракът около нея започна да се сгѣстява и студен ужас пропѣлзя по тялото ѝ. Не се ли размърдаше веднага, то...

Тя побърза да се отмести от вратата и в този миг някой я отвори. Тя се обърна уплашена. На прага бе застанал лорд Кемерън, със запалена лампа в ръка. Подаде ѝ я с вежлив поклон.

— Милейди...

Тя пое лампата с треперещи пръсти.

— Откъде знаете?

— Нали „Лейди Елена“ е мой кораб. Нормално е да знам, че в тази каюта няма осветление.

Това, значи, е имал предвид той — а не неразумния ѝ страх от тъмнината.

— Освен това баща ви ме предупреди. Обясни ми, че не се чувствате удобно на тъмно.

— О, така ли... — Скай сведе поглед. Баща ѝ постоянно ѝ нанасяше удари. Издава тайните ѝ, продава тялото ѝ, душата ѝ... — Благодаря ви — успя да изговори тя с усилие. Лорд Кемерън все още стоеше до вратата. Сянка падаше върху лицето му. Този човек излъчваше огромна енергия, от него се носеше и аромат на първокласен вирджински тютюн. Сигурно Сокола бе изострил усета ѝ

за подобен род неща. Едно трябваше да признае пред себе си — като мъж негова светлост не бе в никакъв случай отблъскваш.

Той е мой съпруг или поне твърди това, спомни си тя и потръпна. Все пак ми отпусна лична каюта, това ме успокоява малко. Не, не мисля, че ще вземе да се нахвърли върху ми, за да си поиска съпружеските права...

Или ще го направи все пак? Рок Кемерън пристъпи в каютата и се огледа.

— Всичко наред ли е?

— Да! Всичко! — Скай почувства, че всеки момент ще изкрещи. Той обаче само се обърна с усмивка към нея.

— Днес сте много нервна, милейди.

— Това, което научих преди малко, ме прави доста неспокойна.

— О, не си струва да се отчайвате — Питрок Кемерън се приближи още малко и тя се дръпна към стената, изви глава встрани в страха си, че той може и да я докосне. *Ето, за втори път вече попадам в ръцете на очарователен мошеник, мина ѝ през ума. Единият — пират, а другият — благородник и джентълмен. Но и двамата преливат от арогантност и самоувереност.*

Пръстите му погалиха страната ѝ, а тя ухапа долната устна, за да не изкрещи.

— Вие сте моя съпруга, милейди.

— Не, не съм ваша жена! — ядосана, тя го загледа право в лицето. — И недейте, моля ви, да бъдете тъй сигурен, че всички пирати до един ще увиснат някой ден на бесилката. Идвам от Лондон, както знаете, и за някои неща съм по-добре информирана от вас. Бях в родината, когато кралица Ана почина и повикаха курфюрст Георг от ХанOVER да я наследи на трона. Хора като Хорнигоулд, Черноградия, включително и Сребърния сокол, могат да бъдат съдени официално, само ако разпореждането дойде пряко от монарха. Доколкото ми е известно обаче, крал Джордж все още не е издавал нови закони.

— Скъпа моя лейди, моля ви, издайте ми източниците, от които черпите всички тези сведения.

— Чета вестници, лорд Кемерън. Във висшите кръгове се говореше, че кралят ще помилва всички пирати, които до един определен ден му се подчинят и положат клетва за вярност пред

короната. При това положение няма да става нужда да се убиват пирати.

— Да се убиват ли! Наричате екзекуцията на пирати „убиване“? — извика той възмутено, но тя долови, че едновременно с това се и усмихва под мустак. На подбив ли я вземаше? Или пък наистина бе разгневен?

— Във всички случаи ще се лее кръв, нали, милорд?

— Вие наистина сте доста непреклонна личност!

— Просто държа на собственото си мнение и не го скривам. Предполагам, че това не спада към качествата, които бихте желали да притежава съпругата ви.

— Признавате, значи, че сте моя съпруга?

— Не! — Скай уплашено се притисна към стенната ламперия. Този мъж бе човек на честта. Нямахше да упражни насилие спрямо нея. Или, може би, имаше точно това наум? — Не! Защо, за Бога, ме измъчвате по този начин? Смятах, че отхвърляте варварския обичай да се сгодяват напълно беззащитни деца...

— Е, междувременно стигнах до заключението, че тази ситуация ми допада, лейди Кемерън — отвърна той тихо и по гърба ѝ премина ледена тръпка. Този дълбок глас, благозвучният тембър ѝ напомняха един друг човек. Няма ли най-сетне да се маха отгук?

— Милорд — прошепна тя, но явно нямаше никакъв смисъл да го моли за каквото и да било. Той изобщо не я докосваше и се извърна от нея.

— Лампата ще гори до утре заран — увери я той и затвори безшумно вратата отвън.

Стоя още няколко минути облегната на дървената ламперия, а след това постави лампата на масата и легна бавно на леглото. Остана да лежи облечена. Нападнаха я спомените от предната нощ и сутринта. Не бе в състояние да забрави Сокола, не можеше да не си спомня това, което бе станало между тях. Душата ѝ страдаше. Тя знаеше, че ме бива да изпитва чувства към този човек и все пак го обичаше. Макар че се бе разделил тъй хладно с нея. В крайна сметка за него тя се оказа евтина стока. Дори и откуп не бе поискал. Прищяло му се, забавлявал се. Приключението вече свърши и вместо това отнякъде изниква някакъв непознат с благородническа перука, който твърди, че бил неин съпруг.

Всичко бе просто непоносимо! Внезапно се изпълни с копнеж по родния дом, по Уйлямсбърг — с пазарния площад, където тъй често имаше народни празненства, с голямата поляна, където някога играеше и се смееше с другите деца. Уйлямсбърг с широките си прави улици, в който винаги цареше оживление, с изисканите заведения и долнопробни кръчми...

Това бе нейният дом, където баща ѝ построи къщата, в близост до двореца на губернатора. Като малко момиче тя наблюдаваше веднъж заедно с Аликсандър Спотсууд строителните работи по новата резиденция. Той разроши нежно косата ѝ.

— Тук, на това място, ще бъде входната зала, където ще си поздравявам гостите — и теб също, Скай. Ти ще се изкачваш по стълбищата, а аз ще те посрещам на най-горното стъпало. Стените ще бъдат тапицирани с ценна кожа. И както вече казах на баща ти, избата ще бъде препълнена с великолепни вина.

Домът ми е най-сигурният пристан, помисли си тя. Но лорд Кемерън нямаше да я отведе там, а в плантацията си в Тайдуотър, в някаква си забравена от Бога къща, наред с пустош и противни блата. А през лятото жегата и насекомите щяха да направят живота ѝ ад.

Скай потръпна цялата и си припомни своето намерение да се бори решително срещу лорд Кемерън и да го победи. Но беше ли по силите ѝ да се противопостави на такъв богат и могъщ земевладелец. Още повече без ничия помощ? Всички щяха да я сметнат за ненормална — да се противи срещу една толкова добра партия? Пък и самият лорд Кемерън... Какво ли щеше да си помисли, когато научи истината? Сигурно ще я презре.

Може би точно презрението му щеше да го накара да анулира този брак. Можеше обаче да реши да си останат формално съпрузи и омразата му да я преследва цял живот...

Обърна се на една страна, затвори очи и се опита да заспи. Трябваше ѝ доста време, докато се потопи в неспокойна дрямка. Засънува, и единственото, което ѝ се явяваше, бе той, Сребърния сокол.

Той тръгна право към нея и я сграбчи в обятията си. Очите му искряха... и внезапно всичко се преобърна — не той, а лордът бе нейният любовник, който твърдеше „Аз съм твоят съпруг“. Тя се дърпаше отчаяно от прегръдката му, но той я държеше непреклонно и я притегляше със себе си в морските дълбини, шепнейки непрекъснато

някаква неразбираема думичка в ухото ѝ, но в един миг тя взриви мозъка ѝ: „Курва!“

Скай се стресна. Помещението бе осветено, а тя бе сама. Треперейки, отново падна на постелята. Тази нощ не намери покой.

На следващата сутрин я обслужваха двете весели, приказливи ирландски прислужнички. Скай ги слушаше мълчаливо, докато Бес сплиташе косата ѝ и се възторгваше през цялото време от Боун Кей. Тара пък донесе поднос с пресни яйца, черен хляб и силен чай. Това оживление и веселото им настроение се дължеше на факта, че всички на кораба ги смятаха за героини. Преживели бяха твърде опасни приключения и заразказваха ли за пиратския остров, винаги се намираха млади морячета, които ги слушаха със зяпнали уста. Скай реши да не им разваля удоволствието, само защото самата тя се боеше от бъдещето. Защото някакъв пират се явяваше в съновиденията ѝ и винаги, щом ситуацията станеше по-интимна, неотклонно се превръщаше в лорд Кемерън...

След като ѝ направиха прическа и я облякоха, момичетата помолиха за разрешение да излязат на палубата. Тя ги пусна. Остана за известно време в каютата, защото не искаше да среща отново лорд Кемерън.

Но в един момент започна да се задушава между четирите стени и накрая реши да излезе навън. Той стоеше до кормилото. Тя застана в другия край на палубата. Между нея и Рок имаше такелаж и платна, движеха се насам-натам моряци. С ръце на масивното кормило, той ѝ се поклони. Тя му кимна леко, обърна се към перилата и се загледа във водата. Слънцето сияеше па небосклона, а водата блестеше във всички оттенъци на синьото. В далечината Скай съзря брегова ивица.

— Флорида — каза той тихо зад гърба ѝ с глас, който ѝ напомни болезнено за Сокола. Дъхът му мина леко по нейния врат. Тя се обърна, но той гледаше не нея, а към далечния бряг. — Хубава страна, но опасна, обитават я всякакви типове. Просто очарователно... — усмихна ѝ се. — Винаги съм обичал Флорида.

Нещо в усмивката му я накара да отговори, макар и колебливо:

— Никога не съм била там.

— В замяна на това пък сте живели достатъчно дълго в Лондон. За много от нашите хора Лондон е пъпът на света.

— И вие ли сте на това мнение, лорд Кемерън?

— Повече от всичко обичам Вирджиния — отговори той и тя долови странната напрегнатост, която се таеше в думите му. Той се наведе над перилата и продължи:

— Обичам Вирджиния и Кемерън Хол, както и цялата околност. Къщата е разположена на хълм, от прозорците и от верандата се вижда Джеймз ривър. Можеш да видиш и зараждането на морските бури, изгрева на слънцето, отлива, движението на корабите по реката. Моите работливи арендатори изкарват селскостопанските продукти на кея и ги пращат в Англия, а със спечеленото купуват накити, хубави прибори за хранене и всякакви други неща. Тревата по хълма е тъй зелена и тучна, че понякога чак се синее. Лятото е горещо, но от реката вее хлад. През зимата никога не става много студено. Всъщност в Кемерън Хол винаги е хубаво.

— Като ви слуша човек, ще си помисли, че говорите за Рая — продума тихо Скай. Последната дума отекна болезнено в нея, тъй като тя бе намерила своя рай на един тропически остров наред пъстрите цветя до езеро с водопад.

Лорд Кемерън не знаеше тайните на сърцето ѝ, но меланхоличната усмивка, с която я наблюдаваше, я развълнува по странен начин.

— Рай ли? Може би. Не е ли това царството, което самите ние сътворяваме в душите си и което намираме точно там, където сме го търсили?

Тя се отвърна бързо и нервно и се загледа към бреговата ивица.

— Казват, че там са заровени неизмерими съкровища — поясни той. — Всички корсари копнеят да ги открият. Първият е капитан Кид, а сега Хорнигоулд, Чернобрадия и много други. Тази есен Хорнигоулд и Чернобрадия обезпокоиха неведнъж Каролините. Чернобрадия например имаше ожесточена схватка с кораб на кралските военноморски сили. На дързостта му се възхищават навсякъде.

— Наистина ли?

— Сигурно ще се вдигне голям шум, ако помилването, което споменахте, наистина влезе в сила.

— Да, вероятно сте прав.

— Слава Богу, вашите приключения приключиха, скъпа моя. Скоро ще бъдете в Кемерън Хол — завинаги.

Тя само го погледна и усмивката му предизвика по кожата на гърба ѝ множество кратки бодежи. Да върви по дяволите — с тези сребристи очи! Простите му слова съдържаха подмолна, направо сатанинска заплаха. Или обещание. Или предупреждение. Сигурно е предупреждение, каза си тя. На кораба тя беше в безопасност. Но как ли щеше да се промени ситуацията в дома му, в „безценния“ Кемерън Хол?

— Завинаги ли, сър? Съмнявам се. Баща ми ще бъде там, когато пристигнем, нали? Решително ще подчертая пред него, че този брак е сключен против моята воля.

— По никакъв начин няма да направите това.

— Ще го направя!

Той поклати сериозно глава и тя остана с впечатлението, че се наслаждава на недоволството ѝ.

— Искам да ви попитам нещо. Когато баща ви някога посети в Лондон, той накара ли ви да подпишете всички необходими книжа?

— Не, не съм... правила това... — замлъкна неуверено и се запита какво ли всъщност е подписала. Тогава тя и баща ѝ спореха остро за нещо и по тази причина май не обърна достатъчно внимание на документите пред себе си. Беше прехвърлил някои от имотите си на нейно име — и изобщо често ѝ се налагаше да слага подписа си под различни документи. Винаги отказваше категорично да я занимават с някакви си там подробности... и най-вече в Лондон, където имаше толкова разнообразни неща и толкова развлечения.

— Ще видим, милейди — каза лорд Кемерън добродушно и се отправи обратно към кормилото.

Непоклатимата му самоувереност я изкара извън нерви.

— Почакайте малко! — изкрещя тя след него.

Той отново се обърна към нея, а веждите му се надигнаха изчаквателно.

— Не е възможно да искате да живеете в брачен съюз с жена, която не желае да бъде ваша съпруга. Би било твърде недостойно за вас.

Той размаха шапка в изискан поклон.

— Мадам, възнамерявам да си запазя жената, независимо дали ти иска или не. Желая ви приятен ден — обърна се и си тръгна.

— Почакайте! — повика го тя отново.

— Да? Какво има?

— Аз... не мога...

— Какво не можете?

Трябваше да му каже, че този брак е невъзможен. Той обаче вече бе на известно разстояние от нея и тя реши, че е неуместно да вика силно и да привлича вниманието на екипажа. Навлажни устните си с език, желаейки да го помоли за разговор насаме, но в този момент притича някакъв моряк.

— Кораб отдясно, сър!

Без да каже дума, Кемерън ѝ обърна гръб и скочи на платформата с кормилото.

— Далекогледа ми, моля!

Скай забрави за проблема си, придърпа полите на роклята и изтича бързо по стъпалата нагоре. Той не ѝ обърна никакво внимание, вперил поглед вдясно от кораба. Морякът от наблюдателния пункт горе извика:

— Корабът сменя флага си, сър! Първоначално издигна цветовете на английското знаме, а сега — пиратския флаг.

— Всички на оръдията! — изкомандва капитанът, след което промърмори:

— Логан не е. Чернобрадия също не е. Нито пък Хорнигоулд...

— Толкова добре ли познавате тези хора, сър? — попита Скай подигравателно.

— Блейн! — обърна се той към здравеняка на кормилото. — Завъртете кормилото. Ще имитираме бягство, а след това се насочваме направо срещу тях в откриваме огън с всички оръдия. Ясно ли е?

— Тъй вярно, сър.

Лорд Кемерън сне далекогледа от очите си и замига объркан, когато откри Скай до себе си.

— Отивайте веднага под палубата.

— Не.

— Заповядах ви да...

— Не можете да ми заповядвате, сър! Вече съм имала подобно преживяване, така че няма да има никаква полза да се крия в каютата си — знам това със сигурност. Ако действително ми желаете доброто, дайте ми сабя. Мога да се защитавам и сама.

Очите му се присвиха и в продължение на няколко секунди тя не успя да забележи яростта, която заискри в тях.

— Мистър Блеър, връщам се веднага — оповести той високо, връчи далекогледа на някакъв моряк и пристъпи към Скай. Тя не успя да му се изплъзне. Здравите ръце я сграбчиха и я вдигнаха високо.

— Сър, как си позволявате! — запротестира тя възмутено и забарабани с юмруци по раменете му. Напразно. Без да обръща никакво внимание на крясъците и ударите ѝ, той я пренесе надолу по стълбите към каютите. Пред нейната врата я сложи обратно на крака и я бутна в каютата. И двамата бяха наясно с битката, която бушуваше между волите им. И докато се гледаха вторачено един друг, маските паднаха окончателно. О, как ненавиждаше, тези очи, тази дяволска прилика с братовчед му! Блясъкът в погледа му издаваше бясна решимост.

Тя се нахвърли с крясък насреща му, сякаш можеше да го отстрани от вратата. Без всякакви усилия той я хвана за китките и изви ръцете и на гърба. Също като Сокола, помисли си тя и я обзе панически страх. Тялото му се притисна към нейното, твърде плътно, твърде настойчиво. Отчаяна, тя се заизвива в хватката му.

— Пуснете ме веднага!

— Никога, скъпа съпруго — отвърна той. Пред очите му сякаш падна пелена, която прикриваше тайни. И тогава се наведе към нея, устните му запечатаха устата ѝ и езикът му си запроправя път към нейния. Това бе целувка, която настоява за нещо повече — за всичко...

Най-накрая ѝ се удаде да се отскубне. Цялата трепереше от ужас, тъй като той успя да събуди в нея онези чувства, които бе опознала в прегръдките на Сокола.

— Може би бракът ни наистина е пародия — забеляза той. — Струва си да обсъдим този въпрос по-подробно, но се боя, че пиратите всеки миг ще потропат на вратата. Така че, ако можете сега да ме извините...

Скай издаде гневен вик и избърса с опакото на ръката устата си. Ако можеше да изтрие завинаги от паметта си и облика на Кемерън, звученето на глава му, спомена за неговата целувка. Над главите им по палубните дъски трополяха тичащи крака — екипажът се подготвяше за битката.

— За съжаление се налага да ви напусна — додаде капитанът.

— Да ви вземат мътните, дайте ми веднага сабя!

— За да я насочите след това срещу мен, нали? — надсмя й се той.

— Да не би да се боите от фехтовалните ми умения?

Той се разсмя, извади сабята си от ножницата и й я подаде. Планът ѝ предвиждаше да го заплаши със сабята още тук, в каютата, и след това да поиска свободата си. Той обаче се оказа неочаквано пъргав, и изскочи бързо в коридора и се поклони вежливо.

— До скоро виждане, скъпа.

Вратата хлопна и резето изскърца. Скай закъсня да я подпре отвътре и затропа с юмруци по таблата. Кемерън бе вече далеч, но тя реши да се обърне към екипажа.

— Ей, хора! Грешите, ако си мислите, че като сте ме заключили, се намирам в безопасност. Загубите ли битката, разбойниците ще успеят да влязат безпрепятствено в каютата ми!

Не ѝ отговори никой. С въздишка седна на леглото със сабята на Кемерън в ръка. Острието ѝ бе остро като бръснач.

Внезапно някаква сила запрати Скай на пода. Корабът бе завил светкавично. Успя да се изправи с мъка, но още в следващия миг падна отново. Оръдеен зали разтърси въздуха. Най-накрая се намери до прозореца и дъхът ѝ спря. „Лейди Елена“ се носеше странично към вражеския кораб, блъсна се в него, скърцане и трясък на строшено дърво изпълниха въздуха, куки излетяха и се забиха в борда. Пиратите наскочаха от такелажа върху палубата на Кемерън, зазвънтя стомана.

Скай вдигна сабята от пода. Закашля се, очите ѝ се насълзиха. Дим проникваше през процепите на вратата в каютата.

Тя се хвърли с вик към вратата. Не след дълго се появи лице — смъртно бледо.

— В трюма е избухнал пожар, милейди. Хората се мъчат да го загасят, но за всеки случай трябва да ви заведе на носа.

Тя кимна.

— По-добре да загина от оръжие, отколкото да изгоря тук жива.

Завтече се по тесния коридор, а Дейви я последва.

— Милейди, почакайте малко! Ние контролираме положението, бандитите са почти победени, а корабът им — завзет.

Тя не обърна внимание на виковете му и се понесе нагоре по стъпалата. На палубата въздухът бе почти същият, димът от оръдията

се стелеше навсякъде. Скай замига и се опита да се ориентира сред пушека. Звънтежът на стомана бе престанал, навсякъде цареше странна тишина.

— Добре сте ни дошла, милейди!

Огромна космата лапа се протегна към нея, сграбчи китката ѝ и дръпна сабята от ръката и. Тя издаде ужасен вик. Мускулесто мръсно тяло се притисна плътно в нея, а острието на сабята се допря под брадичката ѝ. Скай не смееше да издаде нито звук.

— Лорд Кемерън! Сър! — извика мъжът през смях. — Я вижте каква птичка сме си хванали. Това променя нещата, нали? Слушайте внимателно какво ще ви кажа, ако искате да си получите момичето обратно. Сега аз и хората ми се връщаме на кораба си. След като се поотдалечим малко, ви връщам малката заедно с някой от вашите момчета на една от лодките. Имате ли да добавите нещо по въпроса?

Не му отговори никой. Скай се беше вцепенила. Постепенно димът се разсея. Лорд Кемерън бе на двадесетина крачки от тях, дъските бяха осеяни с трупове, в голямата си част — пиратски. Явно хората на Кемерън умееха да се бият. Тя го загледа изпитателно. Облечен бе в своите светлокафяви къси панталони и в бяла риза. Жилетката липсваше. Дълбока драскотина се спускаше по бузата му, но други рани не се забелязваха. С единия си крак се беше опрял в някакви навити въжета, в дясната ръка държеше сабя, а в лявата — пистолет.

— Мистър Стайкс — обърна се той усмихнат към пирата — вие сте просто жалък аматьор.

— Аматьор ли? — Стайкс се разсмя саркастично. — Хвърляй оръжието, човече, защото иначе ще прибера жената при себе си!

Рок Кемерън подигна равнодушно рамене.

— Тя и без това ми създава само ядове.

— Какво-о? — извикаха Скай и пиратът в един глас.

Кемерън изобщо не обръщаше внимание на съпругата си. Разговаряше единствено с пирата.

— Казах ви вече — само ядове с нея.

— Казват, че сте женени.

— Е да де, не съпруга — същинска чума! — заоплаква се Рок. — Можете спокойно да я вземете, лично аз нямам нищо против.

— Велики Боже! — извика Скай, невярваща на ушите си. Какъв жалък страхливец! Май наистина възнамерява да я предаде на този разбойник.

— Да, да, можете да си я приберете — повтори той. — За мен тя не струва и пет пари, щом като в един такъв момент може да излезе на палубата, вместо да си кротува долу в каютата.

— Сигурно сте полудели — извика Стайкс. — Но както кажете. Отстранете се тогава от пътя ми! Вземам я със себе си.

Пиратът я задърпа в посока на Питрок Кемерън, който я наблюдаваше с мрачно изражение на лицето. Тя се изплю в лицето на Стайкс. Очите му се присвиха и побърза да избърше лицето си.

— Слушайте, милорд, само едно погрешно движение и...

И в този миг Кемерън наистина се раздвижи. Скай видя ужасена как вдига пистолет и светкавично стреля. Гърмежът я оглуши за момент и тя не успя да чуе дори собствения си писък. Усети обаче кръвта на пирата, която се стичаше по тялото ѝ. Той се строполи на пода и я повлече със себе си. Погледна към лицето му и видя, че е отнесено от изстрела. Закреця отново истерично, а след това някой я вдигна не особено нежно от дъските. Кемерън бе хвърлил оръжието. Хвана я за раменете и я разтърси, докато тя най-сетне млъкна.

— Уби го — развика се някои. — Уби Стайкс! — Кемерън все още гледаше втренчено Скай. Тя също го гледаше право в лицето. Той усети в този миг присъствието на някаква фигура зад гърба си, извъртя се бързо и успя да намушка бандита, който се бе приближил с извадена сабя.

Скай се отскубна от Рок и вдигна от пода сабята на Стайкс. Огледа се бързо на всички страни, но отникъде не я застрашаваше нищо. Пред нея Кемерън вържеше под око всички пирати. Екипажът му контролираше положението, тишина цареше на кораба. Тон бавно отпусна сабята си.

— Мистър Блеър! Хвърлете бандитите в трюма па пиратския кораб. Вземете десет души със себе си и закарайте трофея в Уйлямсбърг.

— Слушам, сър.

Приключението остана зад гърба им. Или пък започваше току-що — Скай не можеше да каже със сигурност. Облегна се на гротмачтата, а капитанът се обърна към нея.

— Бях ви наредил да останете под палубата...

— Да, но избухна пожар и аз...

— Дейви трябваше да ви заведе па носа, а не да идвате тук.

— Нямах никакво желание да изгоря жива.

— Я ми кажете, какво ще направите, ако момчето получи дузина удари с бич заради своето неподчинение, а?

— Вие... вие няма да направите това — прошепна тя, но още в същия миг осъзна, че този човек е способен да наложи това наказание. В очите му искреше леден гняв. Тя вдигна решително брадичка. Трябваше да се пребори за Дейви — винаги готов да я защитава, без оглед на наказанието, което можеше да се стовари върху му. С цялото достойнство, на което бе способна, тя добави: — Ако трябва непременно да биете някого, лорд Кемерън, то пощадете клетия момък. Виновната съм аз, а не тон. Следователно трябва да набиете мен.

— Както желаете, милейди.

— Какво-о?

— Казах — както желаете. Все някой трябва да понесе наказанието... — Спря да говори за момент, докато извличаха трупа на пирата.

Скай наблюдаваше как го изхвърлиха зад борда, а след това отново се обърна към Кемерън.

— Няма да посмеете да ме привържете за мачтата, за да ме бичуват.

— О, и как още ще посмея — отвърна той, добродушно усмихнат, — и то с най-голямо удоволствие, милейди.

Тя усети, че не ѝ достига въздух. Не беше в състояние да каже нито дума от възмущение. Вниманието му за момент привлече някакъв моряк, който вдървено отдаде чест.

— Сър! Огънят е загасен. Като се изключи трюмът, на други места щети не са нанесени. Също така и помещенията под палубата са напълно безопасни.

— Много добре — отвърна капитанът.

— Мистър Блеър вече е готов да заметне куките, сър.

— Прекрасно! Нека тогава още сега да поеме командването на трофея, а ние ще отплаваме. След малко отивам на кормилото — Кемерън се обърна отново към Скай, която точно в този момент се

опитваше да се измъкне покрай него. Той обаче светкавично опря острието на сабята в гърлото ѝ. Макар и все още със: сабя в ръка, тя не започна да се отбранява, тъй като се надяваше да я задържи при себе си. — С вас ще се разправяме после, милейди — прошепна той и сведе оръжието. В следващия миг той обаче погали страната ѝ, там, където все още имаше засъхнала пиратска кръв по бялата кожа. Докосването му я разтрепери. — Милейди, ще наредя да ви приготвят баня.

— Не си правете труда, моля...

— Няма да представлява трудност. Необходим ли ви е придружител, мадам? Или ще се справите сама. Работата е там, че в момента са ми необходими всички моряци и не мога да отделя никого...

Тя му обърна ядосано гръб. Едно-едничко желание я изпълваше в този момент — да стигне по най-бързия начин до сигурния пристан на своята каюта — и затова се завтече с всичка сила по стълбите надолу. Димът от пожара се беше разнесъл, пушекът от изстрелите — също. Зад гърба ѝ прозвучаха заповеди, затрополиха тежки стъпки. Тя се спря пред стълбичките непосредствено до вратата на каютата и се послуша. Очевидно една от мачтите е била улучена и затова мъжете разсипаха дървото, за да хвърлят след това непотребните отпадъци в морето. Други пък разпъваха голямото платно, за да се възползват от посоката на вятъра и да отделят „Лейди Елена“ от пиратския кораб.

Скай изтича в каютата и тресна вратата зад гърба си. Окървавената ѝ рокля я накара пак да се разтрепери. Този Кемерън — толкова цинично-безчувствен и заедно с това — толкова грижовен и солиден. Той не е и помислял да я дава на Стайкс. Спаси я с един-единствен точен изстрел.

Бързо свали от себе си изцапаната рокля. Когато на вратата се потропа, бе все още по риза. Загъна се бързо с покривката на леглото и отвори вратата. Пред нея застана сивокос моряк с тежка вана от месинг в ръце.

— Мога ли да вляза, лейди Кемерън?

— Не ме наричайте с това име! — сопна му се тя.

Той само повдигна рамене, повлече ваната покрай нея и я сложи в средата на каютата. От водата се издигаше пара, а в нея имаше гъба и парче сапун.

— Това е всичко, лейди Ка... милейди.

— Благодаря ви.

Мъжът напусна каютата, затвори вратата и Скай съблече и бельото си. Влезе във ваната, която бе тъй малка, че в нея не можеше дори и да се седне. Сапуниса се многократно, както си беше изправена, но все още ѝ се струваше, че кръвта е полепнала по пея. И така, тя се къпа, докато водата се охлади и тя започна да трепери от студ.

На вратата се почука повторно. Тя бързо се подсуши, навлече ризата и отново се загъна с покривката. Отиде до вратата и я отвори. Сивокосият моряк се връщаше с красива, шлифована чаша и бутилка в ръце.

— Кафяв карибски ром, милейди. Негова светлост сметна, че някоя и друга глътка ще ви понесат добре.

— Негова светлост е свършено прав — промърмори Скай. Чу как вратата на съседната каюта хлопна в ключалката. А, да, Негова Светлост! Самата мисъл за този човек, който нарани гордостта ѝ така жестоко, я изпълваше с ярост.

— Така е, така е. Каза още, че съвсем скоро ще дойде тук.

— Наистина ли? А Дейвид къде е?

Мъжът поклати тъжно глава.

— Ами, той трябва да си понесе наказанието — ако разбирате какво искам да кажа, милейди.

— Не! Това не е възможно! — Не можеше Питрок Кемерън да наказва клетото момче за това, че тя е излязла без разрешение на палубата. Само че този мъж очевидно бе способен на всичко. Забравяйки, че е облечена твърде оскъдно, тя прелетя покрай сащисания моряк и се отправи към съседната каюта. Без да чука изобщо, се втурна вътре. Капитанът седеше зад писалищната маса с вдигнати крака и разтъркваше прасеца си с разкривено от болка лице.

— Негодник такъв! — просъска Скай в лицето му. Сивокосият бе вече зад нея.

— Съжалявам, милорд, но успя да ми се изплъзне за миг...

— Няма нищо, мистър Уайтхед, жена ми винаги е добре дошла в каютата ми — усмихнат, той спусна отново крака на пода.

— Не съм дошла в каютата ви, защото искам — поправи го Скай. Той подигна недоумяващо вежди и се изправи.

— Това е всичко, мистър Уайтхед.

Морякът затвори вратата от външната страна. Едва сега Скай забеляза, че е боса и загърната единствено в ризата си и покривката на леглото. Започна да съжалява за необмисления импулс, който я довя тук. И все пак Дейви не биваше, да пострада.

— Къде е момчето?

— Дейви ли имате предвид — малчугана, който си заслужи бичуването?

— Нищо подобно не е заслужил! Казах вече, че самата аз реших да изляза на палубата.

— Наясно ли сте, че с това ваше решение вие изложихте не само вашия живот на опасност, а и тези на моите хора, мадам?

— А вие, вие не бяхте ли готов да ме хвърлите за храна на вълците, сър?

— Нито за миг не съм възнамерявал подобно нещо.

— Да, но нали...

— Стайкс беше аматьор с малък екипаж и повреден кораб. Предопределено бе да загуби битката.

— Да, но...

Той изобщо ме позволи на Скай да продължи. Заговори отново тихо, но от думите му лъхаше недвусмислена заплаха.

— И въпреки това вие, милейди, за малко не обърнахте победата в поражение. Всеки от моите хора би жертвал живота си за вас. Но с необмисленото си поведение вие за малко не причинихте безсмислено кръвопролитие. Цяло щастие е, че хората бяха под моя контрол! На всеки кораб, а в тези морета това важи с два пъти по-голяма сила, строгата дисциплина е абсолютно задължителна. А що се отнася до Дейви, това, момче трябва да се научи как да се справя с женските приумици.

— Той изобщо не е виновен. Аз просто му избягах.

— Длъжен е бил да предвиди вашето намерение. Но каквото и да говорим, мадам, появяването ви на палубата бе, меко казано, изключително неприятно.

— Неприятно ли? — Обзета от гняв, тя пристъпи към Питрок Кемерън, забравяйки при това да придържа покривката, която бавно се свлече на пода. Без изобщо да обръща внимание на тази дребна подробност, Скай тропна с юмрук по масата. — След като представлявам такава тежест за вас, по-добре да ме бяхте оставили на пирата. Той беше поне честен мошеник, докато вие претендирате, че

сте джентълмен. Въпреки това вие искате да накажете бедното момче...

— Доколкото си спомням, проявихте готовност да поемете наказанието върху себе си, нали? — прекъсна я той.

Когато забеляза, че Рок е застанал твърде близо до нея и че оскъдното ѝ облекло придава твърде драматичен характер на ситуацията, тя се изправи. Ризата бе прилепнала към все още влажната ѝ кожа и под нея гърдите се очертаваха съвсем ясно. В смущението си тя отбягна развеселения поглед на Кемерън и реши да си тръгне бързо, но той я задържа за ръката.

— Това, което казахте, блъф ли беше, милейди? Или наистина ще изтърпите наказанието вместо бедния младеж?

— Не беше блъф! — извика тя и понечи да се освободи от хватката му. — Хайде да приключваме вече с този въпрос. Закарайте ме на палубата и ме завържете за някоя мачта. Обещавам ви, че няма да се съпротивлявам.

— Нима няма да се противите? — Неочаквано той я завъртя във въздуха, сграбчи ризата ѝ откъм гърба и я разкъса. Загубила ума и дума, Скай се загърми в ръцете му. „Що за мъж е този, който се отнася по такъв начин с дама“, недоумяваше тя. — Каква нежна кожа! — прошепна той, прегърна я здраво отзад и тя усети как топлият му дъх премина по тила ѝ, а след това и устните му. — Би било наистина много жалко бичовете да обезобразят тази красота. Не, милейди, няма да допусна това. — В гласа му се прокраднаха чувствени, провокативни нотки. — Моля ви, не се бойте. Момчето се намира под палубата. Ще бъде една нощ на хляб и вода. По този начин му се дава възможност да поразмисли върху глупостта на мъжете, които се доверяват на лъжовни, очарователни жени. Друго нищо няма да му се случи. А що се отнася до вас, мадам...

Той направи пауза и мълчанието му породило в нея странни чувства — страх, гняв, и за неин най-голям ужас, надежда и трепетно очакване.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Той я пусна, вдигна покривката от пода и наметна с нея раменете ѝ.

— Що се отнася до вас, мадам... може би трябва да се върнете сега в каютата. Следобедът бе напрегнат, а ми се е събрала и доста работа. — Тя го погледна втренчено, загубила дар-слово, а той продължи: — Наистина ли повярвахте, че съм толкова жесток? Е, може би наистина се поувляхох в гнева си. Но при вида на пиратски флаг ставам малко нервен и, да си призная, когато това животно ви награби с мръсните си лапи, сърцето ми се качи чак в гърлото. После обаче всичко си дойде на мястото. Дейви е чудесно, храбро момче. Сигурен съм, че един ден от него ще излезе първокласен моряк. А сега, скъпа моя...

Скай все още мълчеше. Той я хвана под ръка и я заведе в нейната каюта. Междувременно ваната бе изчезнала, а на тоалетната масичка горяха няколко лампи. Тя продължи да мълчи. Лорд Кемерън се поклони ниско и се оттегли.

Какъв странен мъж... Тя седна объркана на леглото. Може би наистина не е трябвало да излиза на палубата. Да, но толкова се изплаши от пожара, че... А после влетя направо в ръцете на пирата. Точно както до бреговете на Ню Провидънс, когато искаше да избяга от Сокола — тогава се натъкна не на друг, а на Логан.

Сокола... Скай искаше за задържи в паметта си всички сладки спомени, но те някак избледняваха, смесваха се с образа на братовчед му — нейния съпруг.

Стана и горещо, когато си спомни пламенната целувка на Кемерън. Той също разголи раменете ѝ — но не за да ги бичува, а за да притисне устните си в тях, нежно и деликатно...

Не, в действителност този човек бе несломим и коравосърдечен. Нежността, деликатността — това не бе нищо друго освен фасада. В никакъв случай не биваше да остане негова съпруга. Дължеше му

наистина благодарност, по нищо повече. Изтегна се изтощена на леглото и се зави плътно със завивката.

В каютата влезе някакъв моряк с поднос в ръце и Скай се стресна. Вечерята се състоеше от прясна риба и зелени пиперки. Не сметна за необходимо да се облича специално за случая. Съблече разкъсаната риза и се пъкна в обвезана нощница с фини дантели.

Тя забеляза рома на масата, взе го и отпи глътка. Алкохолът я загря и ѝ помогна да заспи по-лесно. Отново засънува Боун Кей. Любимият излиза от водата и върви към нея. Яркото слънце огрява неговите голи рамене. Но с всяка следваща крачка той все повече и повече се превръща в друг човек — в съвсем определено властен, уверен в себе си лорд. Насън тя не бе наясно със себе си — дали да избяга с викове, или пък да го приеме с разтворени обятия?

Тялото ѝ подскочи и тя се събуди. Развиделяваше се, а лампите бяха почти изгаснали. В коридора някой изруга тихо. Нима искаше да нахълта при нея? Скочи бързо от леглото, вдигна сабята на лорд Кемерън от пода и отново се пъкна под завивката. Сърцето ѝ заби бясно.

Вратата се отвори почти безшумно. Скай лежеше напълно неподвижно — не смееше дори да диша. Престори се на заспала и започна да наблюдава пришълеца през клепки.

Широкоплещестата фигура на лорд Кемерън изпълни рамката на вратата и се отправи към леглото. Завивката се бе свлякла от раменете ѝ и когато той протегна ръка, за да я завие, тя изписка тихо. Отвори очи и го погледна втренчено.

— Не се безпокойте, мадам — успокой я той. — Извинете, че наруших съня ви.

— Нямате право да влизате тук — промърмори тя с неприязън.

— Разбира се, че имам това право. Но нека сега не спорим. Скоро пристигаме у дома.

— Уйлямсбърг е моят дом.

— Милейди, вашият дом представлява чудно хубава къща на полуострова, построена с кръв, пот и сълзи. Мисля, че е много некрасиво да ме обиждате по този начин.

— Не съм ви обиждала.

— О, обидихте ме. А сега си починете още малко.

Още преди да се обърне и да си тръгне, тя се изправи, изтегли светкавично сабята изпод завивката и опря острието на гърлото му.

— Не мърдайте! — Изправи се на колене, острието на сабята се плъзна нагоре и Кемерън също трябваше да повдигне брадичката си. Скай се усмихна триумфално. — Ще приключим този разговор, когато аз поискам, сър. Предлагам да започнем отначало. Вие нямате право да пристъпите този праг. Заедно с баща ми вие измъдрихте този коварен номер и сега си въобразявате, че сме мъж и жена. Е, аз твърдя, че не сме съпрузи и по тази причина присъствието ви в моята каюта е абсолютно неприемливо. Вярно е, че ме спасихте от пиратите. Но също така е вярно, че не сте ни на йота по-добър от тези бандити. По време на сблъсъка ви със Стайкс вие проявихте точно такава безскрупулност, с каквата се отличава и вашият братовчед. И двамата сте еднакво арогантни, и двамата сте готови всеки миг да нарушите приетите нрави, обичаи и човешка порядъчност.

Хладните очи на лорд Кемерън се присвиха.

— Мадам, наистина съжалявам, че имате такова лошо мнение за мен. Това обаче ни най-малко не намалява валидността на брака ни. А крайно враждебното ви отношение само затвърждава решимостта ми да задържа в свое владение това, което и без друго ми принадлежи. За добро или зло, вие сте обвързана с мен завинаги. Помислете отново върху това.

Скай се разсмя, невярваща на ушите си. Та този мъж бе в нейна власт — как си позволява изобщо да я заплашва.

— Заслужавате да пробода гръкляна ви, милорд.

— Бихте могли да го сторите, разбира се. Най-добре ще бъде да се заемете с това дело незабавно, защото в противен случай ще съжалявате цял живот.

— Изобщо нямам намерение да ви убивам, сър. Вместо да умрете, по-добре напуснете веднага каютата ми.

— Не и без сабята си.

— Е, това точно няма да стане. Както виждате, държа сабята ви в ръцете си.

— Вече не я държите...

Той явно разбираше, че Скай е неспособна да извърши убийство. В своя триумф тя забрави за светкавичните реакции на мъжа срещу

нея. Във всеки случай, в този момент острието на сабята вече бе насочено към гърдите и.

— Както виждате, милейди, сега сабята се намира в моите ръце — отбеляза той с делова усмивка.

Бавно и предпазливо тя приседна на пети, като не изпускате Кемерън от погледа си. Усмивката все още не слизаше от лицето му, така както и стоманеното острие — от нейните гърди. Съвсем спокойно се зае да срязва дантелените ширити на нощницата и не след дълго тя се свлече на земята. Изпитателно започна да разглежда Скай под светлината на лампата, но в сребристосивите му очи не можеше да се открие нито какво мисли, нито какво чувства. Тя изобщо не бе наясно дали я желае истински. Острието на сабята докосваше кожата ѝ. За свое огромно удивление установи, че тялото ѝ реагира по много особен начин. Зърната на гърдите ѝ се надигнаха, дишането се ускори, а бясното пулсиране на вратната жила не можеше да остане незабелязано.

— Кучи син! — изсъска тя, съзирайки в погледа му сатанинска злост, и блъсна сабята встрани. Той не се възпротиви и я остави да падне на пода. През това време Скай се опитваше да прикрие гърдите си с остатъците от нощницата. — Беше почти нова нощница! — проплака тя.

— Мое задължение е да ви храня и обличам, следователно ще ви я заменя с нова. Струваше си все пак да я съсипя...

— Какво безсрамие от ва...

— Сега вече разбирам, защо Сокола ви е пуснал, без да поиска дори пени откуп. — При тези думи той се ухили, обърна се и се нареди да си тръгва.

Ако в този миг разумът не бе напуснал Скай, тя непременно щеше да остави Кемерън да си тръгне безпрепятствено. Но гневът надделя, тя скочи от леглото и го заудря с юмруци по гърба.

— В това, което казвате, няма нищо смешно. Категорично отказвам да бъда ваша съпруга. Затова настоявам незабавно...

Трябваше обаче да замлъкне, защото той я извърна към себе си и я притисна в обятията си.

— Престанете най-сетне да ме дразните — освен ако не сте решили още тази нощ да докажете, че сте моя жена.

Усети силата на мускулите му, притискащи голите ѝ гърди, и твърдите, опънати бедра, опрени в нейните. Разтрепери се цялата. Горещи вълни заобливаха тялото ѝ. Срамът и унижението накараха кръвта ѝ да избуи по бузите. Поиска да умре на място. Не бе искала да принадлежи нито на единия, нито на другия. Но първия разкри пред нея сладките тайни на страстта, а сега и вторият я изкусяваше със същите сребристосиви очи. Трябва да се противопостави с всички сили.

— Моля ви! Съжалявам много. Пуснете ме.

Ръцете му бавно-бавно се отпуснаха. Погали с пръсти голата плът, докато тя се опитваше да прикрие гърдите ѝ с остатъците от нощницата.

След като Рок напусна каютата, Скай облекчена приседна на леглото. Но внезапно отново се разтрепери. Как да се справи с непоносимата ситуация, в която се намира? Бе омъжена за този чудак, а може би вече носеше под сърцето си детето на друг — на един мошеник и разбойник. При тази мисъл тя скочи рязко от мястото си и отпи голяма глътка ром.

И Питрок Кемерън, капитан на „Лейди Елена“ и, поне досега, господар на съдбата си, пиеше в своята каюта. И то не само една глътка.

Той седеше на масата, блъскаше, бутилката с ром пред себе си и след това отново я надигаше с гневни ругатни. Да го вземат дяволите този Спотсууд! Мътните да отнесат и Чернобрадия, и Логан, и Вейн, и всички пирати, кръстосвали някога из Атлантика!

— Проклет да е най-много Сребърния сокол, да се пържи в хиляда преизподни дано — шепнеше си той.

Облегна с въздишка глава на облегалката. Вълшебната сила на рома започваше да действа. Болката, напрежението и копнежът бавно напускаха сгърчените мускули. Рок притвори очи, но не можа да изтласка образа на Скай от вътрешния си взор. Въображението му непрестанно възпроизвеждаше нейния аромат, допира на пръстите и устните му до меката копринена кожа. И косата ѝ не можеше да забрави — като слънчеви лъчи се спускаха те върху гърдите ѝ. И очите — синьозелени като водата на Карибско море, неизмеримо дълбоки, постоянноменящи се. И тялото...

Би искал да я завлече в каютата си, да я хвърли на леглото. Да пукне дано целият свят! Нека дойдат всички те, нека експлодира във въздуха — би загинал щастлив сред вълните, в обятията на Скай.

Тя е негова жена, значи има права над нея.

Право... Само че самият той разруши всичко, самият той — завладян от страстта — се обрече на адски огън и вече се пържеше в него. Изход нямаше.

Докосна гладко избръснатата си буза, драскотината, която получи в схватката с пиратите, и изкриви лице. Ако противникът му бе само с няколко сантиметра по-точен, този ден щеше да е последният в неговия живот. Пръстите му се спуснаха към врата, където все още усещаше докосването на сабята. Спомни си за триумфа, проблеснал в очите на Скай... И победена, тази жена никога не се предаваше. Дори когато разсичаше нощницата ѝ, нейният поглед се впиваше предизвикателно в неговия. О, как би сграбчил тези едри, кръгли гърди...

Простена и отново се пресегна към бутилката. По-разумно бе да заведе Скай първо в Кемерън Хол, да я остави там, да се заеме с деловите си проблеми и едва тогава — при първия удобен случай — да нанесе своя удар. Да, така щеше да е по-разумно... Но понякога разумът го изоставяше. Достатъчно бе веднъж само да погледне Скай и в него отново се пораждаше желанието за борба. И то защото... защото трябва да знае истината.

Да, желаше тази жена, копнееше за нея, в душата му горяха пламъци. Все по-непоносим бе адът вътре в него, който сам сътвори. Не биваше нито да я целува, нито дори да я докосва. Как да забрави меката коса под ръцете си, очите, забулени в страст, бедрата и, които се движеха под неговите...

На следващия ден лорд Кемерън като че съзнателно я избягваше. Дейви бе вече свободен и когато я обслужваше, не правеше впечатление на особено потиснат. Приятно ѝ бе да вижда момчето, Тара и Бес покрай себе си, докато наблюдава бреговете ивици. Ден след това тя бе застанала до перилата, когато Рок се приближи.

Северна Каролина, мадам. Приближаваме вече Вирджиния. Съвсем скоро ще стигнем Чийзпийк Бей и Джеймз Ривър и, разбира се, Кемерън Хол.

— Колко мило! Предполагам, че тогава ще мога да видя и баща си.

— Сигурно вече ни очаква в къщата. Преди да потегля към вас, се срещнах със Спотсууд. Той вече знаеше, че корабът ви е превзет и че ще ви отведе от острова на Сокола. Не се съмнявам, че е предложил на баща ви да ни чака в дома ми.

— Смятам да уредим въпроса по най-бързия начин.

— Кой знае? — Той посочи бреговата линия. — Навсякъде морски ръкави и острови — скривалища за всякаква паплач... Спотсууд направо съжالياва правителството на Северна Каролина. Той самият разполага с много стабилно опълчение, а трябва да ви кажа, че е човек с военна закваска.

Скай изправи брадичка.

— Познавам добре губернатора, лорд Кемерън, Отраснала съм недалеч от двореца му.

— Но не сте виждали къщата след окончателното ѝ привършване.

— Не.

— Красиво здание — пък и баловете, които се устройват там, са прочути. — Помълча малко и добави с усмивка: — Ако сте послушно момиче, ще ви взема някой път на бал.

— Дръжте се прилично, сър! В такъв случай бих се погрижила да си поразмърдате краката, та да успеете изобщо да идете на бала.

Рок Кемерън се позасмя.

— Лейди, заплахите ви ми напомнят врабеца, който предизвиквал сокола на бой.

При произнасянето на думата „сокол“, тя извърна глава встрани.

Той процеди през стиснати зъби:

— Никога няма да ме победите, мадам. По-добре е да не се опитвате и тогава смятам, че ще се разбираме не зле. Вашето добруване ми е наистина по сърце.

— Моето добруване, значи! Във вашето легло, нали? — избухна тя, но произнесла още последната дума, лицето и пламна като божур и затърси път да се оттегли по най-безболезнен начин. Наистина ли изговори тези думи? Той се разсмя и в гласа му се прокраднаха цинични нотки, когато се премести по-близо до нея.

— Кажете, скъпа — какво всъщност ви е известно за тези неща?

— Нищо! — Побърза да смени темата. — Татко смята, че Аликсандър Спотсууд няма доверие на губернатора Идън, защото правителството му освен че е бедно, вероятно е и корумпирано. Казват, че срещу известно заплащане давал убежище на пирати в пристанищата на Северна Каролина.

— Някои хора си имат цена.

— И вие ли?

Той поклати бавно глава.

— Не, милейди. Но и аз, разбира се, имам своите недостатъци. Вие, например, сигурно бихте причислили към тях арогантността.

— И също така достоен за съжаление недостиг на почителност — добави тя с леден глас.

— Може и така да е. Но не се продавам на никаква цена. Имайте го предвид, ако решите някой ден да преговаряте с мен.

Той си тръгна, а тя остана сама до перилата. Разтресе я въпреки топлото време.

Когато на следващата сутрин се събуди, корабът вече плаваше в Чизапийк Бей. Облече се бързо, закуси и излезе на палубата. Междувременно бяха достигнали и Джеймз Ривър. На борда цареше оживление — екипажът нагласяше едни от платната по вятъра, а други прибираше.

— Каква красота, милейди! Нали?

Тя се обърна и видя до себе си Беси и Тара, които гледаха вторачено брега. За двете момичета гледката сигурно представляваше нещо като сън. Зад гърба си в Стария свят бяха оставили бедност и теснотия. А сега и двете гледаха с надежда към Новия свят. Усмивнатата Скай се съгласи с тях:

— О да, тук е великолепно.

Обърна поглед към кормилото. Лорд Кемерън насочваше сам „Лейди Елена“ по реката. Приличаше повече на аристократ, отколкото на моряк. Освен изисканата връхна дреха от брокат той носеше още сини сатенени панталони, обувки със сребърни токи и тривърха шапка с орлови пера. Плитката на перуката му бе завързана с тъмна кадифена лента. Стоеше изправен и самоуверен. Разглеждаше внимателно сушата, а след това се извърна към нея, сякаш инстинктивно бе доловил погледа ѝ. В този момент тя отново загледа към брега.

Малко по-късно се разнесе оръдеен залп. Лорд Кемерън си бе отново у дома.

Къщата на върха на хълма биеше веднага на очи. Цялата от тухли, тя бе едновременно елегантна и величествена. Високи колони крепяха покрива на просторна, заоблена веранда. Заедно с многобройните пристройки Кемерън Хол приличаше по-скоро на малко село. Тучна трева покриваше склона, спускащ се към реката. От едната страна на имението растяха дърветата, а зад тях се простираха ливади.

— Моите прадеди са се преборили с пустошта и са създали това имение.

При тези думи Скай се обърна стреснато. Капитанът бе напуснал кормилото и стоеше до нея.

— Джейми Кемерън е дошъл тук като младо момче и заедно с Джон Смит са изследвали страната. През 1621 година си е довел невеста. Издигнал ограда на колове и построил дървена къща — тя била първата. На Великден 1622 година, по голямото клане, индианците нападнали и Кемерън. Жаси била отвлечена.

На това място тя поклати усмихната глава и го прекъсна:

— Сър, известно ми е, че сме изтикали индианците далеч във вътрешността на страната. Да не би случайно да искате да ме уплашите?

— Съвсем не, скъпа.

— Допускам, че вашата прапрабаба е била спасена.

— Естествено. Ние от рода Кемерън сме направо луди на тема да спасяваме дамите си от най-невъзможни ситуации. — Той посочи дома. — Там виждате главната зала. Тази част на дома е построена първа. След смъртта на крал Джеймз на трона го наследява Чарлз Първи. По негово време започва и войната между английските роялисти и парламента. Ейън Кемерън се отправил обратно за дома с кораб, за да подпомогне привържениците на краля. Загинал още в първата битка срещу войниците на Кромвел. По това време сме загубили някои от английските си имения, а самата Англия се е управлявала от протекторат. Дори и имуществото ни във Вирджиния е било застрашено.

— Тогава обаче Кромвел умира и добрият крал Чарлз Втори приема предложената му корона. Синът на Ейън си получава обратно

английските владения, когато отива там да прибере тялото на баща си. Погребва го в Кемерън Хол. Синът му, също Джейми, пристроява източното крило. Джеймз Втори получава короната след смъртта на брат си. Обаче Джеми, херцог на Монмаут и любим незаконороден син на Чарлз, прави опит да свали чичо си от трона и да го дискредитира като папист. В крайна сметка Джеми завършва живота си на ешафода и по време на екзекуцията, казват, на Джеймз не му е мигнало и окото. Казват също, че Джеми бил хубавец и мъжко момче и имал много последователи. Много от тях се преселили тук, в Кемерън Хол. Под къщата има тайни галерии, които стигат до морето.

— Аха! Значи родът Кемерън е приютявал и престъпници.

— Престъпници ли? В никакъв случай! Това са все хора, застъпващи мнение, различно от това на мнозинството, мадам — хора страстни и понякога неразумни в своя избор. Впрочем за Джейми не е представлявало кой знае какъв риск да приеме революционерите на херцога. Джеймз така или иначе не се застоял твърде дълго на престола. Известно е, че Уилям Орански е бил навъсен мърморко, но също така и много умен. Заедно с дъщерята на Джеймз, Мери, започва своята собствена безкръвна, „славна“ революция. Дватамата успяват да завладеят короната със силата на своята протестантска доблест и порядъчност. Били са много толерантна двойка. Но бедната Мери скоро починала, на трона останал Уилям, след него дошла Ана, а сега си имаме един немец от ХанOVER в качеството му на неин наследник. През цялото това време ние тук, в Кемерън Хол, сме водили битка единствено с индианците, болестите и москитите. И от време на време, когато съответният ни монарх обявява война на Испания, ние сме излизали с корабите си в морето И сме устройвали някоя и друга битка с испанците. В този период Джеймзтаун е горял два пъти и затова, спомням си, баща ми бе възхитен от идеята столицата да се премести в Уилямсбърг.

— А вие, милорд, вие от какво се възхищавате? — попска да знае тя.

Явно този деликатен, провокативен въпрос беше грешка, защото той начаса грабна ръката ѝ и я целуна.

— Наистина, не мога да ви отговоря съвсем точно, милейди. Знаем само, че откакто ви познавам, вашето присъствие ми доставя голямо удоволствие.

Очите му искряха злобно и тя се отскубна бързо.

— Струва ни се, че по-скоро ви доставя удоволствие да ме ядосвате.

Той се поклони вежливо.

— И това също, лейди Кемерън. — След тези думи Рок се завърна на кормилото и започна да дава нареждания на хората си.

Не и убягна многозначителният му поглед. Вероятно истината му бе известна и затова я измъчваше безмилостно. Със стиснати зъби тя вторачи поглед в брега. „Лейди Елена“ вече се приближаваше към кея, където ги очакваше многолюдна тълпа. Скоро платната бяха събрани и моряците хвърлиха въжетата, за да закрепят кораба. Жени викаха имената на мъжете си, деца — бащите си. Очаровани и възхитени, Тара и Беси наблюдаваха драматичната сцена.

Скай мълчаливо размишляваше как ли ще протече животът ѝ в бъдеще и вдигна поглед към къщата. Там най-сетне ще срещне баща си и ще сложи край на тази катастрофа. А след това двамата с него ще се завърнат у дома, в Уйлямсбърг, при приятелите. Като домакиня на лорд Кинсдейл тя и икономката Мати ще организират приеми, ще преоткриват красотата на градините и непременно ще посетят новия дворец на губернатора. Всичко ще се обърне към по-добро и като продължи да води привичния си живот, тя непременно ще забрави и Сребърния сокол, и благородния му братовчед.

Корабната дъска бе спусната и лорд Кемерън отново се отправи към Скай.

— Скъпа? — Хвана я под ръка и тръгна с нея, без да обръща внимание на съпротивата ѝ.

— Не съм ви никаква скъпа!

— Елате! — нареди само той.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да го последва.

— Почакайте само да видите какво ще стане, когато срещна татко! — заплаши го тя шепнешком.

— Целият съм в напрегнато очакване, мадам. — Вече на дъската, той забави крачките си, по устните му заигра усмивка на богоизбран и с властен жест накара ликуващите да замлъкнат. — Това е моята млада жена Скай, лейди Кемерън! — оповести той пред смълчаното множество. Избухна нова вълна на въодушевление. Деца се откъсваха

от полите на майките си и се блъскаха едно друго, за да разгледат по-подробно непознатата лейди. Във въздуха се вееха шалчета и кърпи.

Лорд Кемерън изведе Скай на пристана, където за съвсем кратко време я представи на толкова много хора, че чак главата ѝ се замая.

— Скъпа, това е Мери, дъщерята на ректора. Жена му Жан... Мистър Тибо и мистър Оскин, наши арендатори, които обработват на север около триста и петдесет декара земя. Мисис Билингсгейт... — целуна топло по бузата и една поруменяла старица. — Покойният ѝ мъж неведнъж е пътувал с мен по море. Държи малък магазин на кея, в който се сервира между другото чай и ейл. Голяма специалистка е по сладките бисквити.

Мисис Билингсгейт направи реверанс и загледа Кемерън с обожание. Скай трябваше да признае пред себе си, че той притежава някакъв чар, с който сякаш омагьосва поданиците си.

— А, ето я и каретата! — извика той и задърпа Скай натам, като по пътя продължи скоростно да я запознава с все нови и нови колонисти. Тя кимаше във всички посоки и се усмихваше на хора, чиито имена едва ли някога щеше да запомни. Отвсякъде я обгръщаше толкова човешка топлина, че тя така и не успя да обясни на хората, че не е съпруга на Кемерън и никога няма да стане такава.

Той я придружи до каретата с герба на Кемерън на вратата. Придържаше я лакей. Впрягът се състоеше от четири бели коня на сиви петна. Скай се качи в каретата и седна. Последва я и Кемерън. Кочияшът плесна с камшик конете и те полетяха в тръс. Кадифената тапицерия на седалките омекотяваше тръскането.

Рок Кемерън наблюдаваше Скай.

— Какво не ви харесва, мадам? Защо гледате толкова неодобрително?

Тя се премести колкото е възможно по-далеч от него.

— Не разбирам какво искате да кажете.

— Искам просто да знам на какво се дължи лошото ви настроение. Кемерън Хол сигурно не е най-голямото имение в Тайдуотър, Вирджиния, но все пак се гордее с дома си, където и вие, милейди, ще живеете във възможно най-големия лукс. Ние сме хора-моряци и в течение на годините сме успели да насъберем множество ценности от цял свят. Затова ви питам какви възражения имате относно положението си на лейди Кемерън?

Тя се усмихна мило.

— Лорд Кемерън е нещото, което ми се струва непоносимо — отвърна тя и извърна рязко глава към прозореца.

Тихият му смях я достигна.

— Добре, ще видим.

— Ще видим!

Каретата спря внезапно, вратата се отвори, Кемерън изскочи навън и пое Скай в ръцете си.

— Да, ще видим — наблегна той отново.

Тя установи удивена, че сърцето ѝ се е разтуптяло силно. Сведе поглед и нервно се откъсна от Рок Кемерън. Той обаче прихвана лакътя ѝ и я поведе по стъпалата към верандата. Портите на дома ги очакваха разтворени. Влязоха в просторна зала с полиран дървен под и пред тях се появи вежлив иконом в представителна ливрея.

— Как сте, Питър? — осведоми се Кемерън.

— Благодаря, добре, сър. Подаграта ми създава известни проблеми, но иначе всичко е наред. — поклони се ниско на Скай и додаде: — Добре дошли, милейди. Моите сърдечни благопожелания.

Целият персонал бе тук, за да поздрави новата стопанка на дома. Скай трябваше да се запознае с конярите, готвачката, камериерките и кухненските прислужнички. Макар и вътрешно да кипеше от яд, тя се усмихваше всекиму. Не, по никакъв начин няма да остане тук. Но с всеки изминал миг усещаше как брачните вериги я впримчват все по-здраво и по-здраво.

В края на редицата от прислужници тя установи, че съпругът ѝ е изчезнал някъде. В този момент икономът се поклони отново.

— Милейди, ще ви заведе във вашата стая. Моля, последвайте ме...

— Благодаря, Питър. Къде е баща ми? Лорд Кемерън ми каза, че ще ни очаква тук.

— Лорд Кинсдейл още не е пристигнал.

— О-о! — възкликна тя разочаровано.

Той посочи красиво извито стълбище и тя го последва нагоре до галерия с портрети на предните. Такива галерии бяха типични за времето на кралица Елизабет Първа. Скай се спря и се зае да разглежда представителите на рода Кемерън — красиви жени и горди, смели мъже. Твърде много от тях имат тези объркващи сребристосиви очи,

помисли си тя и потръпна. На това място би могъл да виси и портретът на Сокола. Стига да се обръсне, да се облече по модата и да си сложи перука...

— Насам, милейди. — Питър я поведе по тесен коридор към западната част на къщата и разтвори пред нея двукрила врата на просторна спалня. През прозорците, които стигаха почти от пода до тавана, се виждаше Джеймз Ривър. Гледката бе тъй красива, че Скай неволно възкликна от възхищение. Когато обаче се огледа в стаята, възхищението ѝ отлетя на мига. Огромно легло с красиви кадифени завеси, разположено на четири широки квадратни крака, владееше пространството в помещението. Вдясно имаше лавици с книги, а вляво до камината — няколко кресла с широк овален гръб. Шкафовете в два от ъглите и раклата до леглото си съответстваха по цвят и стил. Масивното дъбово писалище срещу камината и масата за хранене, покрита в бяло, до един от прозорците допълваха цялостния облик на стаята.

Отворена врата сочеше пътя към помещението за преобличане. Скай отиде до прага и откри там умивалник, голяма седяща вана от месинг и стол. На една поставка висеше мъжко облекло.

Когато се върна в спалнята, внасяха раклите ѝ. Отново се огледа. Всичко тук бе предназначено очевидно за мъж.

— Не е възможно това да е моята стая — запротестира тя, обърната към Питър.

Икономът замига объркан.

— Разбира се, това е стаята на лорд Кемерън. Каза ми да ви доведе тук, лейди Кемерън.

— Но аз всъщност не съм... — Скай не продължи думите си. Явно не си струваше да спори с прислугата. Хората, които ѝ носеха багажа, се усмихваха толкова мило и доброжелателно — всички те видимо бяха убедени, че новата им стопанка е щастлива. Разкриеше ли яда си, щяха да я помислят за луда. Битката бе между нея и лорд Кемерън, а не между нея и персонала. Тя се отправи със свити юмруци към Питър. — Къде е господарят ви?

— В момента има работа, милейди.

— Не ви питам дали има работа, Питър. Питам ви къде е!

— В кабинета си, милейди. Но... как да ви кажа, на ваше място не бих...

— Разбира се, че вие не бихте... — прекъсна го тя с мила усмивка, — но аз сигурно имам право да смутя покоя му. — Тя напусна решително спалнята, изтича по галерията на предците и след това надолу по стълбището. В залата тя блъсна една от вратите вляво и съзря някаква официална трапезария. Над перваза на камината висяха кръстосани мечове, а на персийски килим бе разположена маса, на която можеха да седнат поне двадесет души. Гербът на рода Кемерън украсяваше отсрещната стена, а през прозорците се разкриваше красива гледка към зелени хълмове.

Скай хлопна силно вратата и продължи нататък. Зад следващата врата се намираще стаята за музика с удобни кресла и орнаменти по тавана. Друг салон пък бе обзаведен в стил Луи XIV.

Откри лорд Кемерън зад първата врата от другата страна на залата. Той седеше зад грамадно бюро, а до него на земята имаше глобус. Безброй книги изпълваха стенната библиотека.

Смръщил чело, той вдигна поглед към нея. Не я покани да влезе. Заразглежда я изпитателно, а тя стоеше на прага и се чудеше какво да направи и какво да каже. Дали пък не беше по-добре, вместо да подплашва персонала, да се съгласява безпрекословно с всичко и след това, в удобен момент, да се промъкне в конюшнията, да възседне някой кон и да избяга в Уйлямсбърг.

— Имате да ми кажете нещо ли? — попита Питрок Кемерън. — Или сте дошли с едничката цел да ме погледате?

— Не, разбира се, че не.

— Ами, елате тук тогава.

Скай затвори колебливо вратата и седна в креслото пред бюрото.

— Наредили сте да ме настанят във вашата стая.

Той ѝ се усмихна невинно.

— Така е, нали сте ми жена.

— Протестирам! Не съм ваша жена.

— По същата логика вие, мадам, можете да оспорите и съществуването на слънцето, само че то, въпреки всичко, ще продължи да си изгрява всеки Божи ден.

Тя ядосано тропна с юмрук по масата.

— Казахте, че баща ми ще бъде тук.

— Така е, очаквам го всеки момент. — Това си беше чиста истина и той, както и Скай, не разбираше защо Тио още не е

пристигнал.

При тези думи очите ѝ се смалиха.

— Ако той беше тук сега, вие нямаше да ме настанявате във вашата стая.

— Мадам, едно трябва да ви е ясно. Дори тук да бяха бащата на баща ви или дори бащата на бащата на вашия баща, аз пак щях да ви настаня в своята спалня. Защото сте моя съпруга!

— Но...

— На кораба аз все още щадях чувствата ви, милейди. Ситуацията бе малко деликатна. Сега обаче сме си у дома, здраво стъпили на земята, и нямам намерение да чакам повече.

Думите му очевидно трябваше да се приемат сериозно. Не успееше ли да избяга още същия следобед, по-късно едва ли щеше да ѝ се удаде сгоден случай. Стомахът ѝ се сви. Какво ли ще стори този човек, когато разбере, че не е недокосната? Дали няма да я пусне на свобода? Скай се боеше от гнева му, след като откриеше каква е истината. А и тя едва ли щеше да понесе някаква по-интимна близост — този мъж объркваше чувствата ѝ.

— Не мога — отвърна тя, скочи от креслото и се заразхожда напред-назад.

— И кое е това, което не можете да направите?

Гореща болка прониза сърцето ѝ, защото трябваше да предаде любовта си, любовта си към Сребърния сокол, който бе успял да разпали в нея неподозирани чувства — буйна страст и ефирна нежност.

— Не мога да бъда ваша съпруга, защото...

— Защото? — повтори Рок Кемерън.

Скай се обърна с гръб към него и приближи прозореца.

— Аз не съм такава, каквато изглеждам, защото той... той ме насили.

— Той ви е... какво? — Столът му се срути с трясък на пода. Рок се отправи бързо към Скай и я сграбчи за раменете. — Какво?

— Той е пират, знаете това, нали? Жесток разбойник...

— И той ви е изнасилител?

— Да! — Тя бутна неприязнено ръцете му от себе си и се облегна на ръба на масата.

— Боже мой! Значи той ви... е подчинил на похотта си и то против волята ви?

— Естествено. — Тя приведе глава и започна да бърше страните си, сякаш се обливаше в сълзи на най-дълбок срам.

— И вие премълчахте това!

— В началото не исках да говоря по този въпрос. Сега обаче трябваше да го узнаете, лорд Кемерън, за да не се обременявате повече с този абсурден брак. Освобождавам ви от обета ви, за да си намерите невинна невеста. А аз лично ще подпиша, разбира се, всички необходими документи...

— Не, скъпа моя — прекъсна я той с тих глас.

— Какво?

В момента, в който тръгна към нея, тя вдигна очи, загледа се в сребристите му очи и се запита какво ли мисли той.

— Вашата... честност е достойна за възхищение, милейди. Но, питам се, наистина ли имате толкова лошо мнение за мен? Пред Бог и хората вие сте моя съпруга. Въпреки щедрото ви предложение, няма да ви отхвърля. Върнете се обратно в нашата стая, любима. Веднага щом приключа с делата си, ще дойда при вас.

Тя го гледаше невярваща. Очите му направо горяха насред трептящите сенки, който хвърляше лампата. Главата му се наведе бавно към нея и в стъписването си тя дори и не помисли да се съпротивлява. Устните му се сляха страстно с нейните, а езикът му опозна всяко кътче от устата ѝ. Сякаш пламъци обхванаха тялото на Скай.

Тя успя да се освободи от обятията му, презирайки себе си и страстта, която изпита. Опрял ръце на кръста, той я наблюдаваше с всезнаещ поглед. Усмихна ѝ се като въплъщение на сатаната.

— Отидете сега в нашата стая, скъпа. Ще ви последвам веднага, щом се освободя.

Най-охотно би изригнала право в лицето му, че го ненавижда. Само че това нямаше да отговаря на истината, затова замълча. Вече не желаше да се бори с него — единственото, което все още искаше, бе да избяга.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Спря се за няколко секунди пред вратата на кабинета. Трябваше да бяга. Друг избор нямаше. Къде, за Бога, се губеше баща й?

Затича се нагоре по стълбите. В спалнята се зае да рови в раклите си, докато накрая откри връхна дреха и пола, по-подходящи за целта, от роклята, която носеше. Облече се нервно, като не изпускате от очи вратата. Слава Богу, лорд Кемерън не се появи.

Не можеше да вземе нещата си със себе си. Излетя от стаята и се спусна по стълбището. В залата тя долови гласовете на Рок Кемерън и иконома и се притисна до стената. Шмугна се бързо в трапезарията. Навън, по паважа отекнаха стъпки, които постепенно заглъхнаха. Скай хвърли поглед през процепа на някаква врата и като видя, че няма никой, се затича към външната врата и оттам — на верандата.

Не беше много трудно да открие конюшната — просторна сграда, през чиито порти нахлуваше светлината на следобедното слънце. Скай влезе вътре. Младият коняр, който събираше сено на купчина, вдигна поглед към нея.

— Трябва ми кон — обясни тя. — Вие сте Реги, нали?

Момъкът кимна утвърдително, видимо зарадван, че го е запомнила.

— Лейди Лав е много добродушна и кротка...

— О, не, не! — прекъсна го Скай със самоуверена усмивка на лице. — Доста опитна ездачка съм. Искам кон, с който да наобиколя повечко места наоколо докато е светло.

— Е, тогава най-добре да вземете жребеца на лорд Кемерън Щурм — буден, силен кон — загледа я скептично, а на нея пък й дожаля за момчето. До този момент е трябвало да служи само на един господар, а сега в живота му се появи и господарка. Явно, че не беше още съвсем наясно дали да ѝ се подчинява, или не. Дали пък няма с това да разгневи негова светлост?

— Много добре, Реги. Доведете тогава Щурм — подкани го тя ласкаво. — Мисля, че това е конят, който ми трябва.

Дружелюбният ѝ поглед бе много убедителен. Той изведе едър сивобял кон — един от най-красивите, които Скай бе виждала. С него можеше да се мери единствено белият жребец на Сокола. При тази мисъл Скай прехапа долната си устна. Трябва по-бързо да забрави и Сокола, и Боун Кей. Погледна нервно към къщата с надеждата, че поне още известно време лорд Кемерън ще се занимава със своята кореспонденция. Момъкът оседла Щурм и тя му подари най-очарователната си усмивка.

— Благодаря. Колко сърчно успяхте да се справите с всичко! Сигурна съм, че съпругът ми ще оцени по достойнство вашата работа.

Момчето поруменя от удоволствие, последва я в двора, водейки коня за юздата и ѝ помогна да го възседне. Огледа се неуверено на всички страни и се опита да се ориентира. Все по реката, на североизток... По този път щеше да стигне за три часа Уйлямсбърг — така бе казал лорд Кемерън.

Вдигна неспокойно поглед към светлосиньото небе и се помоли нощта да не настъпва, преди да стигне до Уйлямсбърг. Хвана по-здраво юздите, кимна за сбогом на младия Реги и пое надолу между две редици от високи дъбове към главния път. Приведе се към шията на коня и прошепна:

— Лети, Щурм, лети, колкото се може по-бързо! — Конят реагира незабавно и се понесе в галоп, от който дъхът ѝ спря. Земята се разтресе под копитата му, а редицата дървета бягаше някъде назад, назад. Когато излязоха на главния път, тя отпусна юздите и остави коня сам да определя темпото. Хладният, свеж вятър я шибаше по лицето и сякаш възплащаваше лелеяната свобода. Скоро, съвсем скоро ще си бъде у дома — далеч от пирата, далеч от негова светлост.

Двадесет минути по-късно тя забави ход, страхувайки се, че конят може да се нарани. Преминаваха покрай малки дървени къщи със сламени покриви, покрай пищни зелени поля. От едната страна на пътя пасяха крави и коне, а от другата се издигаше мрачен лес. В отминали времена тази територия бе собственост на конфедерацията Паухатън. Сега обаче бяха останали твърде малко индианци. Броят им бе силно намален в резултат на войни и болести, а и белите постоянно ги изтласкваха все по на Запад.

Мисълта, че може да я нападнат индианци, я изплаши почти толкова, колкото и падащият мрак. Здрачаваше се значително по-бързо,

отколкото очакваше. Не след дълго отвсякъде щеше да я заобиколи нощната, самотна гора. Скай се надяваше, че няма да бъде затворена в леса. Луната и звездите щяха да осветява пътя ѝ.

— Освен това имам и теб — обърна се тя към Щурм, който наостри уши, — така че няма да остана сама. Свободна съм вече и всичко ще бъде наред...

Гласът ѝ обаче замря, когато долови някакво шумолене в хъсталака. Погледна в посока на реката. Сигурно там някъде има къщи, все пак Тайдуотър Вирджиния е гъсто населено място. Някъде наблизко трябва да беше и домът на лорд Лъмли, добър приятел на баща ѝ.

Сенките започнаха да се сгъстяват. Скай запръ жребеца и се загледа в слънцето, което потъваше бързо на запад, без да хвърля многобагрени отблясъци. Съвсем скоро мракът щеше да измести здрачевината...

Внезапно в хъсталака нещо се размърда. Обзета от паника, тя заби пети в слабините на животното и Щурм се понесе напред с развяна грива.

Някаква клонка я шибна през лицето и тя разбра, че вече не се движат по пътя. Конят бе навлязъл в гората, в чернозеления гъстак, който сякаш бе безкраен.

Не! — изкрещя тя и дръпна рязко юздите. Едва сега ѝ стана ясно защо Реги се колебаеше дали да ѝ повери жребеца или не. Конят бе много по-силен от нея и тя не успя да го овладее.

— Щурм, миличък! — умоляваше го тя. Дрехите ѝ се закачаха по клонците, страните ѝ се разраниха. Щурм се понесе към едър ствол на дъб. Това ли е краят, помисли си тя ужасена. — Стой, Щурм...

Някъде изпод дърветата се чу нов шум, конят се изправи на задните си крака. Напразно Скай се опитваше да се задържи някак на седлото. Строполи се тежко на земята и съзнанието ѝ се замъгли. Въпреки това успя да избегне летящите копита на побеснелия кон и се намери в храстите.

Щурм се срути на земята, но веднага се надигна и полетя нанякъде. Скай остана сама сред тъмнината. Известно време просто лелееше, парализирана от страх. Чуваше пращенето на съчки и някакви други шумове, докато конят се отдалечаваше. После пък долови тихичко шумолене някъде в хъсталака.

— О, проклето животно! — простена тя, притискаше ръка към сърцето си и отпрати поглед към небето с надеждата, че луната ще засвети по-силно.

В шумака пъплеха някакви насекоми, опита се да се успокои. Или може би змии? Трябваше да се маха от това място. Раздвижи предпазливо крайниците си. Слава Богу, всичко си беше на мястото. Притвори очи за няколко секунди, наложи си да преодолее страха, след това се изправи и почисти полата от залепналите листа и клонки. Тръгна в посока, която трябваше да я изведе до пътя за Уйлямсбърг, но видимо навлизаше все по-навътре и по-навътре в леса. Неочаквано някъде край нея забуха бухал и тя се свлече с ридания на колене. Не можеше вече да издържа на страховития мрак, нещастна и сама в нощта.

С много усилия успя да възвърне самообладанието си и се заслуша в тишината. Кой ли обитаваше тази пустош освен злокобният бухал? Наистина ли повечето индианци са напуснали тези места? А мечките — кафявите мечки със смъртоносни нокти...

Какво ли е накарало рода Кемерън да се засели на място, забравено от Бога? Само да стигне веднъж до Уйлямсбърг! Никога няма да напусне този град. Но първо трябваше някак да се добере до там. Изправи се с олюляване. Долови зад себе си някакво раздвижване и се хвана за гърлото. Наостри уши. Мечка! Сигурно е мечка, която бавно и целеустремено се приближава към нея. Отвори широко уста, но не можа да издаде нито звук. Ослепяла от страх, тя се извъртя а побягна.

В мрака нещо я преследваше — неумолимо, хищно...

В един миг се спря и пак се заслуша. Нищо. Тишина... Всъщност не, лесът дишаше. Кръвта биеше в ушите ѝ, бесният бяг на сърцето заглушаваше шумоленето на храстите. Опасността бе навсякъде покрай нея и нямаше никакъв изход.

Загубила всякаква ориентация, тя се движеше непрекъснато в кръг. Злокобните шумове се засилваха все повече и повече. Нима върви точно срещу звяра, който я е избрал за жертва?

Внезапно изкрещя и вдигна инстинктивно ръце, за да предпази лицето си от връхлитащите я копита на изникнал, отнякъде галопиращ кон. Ездачът задърпа юздите и животното се изправи на задните си

крака. Гневна ругатня придружи отдалечаването на кон и ездач, които потънаха в гъстака.

Скай се завтече в обратната посока. Не можеше да си поеме дъх. Клонки оплитаха косата ѝ като пипала на паяк, корените па дърветата се виеха пред нея като живи змии и я препъваха. Тежки облаци скриха луната, сякаш и небето, злобно и безмилостно, искаше да я потопи в непрогледен мрак.

Някакъв вик проби нощта, ръце се запротягаха към нея. Свлече се на земята, но все пак намери малко сили да се съпротиви на демона, който я връхлетя.

— Скай!

Не разпозна нито собственото си име, нито пък мъжа, надвесил се над нея. Само пищеше, удряше, биеше. Нищо, че нещото ще я победи. Мъжът успя все пак да я притисне към горската земя и да задържи здраво китките ѝ.

— Скай!

И в този миг луната отново изпълзя иззад облациите. Черните паяжини пред очите ѝ се разпиляха, разумът започна бавно да се възвръща.

Върху нея бе легнал Рок Кемерън. Загледа го втренчено и бавно изпусна задържания въздух. Не див звяр я преследва, а мъжът, за когото уж е омъжена. По-добре да се бе натъкнала на мечка!

— За Бога, Скай, какво правите тук?

— Какво правя ли? — нападна го тя гневно. — Питате ме какво правя, след като ме изплашихте до смърт?

— Мадам, за малко да умрете, когато изтичахте точно пред кобилата ми — и то не само след като избягахте от мен, а и като откраднахте най-добрия ми кон.

— Щях да върна Щурм.

— И себе си ли щяхте да върнете?

— Казах ви, че не съм ваша собственост.

— Моя сте.

— По това може да се спори.

— Няма място за спор — отвърна той тихо.

Тя отново понечи да отвори уста и да протестира, но в този миг луната наново се скри зад някакъв облак и в тъмнината Скай вече не виждаше нищо друго освен сребърното сияние в очите на Рок

Кемерън. Разтрепери се цялата и когато той се накани да се изправи, тя инстинктивно се вкопчи в него. Мъжът внимателно отстрани ръцете ѝ.

— Успокойте се, скъпа. Трябва да запала огън.

Докато той събираше съчки и чаткаше с кремък по огнивото, Скай седеше свита под някакво дърво като въплъщение на нещастиято. Скоро от клонките се заизвиваха тънки пламъчета, които осветиха лицето на Рок. Беше се преоблякъл междуременно. В простите си кожени панталони и памучна риза приличаше по-скоро на горски работник. Беше без перука, лента придържаше тъмната коса на врата. В този си вид приличаше повече от всякога на Сребърния сокол.

Тя го наблюдаваше със свити крака и брадичка, опряна на коленете. Когато приседна до нея, го запита:

— Защо тръгнахте след мен? Щях да се оправя и без вашата помощ.

— Много се съмнявам. За щастие разбрах къде може да сте в момента, когато Щурм ме пресрещна. Тръгнали сте в съвсем погрешна посока, милейди.

— Да, загубих се. Сигурна съм обаче, че скоро щях отново да открия пътя.

— Естествено. Макар че в паниката си се изпречихте точно пред коня ми. И двамата сме пленници на гората, защото глупавата кобила със сигурност е поела към дома, а Щурм, като я види, ще разкъса юздите, с които го завързах, и ще я последва. Умен жребец, но все пак ще я подгони слепешката...

— Както и вие ли ме подгонихте?

Той я изгледа пронизващо, но като разбра, че е твърде изтощена, реши да не изостря разговора. Усмихна се снизходително и отговори:

— Да, както и аз ви подгоних, милейди — отметна нежно кичур коса от челото ѝ. — Защо решихте да избягате?

— Искях да се върна при баща си.

Рок стана, за да добави още дърва в огъня, а след това седна до нея.

— И аз съм загрижен за него. Смятах още утре да ви заведа в Уйлямсбърг.

— Утре ли? — прошепна тя неприветливо.

Той само докосна страната ѝ.

— Наистина ли ви внушавам такъв страх, че предпочитате по-скоро да се изложите на мрака, отколкото на осветените от брака съпружески ласки?

Руменина изби по страните ѝ и тя наведе очи.

— Не... аз...

— Е, каква е причината?

— Аз... аз...

— Лъжете, мадам.

— О, не знам как да го кажа — така, че да ме разберете. Аз не ви мразя.

Кемерън отново се изправи.

— Нямаме никаква храна. В торбите на седлото имаше нещичко, но нали конят избяга... Ще се опитаме все пак да си потърсим. Тук наблизко тече и вода, чувам някакво поточе.

— Така ли? — Скай повдигна глава и се заслуша. — Не чувам нищо.

— Можете да ми вярвате, мадам. Не съм отраснал в град и познавам добре тези шумове.

— Наистина ли не сме далеч от това поточе?

— О, не — подаде ѝ ръка. — Елате, ще ви го покажа.

Тя се изправи с негова помощ, но инстинктивно се загледа в пламъците и Рок отгатна мислите ѝ.

— Не се бойте, няма да се отдалечаваме много от огъня. Ще можем да го следим през цялото време.

— Възможно ли е да стигнем пеша отгук до Уйлямсбърг?

Той само поклати глава.

— Ще ни трябват няколко часа, а през нощта е опасно.

— Значи, оставаме в гората, така ли?

— Да, тук сме в безопасност. Огънят ще гори до зазоряване.

Рок бе прав. Дори след като се отдалечиха, заревото на огъня се виждаше. Сигурно нямаше да остави огъня така, без надзор — все пак съществуваше някакъв риск от пожар. Скоро стигнаха до потока. Тя коленичи на брега и пи от бистрата вода с шепи. Рок също не пропусна случая да се освежи.

Докато се връщаха към лагера, луната отново изплува от облаците и Скай въздъхна с облекчение. Седнаха до огъня и по едно време Рок попята:

— Кажете ми, защо всъщност се страхувате от тъмнината?

Освен мен, баща ми, Хети и Гретел и камериерката ми в лондонския интернат никои друг не знае причината.

— И каква е тя? — настоя той.

— Наистина ме е яд, че не мога да преодоля този страх. Толкова е глупаво... — призна тя смутено. — Стъмни ли се, изпадам в паника и ставам напълно беззащитна.

— И на какво се дължи този ваш страх?

Скай се поколеба дали да отговори, но след това пое дълбоко дъх. След всички тези усилия, които лорд Кемерън беше положил, може би бе длъжна все пак да му даде някакво обяснение.

— Баща ми притежава обширни имоти, също и на север.

— На територията на ирокезите ли?

Скай кимна утвърдително.

— Когато това се случи, бях едва петгодишна. Напук на родителите си и на семейната традиция баща ми се оженил за мама, макар че била обикновена келнерка. Тя наистина е била много красива. На сватбата се заклела да го обича вечно и ако трябва, да го следва и накрай света. Никога няма да я забравя. От нея се излъчваше толкова топлина и вътрешна сила.

— Много да обичахте майка си?

— С цялата си душа. И така — придружавахме баща ми, докато правеше оглед на имотите си в областта на ирокезите. Беше зает с измервания на терена, а ние двете с мама го чакахме в някаква къщурка. Бяхме взели със себе си само една прислужничка. Мама си пееше, доволна, че поне за известно време може да се държи естествено и няма да се налага да играе ролята на дама от обществото. Внезапно обаче тя замлъкна, вдигна някакъв капак на пода и ме бутна надолу в избата, в която през лятото се съхраняваше вино и ейл. Там долу нямаше никаква светлина и пръстеният под издаваше мирис на плесен.

Тя се поколеба дали да продължи. Не можеше да си поеме дъх. Ненавиждаше тази своя слабост точно толкова, колкото и необходимостта да я споделя с някого. Но лорд Кемерън знаеше вероятно всичко. Баща ѝ едва ли е препуснал да го осведоми за страха ѝ от тъмното.

— И какво стана след това? — продължи да пита Рок.

— Предупреди ме да не издавам нито звук и затвори капака. Веднага след това чух ужасяващ трясък, сякаш колибата щеше да се срути. Майка ми изкрещя, а аз повдигнах малко капака, за да видя какво става. Индианци, нашарени в боя, се нахвърлиха върху нея, а аз, ужасена от гледката, се хвърлих на влажния под. Един от тях дръпна капака и ме загледа ухилен. Окървавените му ръце се протегнаха към мен. Но в този миг татко се завърна и го застреля на място. Индианецът се свлече върху мен, капакът хлопна и останах заключена в тъмното заедно с трупа. Сигурно не е изминало много време, докато татко ме открие, но ми се стори, че е било цяла вечност.

— И индианците убиха майка ви, нали?

Скай поклати глава.

— Още като са се нахвърлили върху нея, тя се е самоубила. Тя... тя обичаше татко. Затова и не мога да разбера защо... — на това място Скай замлъкна. Не искаше да изрече тежкото обвинение, което я измъчваше. Та лорд Кемерън се държеше толкова мило с нея, докато тя изливаше душата си.

— Не разбирате защо ви е принудил да се омъжите за мен ли?

— Не разбирам защо изобщо ме кара да встъпвам в брак — погледна с надежда към Рок. Никога до този момент не бе разговаряла с него толкова сериозно и открито — все едно, че ѝ беше най-близък приятел. — Кажете ми все пак — та този брак не може да е законен?

— Уви, законен е. — Гласът му звучеше почти съчувствено. — Какво толкова ви плаши в този факт? Не съм чудовище все пак, нали?

— Никога не съм твърдяла това. Само че... — Скай отново се поколеба. — Не мога да ви обясня точно какво изпитвам.

Мълчанието му продължи много дълго. Сега вече и тя долови плисъка на водата от поточето. Огънят топлеше лицето ѝ. Чувстваше се спокойна, нощта вече не я плашеше — до нея седеше Рок.

— Да не би да сте се влюбили в нечестивия ми братовчед? — запита я той неочаквано.

— Разбира се, че не! — отвърна тя и скочи възбудено от мястото си. — Той... той е пират, а аз ви казах вече, че...

— Да, да, употребил е грозно насилие спрямо вас. — Отново облак затули луната и сянка падна върху загадъчните сребристи очи на Рок.

— Да... точно така беше — изрече тя неуверено.

Внезапно той се усмихна и протегна ръка към нея.

— Елате, легнете спокойно до мен на меката горска пръст. Само ще ви прегърна... и нищо повече.

— Аз... аз... — понечи тя да протестира, но така и не успя да го стори, тъй като той я хвана за един от глезените, дръпна рязко и тя се приземи до него. Накани се да скочи възмутена, но той се засмя и я прегърна здраво.

— Всичко е наред. Не се притеснявайте — притисна я към себе си, а думите му ѝ подействаха по странно успокоителен начин. Успя да прикрие объркването си донякъде, тъй като бе легнала на една страна, гърбом към него, и не се налагаше да гледа лицето му. Стори ѝ се, че неговото топло тяло е като истинска предпазна стена и притвори очи. — Много пъти вече искахте да ме предложите на някой пират, защото ви обременявам — прошепна тя унесено.

— Е, не сте малко бreme наистина — съгласи се той.

Тя не пожела да му противоречи и не след дълго заспа доволна в обятията му.

Денят просветля и тя засънува, но сънят бе реалност... Слънчеви лъчи си проправят път сред листата на дърветата и някъде наблизо се носи мелодичното шуртене на вода.

Лагуната...

Лежи до езерото, със Сокола. Слънцето я гали и тя всмуква в себе си аромата на пръстта. Усеца ръцете на любимия, нежни и възбуждащи, горещия му лъх на врата си, пръстите му върху гърдите, стегнатото тяло в гърба ѝ...

Оплетена в сладостна тъкан от музика и чувства, в този миг тя бе мечтателка в някакъв далечен, далечен рай. Ръцете на любимия се плъзнаха под ризата и загалиха бедрата ѝ. Пожела да се обърне и да го привлече в обятията си, но той я държеше здраво. Вече не нежно и гальовно, а властно сграбчи бедрата ѝ и се съедини с нея, проникна дълбоко в нея, облада я цялата. Замаяна, тя искаше да си поеме въздух, но любимият прошепна само едно „*Шит...*“ в ушите ѝ. Той се движеше вътре в нея могъщ като вятъра и вълните и не след дълго смущението ѝ премина във висша наслада. Извика тихо, понечи да хване слънцето, все по-високо и по-високо, но не там горе бе светлината, а в нея самата, светлина, която ще се пръсне, която се превръща в сладка амброзия, изпълваща всичко в нея, център на

нейното Аз. Усети го как потрепера целият със стон, притисна я за последен път към себе си, тялото му се отпусна, а ръката полегна тихо върху разголеното ѝ бедро.

Скай разтвори широко очи, видя надвесените дървета, дочу ромона на поточе... Любимият се отдръпна от нея, пристегна панталоните си и нещо кожено докосна голата ѝ плът.

Не, не беше сън.

Разярена, тя се обърна към мъжа си. В сребристосивите му очи проблясваше доволство, радост, мъжки триумф.

— О-о! — извика тя силно и придърпа бързо полите си. Той се подпираше на лакът, напълно облечен. — Как можяхте да направите това!

Пелена забули очите му.

— Да, наистина, мадам. Как ли съм могъл да чакам досега!

— Да, но вие знаете, че... — тук Скай млъкна.

— Какво да знам?

— Че не искам да ви принадлежа.

— Наистина ли не искате? — Той се изправи гъвкаво при тези думи. — Хиляди извинения, вярна моя съпруго, но аз не чух и дума на протест, съпротива също не усетих. Дочух единствено стоновете, които издавахте, усетих ритмичните движения на бедрата ви, долових тихия писък, когато достигнахте мига на пълна наслада.

— О, Боже!

— И вие твърдите, че съм упражнил насилие над вас?

— Да.

Очите му се присвиха.

— Като онзи противен, презрян пират ли упражних насилие над вас?

Тя скочи възмутена и го удари по лицето с всичката сила, която имаше. Рок позволи да го удари, но веднага след това я дръпна към себе си, притисне я здраво към гърдата си, вплете пръсти в косите ѝ и с огнена решимост впи устните си в нейните. Тя започна да се бори ожесточено, но в един момент огънят на неговата страст премина и в нея и потуши съпротивата ѝ.

Целувката загуби част от властността си, езикът му премина по устните ѝ, а неговите устни докоснаха притворените клепащи.

— Ще се погрижа следващия път да не ме смесвате с друг, мадам. И няма да ви обладавам вече в гръб, а ще ме гледате в очите и ще шепнете името ми.

— Няма да има следващ път! — извика тя гневно.

— О, ще има, разбира се.

Скай поклати глава отчаяна, почти разплакана.

— Просто не знам как да ви го кажа така, че да ме разберете.

— Вярно, не знаете как.

— Нима не разбирате? — Сълзи капаха от миглите ѝ.

— Какво да разбирам?

Скай се отскубна от него и отвърна с пресекващ глас:

— За мен би било непоносимо, а за вас също, ако родя дете и не знам, дали пиратът му е баща или вие. Ще ме презрете завинаги, нали?

Той замълча и когато вдигна поглед, я изненада болката, която съзря в очите му, болка, която той побърза да прикрие. Само въздъхна и се поклони вдървено.

— Повече няма да ви досаждам и измъчвам, милейди. Елате! Сега, на светло, ще стигнем за броени часове в Уйлямсбърг.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

На потока двамата спряха за малко. Рок Кемерън пи от бистрата вода и дори си потопи главата в нея. Да имаше как, Скай би се хвърлила във водата, но в крайна сметка се задоволи с освежителна глътка, а след това изми и лицето си.

Той я чакаше мълчаливо. Още на развиделяване огънят загасна и преди да тръгнат, той стъпка жарта. Изтупа шапката си от пепелта и изведе Скай на пътя. През цялото време тя вървеше на няколко крачки зад него. Изтощение и мъка тегнеха на душата ѝ. Не можеше да забрави отминалата нощ, която ѝ откри толкова тайни. Не можеше да забрави обаче и утринта, в която се почувства тъй посрамена. Сега познаваше Рок по-добре отпреди и все пак не знаеше почти нищо за него. Може би пък наистина нямаше да ѝ се удаде да избяга от него. Но искаше ли всъщност наистина да го напусне? Чувстваше се почти запленена от него — та този мъж успяваше да разбуди в нея горещите пламъци на страстта. Да можеше някак да забрави онзи, който я люби първи...

В този момент обаче я измъчваха други проблеми. Рок също призна, че е загрижен за нейния баща.

Скай поспря, за да извади някакво камъче от обувката си и Кемерън се обърна към нея.

— Бързо ли вървя?

— Не... Всъщност да, ако може малко по-бавно.

— Няма нужда да бързаме толкова. — продължиха пътя си и той я хвана за ръка. Малко по-късно обаче отново се спря.

— Идва някаква карета. Надявам се да е моята.

Колата излезе от завоя и Скай веднага разпозна герба на вратата.

— То се знае, че ще ни последват. Сигурно Щурм е преследвал кобилата чак до Кемерън Хол.

Каквото и да бе правил преди това жребецът, сега той кротко потропваше зад каретата. Питър седеше до кочияша. Като видя двамата друмници, се усмихна облекчено и скочи от капрата. Чистосърдечната радост от срещата с господаря стопли душата на

Скай. Сигурно в Рок се криеше нещо, щом като можеше да събужда такива чувства у хората.

— Милорд, милейди! — извика икономът. — Толкова се радвам, че ви намерих! Много се разтревожихме, когато конете дойдоха сами.

— Е, слава Богу, не се случи нищо лошо — отвърна Кемерън, — дребна неудача, нищо повече. И ние се радваме, че те виждаме, Питър. А сега трябва да стигнем по най-бързия начин в Уйлямсбърг.

— Да, милорд. — Питър отвори вратата. — Към Уйлямсбърг! Бързо! — подкани той кочияша. Последният кимна на господаря си и нахлупи широкополата си шапка още по-ниско над челото.

Скай се запита дали вече не е виждала някъде този човек, но го забрави бързо и с помощта на Рок се качи в каретата.

По време на пътуването той се беше облегал в ъгъла и мълчеше, вгълбен в мислите си. Обхвана я страх и накрая запита:

— Нещо не е наред! Къде ли е татко?

— Може би е решил, че ние ще го посетим в дома му.

Тя поклати глава.

— Едва ли. Нали искаше да ни чака в Кемерън Хол.

— Скоро ще разберем всичко.

Не след дълго каретата спря и Питър скочи от капрата, за да отвори вратата.

— В края на града сме, Сър. Накъде да тръгнем — към двореца на губернатора или към лорд Кинсдейл?

— При лорд Кинсдейл! — извика Скай иззад гърба на Рок. Срещайки погледа му, добави бързо:

— Ако татко си е у дома.

Колата потегли отново и Скай дръпна завеските на прозорчето. Уйлямсбърг се бе променил. Минаха първо край новата църква, след това пред погледа и се изправи губернаторският дворец. Изисканата постройка се издигаше в края на просторна тревна площ. На улицата играеха деца, търговци подкачаха минувачите да купят от стоките им. В градините се трудеха роби, а на купчина тухли пред бяла къта свиреше флейтист. В долния край на улицата се белееше бащиният й дом, едноетажен, ограден от гъсто наредени колове.

Кочияшът познаваше пътя и спря точно пред оградата. Скай изобщо не дочака някой да й отвори вратата, скочи на улицата и се затича през градината право към къщната врата.

— Татко!

Чу стъпки, които се приближаваха откъм салона и висока, хубава негърка отвори вратата. При вида ѝ Скай извика зарадвана:

— Мати!

— Скай! — двете се прегърнаха топло. — О, детето ми, как се радвам, че отново сте тук! Най-сетне! Баща ви толкова се безпокоеше...

— Къде е той?

Двете се отделиха една от друга, Мати погледна към входа през рамото на Скай, видя Рок и направи реверанс.

— Лорд Кемерън...

— Добър ден, Мати. — Той тръгна бавно към салона, а двете жени го последваха. Държи се, сякаш си е у дома, помисли Скай с лека неприязън.

— Къде е лорд Кинсдейл? — попита той.

— Толкова е ужасно, лорд Кемерън! — Мати се завтече към масичка от розово дърво, на която стояха различни напитки, и му сипа коняк. Той пое чашата с удоволствие. — Бедният лорд Кинсдейл е пленник на подлите негодници.

— Какво-о? — изкрещя Скай.

— Преди седмица „Силвър месенджър“ навлезе в реката. Познавате баща си, Скай. Направо не беше на себе си и веднага реши сам да ви вземе от онзи остров. Жаден за дела, той веднага се отправи към някаква долна кръчма, за да наеме там капитал. Само че този човек се оказал пират. По мнение на губернатора Спотсууд вина за това състояние на нещата носи правителството на Каролина. Тези гадини първо слизат в Северна Каролина, а след това по сушата допълзват и дотук. Хванем ли ги, ще ги окачим всичките на бесилото!

При тези думи Скай се свлече в елегантно кресло, стил Луи XIV, разположено пред камината, и покри отчаяна лицето си с ръце. Тя много добре си спомняше клането на борда на „Силвър месенджър“, когато пиратите нападناха кораба. О, татко, мислеше си тя и заридя беззвучно. Ти си всичко, което имам на този свят...

Не, освен него имаше и съпруг — някакъв чужд човек...

Обичаше баща си, той толкова ѝ бе необходим в този момент. Стар смешник! Какво го бяха прихванали дяволите? Омъжи я за Рок Кемерън, но дори и на зет си не се доверяваше. Съвсем импулсивно,

точно каквато бе и тя, той е забравил всякаква предпазливост и се е хвърлил да я спасява.

— Някой поискал ли е откуп? — обади се Рок и Скай повдигна поглед с надежда.

Но Мати поклати отрицателно глава.

— От „Силвър месенджър“ дойде някакъв човек, съвсем порядъчен момък според мен, защото веднага отиде, при губернатора. Съобщил му е, че корабът е превзет от пирати, а лорд Кинсдейл е пленен. И аз самата не знам нищо повече — Скай изхълца, а икономката приклекна до нея и я прегърна. — Успокойте се, моля ви! Уверена съм, че няма да го сполети нищо лошо. Губернаторът вече изпрати кораби...

Скай скочи рязко от мястото си.

— Да, губернаторът! Той сигурно знае повече! — изтича покрай Мати и Рок и излезе на улицата. Роклята ѝ бе изцапана след прекараната нощ в гората, по страните на лицето сълзите бяха оставила следи, но в този момент всичко това нямаше никакво значение. Тя се отправи решително към тревната площ пред двореца. Трябваше да стори всичко, което бе по силите ѝ, за да освободи баща си от властта на тези негодници и убийци.

След нея някой викаше и тя се опря изтощена на едно дърво. Към нея тичаше Рок.

— Скай — почакайте ме!

Двамата заедно се отправиха към портала на двореца, но пред тях се изпречиха въоръжените стражи.

— Трябва да говоря незабавно с губернатора! — извика Скай.

— А коя сте вие, мис? — запита я недоверчиво един от мъжете.

Рок сложи ръка на рамото ѝ.

— Лорд и лейди Кемерън. Наистина въпросът не търпи отлагане.

— О, милорд, вие ли сте това! Губернаторът Спотсууд е тук. — Стражите се отстраниха и им направиха път. — Още днес предиобед той искаше да ви посети в Кемерън Хол.

— Е, ние пък му спестихме това усилие и дойдохме сами. — Рок преведе Скай пред портала и зашепна ядосано в ухото ѝ:

— Знам, че сте изнервена, мадам, и затова мога да ви простя някои неща. Само че търпението ми започва да се изчерпва. Избягате ли ми само още веднъж, ще ви нашиbam собствено ръчно с камшик. —

Възмутена, тя пое дъх, за да му отговори, както се полага, но в този момент всички стражи се заобръщаха към тях. На лицето на Рок светкавично изникна пленителна усмивка. — О, на полата ви е кацнала конска муха... За съжаление, скъпа, облеклото ни е крайно неподходящо за аудиенция при губернатора, но като се вземат предвид обстоятелствата, не можем да променим нищо.

Външната врата на двореца се отвори. Пред тях в дълбок поклон застана икономът на Спотсууд.

— Губернаторът ще ви приеме на горния етаж, лорд Кемерън — дори и да беше забелязал странния външен вид на посетителите, икономът не издаде чувствата си.

Когато влязоха, дъхът ѝ спря.

— Какво има? — попита той учуден.

— Боун Кей...

— Какво имате предвид?

— Домът на Сребърния сокол на острова е точно копие на този.

Рок остави думите ѝ без коментар и я хвана под ръка.

— Елате, мадам.

Те последваха икономата по стълбището, а след това в разкошна зала за приеми, облицована точно в кожените тапети, с които Спотсууд толкова се гордееше. Той тъкмо пиеше чай, облечен елегантно, с ослепително бяла перука. При вида на посетителите си се изправи с порцеланова чашка в ръка.

— О, милата ми Скай! — Остави чашата на масата и тръгна към нея с протегнати ръце. — Боже, как съжалявам, че след всички тези години, през които не съм те виждал, трябва да те поздравя с толкова тъжна новина.

— Кажете ми някои подробности, сър! — той погледна към Рок, но тя стисна нетърпеливо пръстите му. — Моля ви...

— Мисля, че е жив и се чувства добре, скъпа. Когато „Силвър месенджър“ пристигна, го помолих да запази спокойствие и му обясних, че всичко ще бъде наред. Той обаче не се вслуша в думите ми, бе твърдо решен да разпъне платна. За най-голямо съжаление за свой капитан е наел някакъв негодник.

— Знаеш ли как се казва този пират, Аликзандър? — попита Рок.

Спотсууд кимна бавно с глава.

— Един от моряците на Тио е успял да се измъкне, когато пиратите са превзели кораба, и е доплувал до брега. Дойде веднага при мен и ми каза всичко.

— Е, как е името на пирата?

— Става въпрос за Логан — капитан Логан, Казват, че години наред е грабил заедно с Вейн и Хорнигоулд. Знаеш ли нещо за този тип?

— Нима е Логан! — Кръвта се оттегли от лицето ѝ. Значи, Логан — този жесток и безскрупулен тип, който със сигурност я мрази до дъното на душата си... Как ли се отнася с баща ѝ? Побиха я тръпки, когато си спомни за стоманената кука на мястото на ръката, за тясното безмилостно лице, яростния дуел със Сокола.

Спотсууд я наблюдаваше изпитателно.

— Познаваш ли го, Скай?

Без да се колебае нито за миг, тя кимна утвърдително. Имаше доверие в този човек. Той щеше да стори всичко, което бе по силите му. Имаше хора, на които не допаднаше характерът му, тя обаче винаги го бе харесвала. Бе родом от Танжер, на източноафриканския бряг, където баща му е заемал някакъв висок пост в служба на английската корона. По природа авантюрист, той бързо и решително бе напреднал в кариерата.

— Да, познавам Логан — отговори тя и сподавя плача си. — Боя се, че ще убие татко.

— Изпий по-добре чаша чай и хапни нещо. След това ще се изкъпеш и ще поспиш. Нали знаеш — сутринта е по-мъдра от вечерта.

— Да, но... трябва да предприема нещо! — запротестира тя.

— Е, може би... — започна Спотсууд, но Рок го прекъсна начаса.

— Нима ще се изложи отново на опасността, от която едва-що се е отървала? Смятам, че е по-добре да последвам Логан с „Лейди Елена“. — Сложи ръка на рамото на Скай и я накара да седне в едно кресло. — Вие, милейди, сега няма да предприемате нищичко, разбирате ли! Оставате в Уйлямсбърг или пък се връщате в Кемерън Хол. Няма да позволя отново да отплавате в открито море. — След това се обърна към Спотсууд: — А сега ще се сбогувам, за да подготвя кораба.

— Добре, Питрок. Подготви се! — след излизането на лорд Кемерън, губернаторът се приведе към Скай с усмивка на лице. —

Сигурен съм, че всичко това ще свърши добре, дете мое.

Тя вдигна натъжена поглед към него.

— Сър, вие просто не познавате Логан. Аз обаче вече съм виждала този човек.

— Наистина ли?

— Да, на Ню Провидънс.

— Проклятие, скоро ще му видим сметката на това престъпно котило! Не след дълго на острова ще настъпи ред и порядък, лично ще се погрижа това да стане. — Подаде ѝ пълна чаша чай. — Чай с мед, Скай, и с уиски. Тази живителна смес ще те оправи. А сега, кажи ми, моля те, кой от двамата пирати е по-опасен — Логан или Сокола?

Тя сведе смутено поглед.

— Двата се различават много един от друг. Логан е брутален и безмилостен, докато Сокола...

— Да, мила, продължавай! Цялата тази измет ме интересува твърде много.

— Сокола например не е жесток.

— Казват, че Логан кръстосва между островите и плитчините южно от нашата колония, в Северна Каролина. За да открием един негодник, ни е нужен друг... — Внезапно Спотсууд приклепна до стола на Скай и погледна бързо към вратата, може би от страх да не би мъжът ѝ да се върне. — Твърдят, че твоят Сребърен сокол се подвизавал някъде тук, във Вирджиния.

При тези думи дъхът ѝ спря.

— Защо, защо тогава не сте го арестували все още? Нали искате да го окачите на бесилката?

— Не е толкова просто да бъде хванат. До този момент дори не съм го и приближавал. Нямам достатъчно войници за целта. Ако го нападна, той без всякакво усилие ще потъне в нощта. Слушайте, до Джеймстаун имало някаква кръчма, в която се сбира всякаква паплач. Според слуховете вчера вечерта Сокола е бил там.

— Защо ми казвате всичко това? — прошепна Скай. В този миг тя също хвърли бърз поглед към вратата, страхувайки се, че мъжът ѝ внезапно може да се върне. В душата ѝ се породила надежда. Ако лорд Кемерън бе добър моряк, то Сокола пък бе непобедим.

— Ти беше за няколко дни негова пленничка, нали? — попита губернаторът.

Тя само кимна.

— Държа ли се добре с теб?

— Да.

— Мисля си дали не би могла да накараш единия негодник да хване другия. Нека първо ни помогне, пък после ще дойде и неговия ред да увисне на бесилото.

— Сър...

— Шт, тихо, мъжът ти е тук.

„Не ми е мъж“ — понечи да изкрещи тя, но навреме си спомни за разумния аргумент на Рок, че истината, дори и да я отричаш, пак си остава истина. Нямаше право да иде при Сребърния сокол, тъй като бе жена на друг. Не биваше да посещава този разбойник... Въпреки всичко обаче знаеше едно нещо — отпътува ли Рок, тя веднага щеше да се отправи към „кряля на пиратите“. На карта бе заложен животът на баща й...

Рок се приближи с големи крачки по дървения под. Губернаторът позвъни на прислугата и поръча да се сервира храна.

— Изпратих Питър у дома — каза Рок на жена си. — Вярвайте ми, ще открия баща ви и ще го върна у дома здрав и читав.

Тя остана с впечатлението, че Спотсууд наблюдава сцената с доста странно изражение на лицето и поруменя, когато Рок я погали нежно по рамото. По нищо не личеше какво знае губернаторът за техните съпружески отношения. Сведе очи при мисълта, че възнамерява да предаде собствения си мъж.

— Кога отплаваш. Рок? — попита Спотсууд.

— Утре заран. Ноцта ще прекарам в дома на Скай.

— Чак утре ли? — извика тя смаяна.

— Да. Не сте ли съгласна?

— Според мен... би трябвало да тръгнете по-рано, милорд. Още днес. С всяка минута Логан се отдалечава отгук заедно с баща ми.

— Не е възможно да подготвя „Лейди Елена“ толкова бързо за това плаване. Тръгваме на зазоряване. Вярвайте ми, всичко ще е наред.

Сервираха малка закуска и Спотсууд пожела да се осведоми за пребиваването на Скай в Ню Провидънс. Тя не бе в състояние да му разкаже кой знае колко, тъй като бе престояла там съвсем кратко. И въпреки това и двамата мъже я слушаха с жив интерес.

На душата ѝ бе тежко. Питаше се какво да прави от този момент нататък. Очевидно Рок не възнамеряваше да я изпуска от очи до заминаването си. Как при това положение да открие Сокола?

Напуснаха губернатора малко преди да се стъмни. Когато на сбогуване ѝ подаде ръка, тя отново си спомни за неговото предложение. Да се обърне за помощ към Сокола и след като си свърши работата, ще го обесят.

Докато пресичаха с Рок поляната пред двореца, хапеше нервно долната си устна. Той я прегърна през рамо и тя почувства как се разкъсва между угризенията на съвестта и растящото влечение към този мъж.

— Какво става с вас, мадам? — попита той недоверчиво и тя не посмя да отвърне на погледа му.

— Страхувам се за баща си.

Той спря и я притегли към себе си.

— Успокойте се. Няма да ви разочаровам.

Скай се усмихна през сълзи. В този миг долавяше гласовете на играещи деца, тихото шумолене на вятъра сред листата. Боже, какъв мир и покой навсякъде... И Рок я държеше тъй нежно и внимателно в прегръдката си — той, нейният съпруг. А любимият?

Изведнъж тя се дръпна от него.

— Сега искам да си ида у дома и да се изкъпя.

— Разбира се, скъпа.

Половин час по-късно тя седеше вече във ваната, обгърната от пяната на френския сапун с дъх на рози, и облегна глава назад, наслаждавайки се на сладкия аромат. Рок се настани в една от стаите за гости.

Той сам поиска това. В гората бе ѝ обещал да не я закача повече и очевидно искаше да удържи думата си.

Мислеше си за неговия шепнещ глас, за нежностите му. По тялото ѝ пропълзя топлина, която не се дължеше единствено на горещата вода. Не, дължна е да забрави всичко това. Да изпитва такива чувства след всичко, което я свързва със Сребърния сокол — мъжа, когото тази нощ ще моли за помощ... Непременно трябва да успее! Трябва някак си да излезе, без да я забележи никой.

Изправи се във ваната и се присегна към кърпата. Все още не ѝ идваше нищо наум. Голямата памучна кърпа ухаеше на слънце. Уви се

в нея и внезапно решението просветна. Изтича от стаята си и се отпрати към отсрещната врата. Почука колебливо и без да дочака отговор, влезе.

Рок лежеше на леглото И при вида ѝ се изправи учуден. Облечен бе само в кожените си панталони. Загледа в смаян, а след това посегна към ризата, която висеше на един стол. Този жест развесели Скай. Съвсем неотдавна, едва сутринта, те бяха в съвсем интимна близост, а сега той целомъдрено покрива разголената си гръд.

— Какво ви води при мен? — няколкото свещи осветяваха помещението съвсем оскъдно, но този път тъмнината не обезпокои Скай. Чувстваше се сигурна и закриляна до Рок. *Все пак съм негова жена*, каза си тя. И наистина, от тази сутрин вече съм негова жена. В този момент осъзна, че желае да остане при него. Нека само да преодолее трудностите, които го очакват, и да спаси баща си. После ще го възнагради, Бог ѝ е свидетел...

Приближи се към него.

— Аз...

— Да, какво има? — Рок стана от леглото. Макар и вече облечен, широките му бронзови рамене все още стояха пред очите ѝ. Спомни си отново страстта, на която стана подвластна рано сутринта. Нима бе започнала да се влюбва в мъжа си, след като сърцето ѝ принадлежеше на Сокола? Искаше да каже нещо, но не успя да намери подходящите слова.

— Вие треперите цялата, милейди. — Посещението ѝ го учуди истински. Тази заран се бе държал като глупак. Но близостта ѝ, разголената плът, тихите стонове, които издаваше — всичко това надделя над волята му. Нищо, че бе твърдо решен само да я държи в прегръдките си и да не прави нищо повече. Смайването, което тя прояви, след като се любиха, срязва сърцето му като нож. Реши от този момент нататък да не я докосва.

А сега тази жена бе тук, при него, чиста, ухаеща, с големи, искрящи очи. Видът на нейните треперещи устни предизвика в него остро желание. Той се извърна рязко и отиде до масата, на която имаше бутилка с най-добрия кафяв ром на Мати. Напълни чаша и я подаде на Скай.

Тя отпи нервно.

— Аз...

— Да?

— Ако наистина искате... — Гласът ѝ наново замря.

— Да?

Тя отпи още глътка ром. Светлината на свещите придаваше червеникав оттенък на косите ѝ, разпилени като слънчево сияние върху раменете. Обзе го копнеж тези копринени къдрици да полегнат на гърдата му...

— Бяхте много мил с мен, милорд.

— Така ли?

— Ценя това, което направихте за мен.

— Та вие сте моя жена, мадам. — Докато я наблюдаваше, желанието му нарасна още повече. Някакъв вътрешен глас го предупреждаваше да запази разума си, но той не му обърна особено внимание. *Остави я да говори*, каза си той. *Нека се приближи към теб — или избяга...* С голямо усилие на волята се сдържа да не дръпне кърпата, с която бе загъната, и да не опита лично този аромат на рози, който обгръщаше плътта ѝ.

— Точно това се опитвам да ви обясня...

— Какво искате да кажете?

— Ако... ако наистина искате да ме задържите като своя жена — въпреки всичко, което стана... Тогава аз съм ваша, милорд.

Думите ѝ още висяха във въздуха, а на него му трябваше доста време, докато осъзнае смисъла им. Тази пленителна, красива, сладка жена бе дошла сама при него...

В този миг тя повдигна ръце, кърпата се свлече на земята и съвършеното и тяло се изправи пред него на слабата светлина на свещите. Гърдите и, връхчетата с цвят на корал, се надигнаха, а по тях се виеха игриво златните ѝ къдрици.

Рок се вцепени. Трябваше му много време, за да излезе от това състояние. В един миг обаче той издаде сподавен вик, грабна чашката с ром от ръката ѝ, запокити я в камината и дръпна Скай грубо в обятията си. Занесе я до леглото, положи я върху него и погледът му се плъзна по тялото ѝ. Някаква пелена замъгляваше очите ѝ, а влажните устни се разтвориха подканващо. Но той не я целуна. Все още не. Седна на ръба на леглото, погали гърдите ѝ, устните му обхванаха едно от розовите връхчета, повдигна глава и видя, че то се втвърдява още повече.

Ръцете му замилваха цялото ѝ тяло, но все още не докосваше устните ѝ. Тя понечи да го притегли към себе си, но той се изплъзна, притисна лице в корема ѝ, спусна се още по-надолу. Разтвори бедрата ѝ внимателно и ласките му станаха неудържими. Тя затаи дъх и след това извика възмутено. Но той бе неумолим. Тази вечер тази жена трябваше да му даде всичко, на което бе способна. Повдигна отново глава, видя сведените ѝ клепачи. Тя отвори очи и погледите им се срещнаха. Тогава главата му отново слезе надолу, между краката ѝ. Езикът страстно премина по нежната плът от вътрешната страна на едното бедро. Скай започна да стене високо и се загърчи в опита си да избяга от още по-интимни милувки, макар и да знаеше, че съпротивата ѝ е безсмислена. Та нали самата тя му бе казала, че му принадлежи.

Разтреперана вплете пръсти в косата му, зашепна неразбираеми слова и изхълца тихо, когато езикът му, разравяйки почвата на страстта, се впи в самото ѝ средоточие. Постепенно я доведе, до прага на екстаза, а след това и до върха. Красивото и тяло се загърчи е конвулсии и едва тогава той най-сетне приближи устните ѝ, за да сподави с дълга, дълга целувка страстните степания.

Разтвори бързо панталоните си и се потопи дълбоко в горещия ѝ скут, който го пое жадно. Тя лежеше неподвижна в прегръдките му, все още под въздействието на току-що преживения екстаз. Но Рок знаеше как наново да разбуди копнежа. Предаде се на изпълващото го огромно желание, едва когато и тя за втори път достигна върха на любовното осъществяване. Заграби всичко, което тя можеше да му даде, и в сърцето му вселената експлодира.

Не съществуваше на света жена, по-красива от Скай със стройното ѝ тяло, пълна пазва, златото на косите ѝ, замайващите синьозелени очи. Едва ли имаше и друга, която така сладко да гали мъжа, да разтваря устните си тъй изкусително и да сътворява тук на земята небесния рай... И тази жена бе негова съпруга. Тя самата то каза. Любовта му към нея ще трае вечно. А после тон легна изтощен до нея. И двамата мълчаха — пленници на пожара, уталожил най-съкровените им желания.

Накрая, след дълго мълчание, той се обърна към нея и сложи ръка на гърдата ѝ. Една немирна червеникава къдрица се беше отделила от другите. Скай се притисна към него и скри лице под брадичката му. Пръстите и докоснаха неговата риза.

— О, та ти си все още облечен — прошепна тя с упрек.

— Да... — Видя собствената си ръка, полегнала върху кожата ѝ, издърпа я бързо и притисна Скай силно към себе си. *Не бива да се вглежда много-много в ръцете ми*, помисли си той и придърпа завивката над двете тела.

Внезапно тя стана сякаш неспокойна и започна да го наблюдава замислено. Стана му тежко на душата. Скоро ще я напусне. Щеше да му е по-лесно, ако не беше тази близост между тях, ако тя не му се бе отдала — доброволно и страстно. Целуна леко устните ѝ, погледна в красивите очи. За него тя бе всичко — още от първия миг.

— Обичам те — каза той тихо и тя пое дълбоко дъх.

— Мисля... че и аз те обичам — прошепна в отговор.

— Само мислиш ли?

Тя се отмести малко и той разбра, че в този момент в ума ѝ изплува друг мъж, един пират в далечен рай. Мразеше себе си, идваше му веднага да признае всичко. Вместо това притисна устни към косата ѝ.

— Обичам те, Скай Кинсдейл Кемерън. Ти си моят живот и сърцето ми ти принадлежи, завинаги. Кълна се.

Тя не му отговори и той я пусна с въздишка. Изправи се, закопча панталоните си, отиде до масата и отпи голяма глътка от бутилката с рома. Тази нощ бе отредена за наслада докрай. А на заранта трябваше да я остави, но бог му е свидетел, щеше да се завърне с баща ѝ.

Долови тихо хълцане, обърна се към леглото и я видя да се изправя. Красива и гола, стройна, пленителна, тя се приближи към него, сложи ръце на раменете му и го целуна по врата.

— Ще бъда добра жена, обещавам ти.

Рок смръщи чело, тъй като усещаше нейната вътрешна напрегнатост, но след това бръчките се изгладиха — езикът ѝ, който се плъзгаше по кожата му, бе много възбуждаш. Понечи да я вземе в прегръдките си, но тя се изскубна и посегна към бутилката.

— Ще ти донеса чаша, миличко — предложи той услугите си. Тя обаче поклати глава, а очите и бяха пълни със сълзи. — Не е нужно. — Сгуши се изкусително в него, полуотворените устни потърсиха и намериха неговите. Жарта на тази целувка направо го лиши от разум...

И в този миг нещо сякаш взриви черепа му. Започна да потъва в черна пропаст, по страните му се разтече пареща течност и той бавно

се свлече на колене. Успя с последни сили да погледне нагоре и видя счупената бутилка в ръката на Скай.

— Проклятие, звяр такъв... — процеди той едва-едва, после нощта го покри и се строполи на пода. Нейният вик не достигна до слуха му.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Рок започна бавно да се връща в съзнание, а пред лочите му трепкаше белезникава светлина. Вонеше ценният на долнопробна пристанищна кръчма. Тялото му потръпна, когато напипа под себе си парчета счупено стъкло. Видя пред носа си обувка с катарамата и над нея мускулест прасец. До слуха му достигна тих смях. Застена и затвори отново клепачи.

— Хайде, момчето ми, ставай!

Рок се изправи с мъка и седна. Погледът, който плъзна по Спотсууд, не бе благ.

— Какво търсиш в стаята ми? Да не би да си знаел в какво състояние ще ме намериш? Какво означава всичко това?

— Честна дума, Питрок, нищо не знаех, но сега трябва непременно да говоря с теб. Затова, щом видях жена ти да излиза, веднага побързах да дойда при теб.

— Излязла ли е? — Рок скочи на крака и разтресе глава в отчаян опит да разпръсне мъглата в мозъка си. — Да върви по дяволите тази мръсница! Да я гоня аз по моретата, след това в тъмния лес, а тя на мен... Като я хвана, тутакси ще я прикова с най-здравите вериги, пък да видим тогава. Впрочем къде е сега?

— Ами, търси Сокола — обясни губернаторът самодоволно.

— Какво-о?

— Лично аз я посъветвах да направи така.

— За Бога, как така си я посъветвал? — извика Рок, невярващ на ушите си. — Ти изобщо не можеш да си представиш какъв номер си ми скроил!

— По моему, направил съм ти голяма услуга.

— Глупости! Я помисли! — Рок притисна длани в слепоочията си и се свлече на леглото. — Чувствах се ужасно, още когато се завърнах от последното си приключение с тази жена — моята съпруга — и не смеех да я докосна. А сега какво — отново ли да влизам в чужда кожа? Баща й трябва да бъде спасен от законния й съпруг, не от

другиго. Тази сутрин исках да тръгна по море, със законния си кораб, със законния са екипаж...

— Робърт Ероусмит е подготвил шалупата на Сребърния сокол за отплаване и те очаква на реката. Единственото, което трябва да сторим още, е да си залепиш брадата...

— Последният път беше истинска. — Рок се поглади по гладко избръснатата брадичка и скръцна със зъби. Преди, когато тръгна да посрещне жена си по море, времето беше достатъчно, за да му израсте красива брада. Този път обаче се налагаше да си послужи с изкуствени средства. Това не му се нравеше, но в едно нещо губернаторът бе прав — наистина е по-добре Сребърния сокол да се бие с Логан, а не Питрок Кемерън. В случай на битка или някаква схватка негова светлост нямаше да може да разчита на ничия помощ, докато Сокола със сигурност щеше да получи подкрепление от други пирати. Всекиму бяха известни „роднинските връзки“ между двамата и затова за Рок все още не представляваше трудност да заблуждава хората. Но да играе тази роля пред собствената си съпруга — това не можеше да продължава вечно.

Буквално завиждаше на Сокола и до предната вечер все още желаше да се вмъкне обратно в старата си кожа, в самоличността на мъжа, който можеше съвсем безгрижно да се съблича пред Скай, и то без да се бои, че ще открие предателската бенка на тялото му. Видеше ли я, щеше веднага да го разкрие — него, заел мястото на собствения си братовчед, негодника, чумата на моретата, отрепката. Или с други думи — мъжа, комуто драговошно бе дарила любовта си.

Внезапно го обзе бяс. Тази малка мизерница! Авантюристка! Прельсти го, за да го измами, да му нанесе удар в гръб. Точно него, законния ѝ съпруг! И за какво всичко това? За да посети някакъв си пират. Може пък и да не е толкова лошо, да разиграе отново театроето с пирата.

— Та значи, изпратил си я да търси Сребърни;, сокол, така ли?

— Така трябваше, Рок.

— А не ти ли дойде поне наум да ме предупредиш?

Губернаторът повдигна рамене, а в очите му се появи сърдит блясък.

— Как можеш да предположиш, че ще позволиш на една слаба жена да те надвие, а? Просто не е за вярване! Великият лорд Кемерън

от Кемерън Хол да го прекарат с най-стария трик на света.

— Хм... да — Рок скръсти ръце пред гърдите си и кимна лаконично. Май наистина бе заслужил подигравките на приятеля си. Само че Скай заслужаваше да ѝ се случат много повече неща и тя непременно щеше да си ги получи.

— Поставяш ме в много неловко положение.

— Е, вече четири години се справяш чудесно в такива ситуации.

— Трябваше да ѝ кажа истината.

— Не, не бива, все още не. Едва като се върнеш тогава ще можеш да ѝ обясниш всичко. Обеща ми да запазиш тайната, Питрок. Ти си ми нужен — по-точно Сребърния сокол ми е нужен. Само с негова помощ мога да разбера какво става в Карибите и по брега на Северна Каролина. Все още не бива да я посвещавам в тайната.

— Хич и не мисля, поне на първо време — отвърна Рок. Каква ли роля щеше да играе Скай този път? Сребърния сокол копнееше да я целува, да я изкусява — така, както и тя изкуси лорд Кемерън тази нощ. А лорд Кемерън пък гореше от желание да обвие красивия и врат с ръце. Беше го направила на глупак. Нека тогава да вика другия на помощ.

— Трябва да побързаш — подкани го Спотсууд. — Тя тръгна малко преди да дойда тук. Няма да ѝ трябва много време, докато поразпита мъжете в кръчмата. Съвсем скоро ще я упътят към Блекхорз на реката.

— Блекхорз ли? Та там гъмжи от най-гнусни типове.

— Да, и понеже вече са виждали Сребърния сокол в тази кръчма, не е никак изключено да се поява там, нали? Отивам да проверя дали Питър вече е пристигнал с костюма ти. — На вратата губернаторът се извърна отново. — Наистина беше необходимо, Питрок. Знаеш не по-зле от мен, че Сребърния сокол се радва на уважение сред всички пирати и негодници. Срещу него те няма да предприемат нищо. Но против лорд Кемерън ще се обединят всички и неминуемо ще го изпратят на морското дъно.

— Добре, добре, необходимо е наистина. — Рок докосна слепоочието си и простена. — Главата ме боли страшно. Трябваше да ме предупредиш. Щях непременно да предоставя възможност на Скай да се измъкне уж незабележимо от дома.

Тънка усмивка заигра по устните на Спотсууд.

— Не знам, не знам... Може пък да е било от полза, че всичко стана точно по този начин.

Той напусна стаята, а Рок зачака замислен пристигането на Питър. Трикът на Скай може би наистина не бе необходим, но пък, от друга страна, сладкият обет за съвместно бъдеще изкупваше болката в главата. Вероятно си имаше предимства, че отиде да търси Сребърния сокол. В края на краищата те тримата — Сребърния сокол, лейди Кемерън и съпругът ѝ — бяха обединени от обща работа.

— Всеки момент той ще ви настигне, милейди! — простена Мати, хвърляйки погледи през рамо. Убедена беше, че младата господарка върши огромна глупост. Ей сега от къщата ще излети разяреният съпруг и ще подгони жена си, която се опитва да избяга. А Мати нямаше ни най-малкото желание да се изпречи в такъв момент на пътя му.

— Затова и трябва да побързаме — подкани я Скай.

Мати се чувстваше много нещастна, но все пак тя самата реши да придружи Скай. Остави лорд Кемерън сред локва ром с крайно смесени чувства, но не биваше момичето сам-само да се впуска в това опасно приключение. Всъщност тя бе отгледала своята господарка и привързаността ѝ не бе намаляла дори и след дългогодишната раздяла.

Скай се отправи с бързи крачки към най-близката кръчма, чиято слава бе още по-лоша, отколкото предишната, в която бе започнала своите разследвания. Но въпреки това Мати не изпитваше страх. Та те се намираха в Уйлямсбърг, града на губернатора Спотсууд, и сигурно всички знаеха, че лейди Кинсдейл вече се казва лейди Кемерън и че негова светлост би очистил всеки, който се опита да посегне на жена му.

Когато приближиха кръчмата, от тъмнината иззад някакви дървета се отдели сянка. Изплашена, Мати се хвана за ръката на Скай. Тих глас извика:

— Лейди Кемерън!

— Пазете се! — предупреди Мати, но Скай се обърна към призрачната фигура, която вдигна ръка и след това се отдръпна назад.

— Не се приближавайте!

— Какво искате? — попита Скай.

— Разбрах, че разпитвате за корабите, които в момента се намират в Джеймз Ривър, и за един определен пират.

— Какво знаете за него? — Скай нервно направи крачка по посока на сянката.

— Останете на мястото си!

— Моля ви, нека се върнем у дома! — примоли се Мати. — Ще отидете при лорд Кемерън, ще коленичите пред него, ще изиграете ролята на загрижена съпруга и ще му обясните, че се е случило нещастие.

— Нещастие ли? — прошепна Скай. — Значи аз просто ей така, по погрешка, съм му разбила главата с бутилка ром, така ли? Не, Мати. Трябва да открия Сокола. Само той може да спаси татко.

— Ей, вие там! — извика мъжът от сянката. — Ще преговаряме ли, или не?

— Ще преговаряме — отвърна Скай. — Появи се лек ветрец и по гърба на Мати пробягна неприятна тръпка.

— Ще ви кажа къде да намерите Сребърния сокол.

— Къде? — Сърцето на Скай ускори своя бяг. Може би наистина бе по-добре да се завърне при мъжа си, отколкото наново да влезе в света на негодниците, свят, изпълнен с толкова изкушения... При тази мисъл тя отново осъзна колко много обича Рок. Само че баща ѝ бе под властта на Логан, някъде насред открито море.

— Е, къде е Сокола?

— Не бързайте толкова, милейди. На врата ви виси смарагд. Първо трябва да го получа.

Пръстите ѝ докоснаха висулката със скъпоценния камък, който тя носеше през първата любовна нощ със Сокола... Е, можеше да си позволи да го даде на този човек. В джобовете си и без друго имаше достатъчно злато. С него щеше да заплати за спасението на баща си. Свали огърлицата и понечи да я хвърли в тъмното, но гласът нареди:

— Почакайте! Приближете се малко и пуснете накита на земята!

— Не! — извика Мати предупредително. — Може да е лъжец и мошеник. Ще избяга със смарагда, без да ви кажете това, което искате. По-добре оставете на мен. — Отскубна бързо огърлицата от ръката на Скай, като не ѝ даде възможност да протестира, изтича към тъмната фигура и хвърли бижутото на земята.

Някаква ръка се пресегна и го вдигна.

— Ще намерите Сокола в кръчмата Блекхорз, на юг по реката. — Мъжът се обърна рязко след произнасянето на тези думи и за миг изчезна зад кръчмата. Скай го последва и видя как възсяда червеникавокафяв кон.

— Ей, почакайте! Не знам къде се намира това място... — Млъкна обаче смаяна, когато разпозна Робърт Ероусмит, първия офицер на Сокола. — Робърт!

— Милейди... — Той докосна шапката си с тръст. — Елате с мен.

Нямаше време нито да се съгласи, нито да отхвърли това нареждане, защото той я хвана и я вдигна до себе си на седлото.

— Скай! — изкрещя Мати и се затича след нея.

— Кажете й, че всичко е наред — разпореди Робърт.

— Мати! Не се тревожи — това е приятел! — Изплашеното лице на Мати събуди в Скай угризения, но също така и опасението, че икономката може да алармира Рок и той да я последва начаса. Загледа се с тревога в тъмния път, по който яздеха с Робърт. Тази нощ криеше много по-страшни опасности от мрака. Ако лорд Кемерън се натъкнеше па Сребърния сокол, сигурно щеше да го убие. И виновната щеше да бъде тя, защото каза, че Сокола я е насиллил...

Не, по-добре да не мисли за такива неща. Сега Робърт ще я заведе при своя господар и тя ще трябва да го накара незабавно да избяга. Колко лекомислено от негова страна — да дойде във Вирджиния. В Северна Каролина губернаторът Идън явно търпеше пиратите. Но тук, във Вирджиния, Аликсандър Спотсууд ги беше подгонил безмилостно. Следователно Сокола бе длъжен да напусне този щат. Непременно трябваше да стори това, не на последно място, за да спаси лорд Тио Кинсдейл и да прибере златото, което Скай носеше със себе си.

Щеше да му даде само това злато — него и нищо друго.

С трепет си спомни деня, в който лежеше под слънцето в обятията на пирата и чувстваше по голата кожа докосването на тъмната му брада. Спомни си и за онази първа нощ, в която тя първа отиде при него... Тогава не можеше да знае още, че ще залюби един ден и Питрок Кемерън.

Тя успя да преодолее страха от тъмнината. Рок бе мъжът, който й помогна да преодолее страданието по отминалото. А Сребърния сокол

пък и показа, че във всеки мрак има лъч светлина.

Сребърния сокол...

Макар кралят на пиратите да бе първият, на когото подари сърцето си, тя все пак обичаше мъжа си. От една страна, копнееше за нова среща, но от друга — я побиваха тръпки. Какви ли спомени пазеше още? Какво ли щеше да поиска от нея? Душата ѝ? Бе ли в състояние тя да му я продаде още веднъж? Тялото ѝ се разтрепери и Робърт прошепна в ухото ѝ:

— Студено ли ви е?

Тя само поклати глава.

— Боя се само от повторната среща със Сокола. Наистина ли знаете къде се намира?

— Да.

Този човек се държеше винаги добре с нея. Естествено, радваше я, че е във Вирджиния. Но също така се страхуваше за него.

— Робърт, не биваше двамата с господаря ви да идвате тук.

— Сокола е способен на всякакъв риск.

— Е, в Уйлямсбърг не посмя да дойде.

— Това сторих аз вместо него.

— Шпионирахте ли?

— Тъй вярно, милейди.

— Ако ви хванат, ще ви окачат на бесилото.

— Хората на Сребърния сокол не ги хващат.

— Да, но...

— Аз съм Робърт Ероусмит, милейди, добър поданик на Негово Величество, порядъчен гражданин на кралската колония Вирджиния. Както виждате, не може да ми се случи нищо, — след кратка пауза попита: — Добре ли се чувствате? След двадесетина минути пристигаме.

Отдавна бяха оставили уличните фенери зад гърба си и конят се движеше в по-бавен тръс. Луната осветяваше пътя. Въпреки това Робърт се тревожеше дали Скай няма да се уплаши от тъмнината.

— Чувствам се много добре — отвърна тя трогната и му хвърли къс поглед през рамо. — Боя се само, че мъжът ми ще ме последва. Не искам да ви срещне.

— Толкова ли е опасен?

— Би убил всеки пират.

— А вие бихте ли ме защитили?

— О да. Винаги сте били толкова мил с мен, Робърт.

— Мъжът ви би ли очистил и Сребърния сокол, или ще почака, докато той увисне на бесилката?

Скай потръпна. Предпочиташе изобщо да не мисли за възможния сблъсък между Рок и Сокола. Та нали един от двамата щеше да загине...

— Моля ви, Робърт, побързайте! Трябва да стигнем до Сокола и след това по най-бързия начин да напуснем Вирджиния. Баща ми...

— Знам вече, милейди. Само че, ако Сребърния сокол разпъне платна, вие няма да можете да го придружите. Трябва да се завърнете у дома.

Не, за такова нещо не можеше да става и дума. Но сега не бе подходящият момент за спор. Щеше да реши този въпрос по-късно.

Робърт насочи коня към реката. С този мъж се чувстваше в безопасност — макар да бе присвоил смарагда ѝ. Каква благодат — да усещаш нощния вятър как бие в лицето ти, да виждаш сребристите сияния на луната. Почувства вътрешната увереност, че всичко ще свърши добре.

— След малко сме в Блекхорз — съобщи Робърт. — Моля ви през цялото време да стоите до мен, милейди.

Тя кимна. И на крачка нямаше да се отделя от него, тъй като кръчмата не вдъхваше особено доверие. От прозорците и отворената врата струеше мътна светлина. Чуваше се груб смях.

Робърт слезе от коня и сне Скай от седлото. Тя сложи качулката на тъмносиньото наметало, хвана своя придружител под ръка и двамата поеха по разклатени дървени стъпала към входа.

Не, това не бе място за дами. Помещението бе изпълнено с гъст дим, а въздухът вонеше на развален ейл и кисела пот. И мъже, и жени, всички изглеждаха нечистоплътни. Един от тях носеше черна превръзка на окото и накривена перука с плитчица, а широките му плещи заплашваха да спукат явно крадения редингът с цвят на горчица.

На една от масите моряци в ленени ризи се закачаха с едрогърда чернокоса проститутка. Един си пъхаше ръката в дълбоко изрязаното деколте, друг пък я целуваше, а след това се разсмя гръмогласно.

Робърт се покашля, а Скай запита недоверчиво:

— Наистина ли Сокола е тук?

— О да, милейди. Това място е създадено като че нарочно за пирати.

Стори й се, че в очите му проблеснаха весели искрици и отвърна:

— Да, той наистина е пират, и някой ден ще увисне на бесилката.

— Още недоизрекла тези думи, от една маса стана някакъв пиан и се хвърли към нея. Скай изпищя.

Робърт му препречи пътя светкавично и го просна на земята с добре премерен удар.

— Тази тук е дошла на гости на Сокола, ясно ли е? — обясни той на останалите. — Направете път!

Посетителите се отдръпнаха встрани и Робърт поведе Скай към някакви тесни стъпала в дъното на залата. Тя усещаше върху си жадните погледи, който я следваха. Мъжете вероятно бяха хвърлили око на парите и или на нея самата, докато жените при пръв удобен случай биха й взели дрехите от тялото. Но никой не посмя дори да я докосне, защото тя бе тук заради Сокола.

— Какво ужасно място, Робърт!

Той само се усмихна.

— Както казах вече, най-подходящото място за пират. Впрочем, тук не бива и да ревнувате.

— О, не съм ревнив човек.

— Е, в последно време изглеждаше, като че ли вие двамата, така да се каже, успяхте, хм, да преодолеете известни затруднения. Но той, разбира се, си остава мошеник, какъвто си е бил винаги.

— Наистина ли? Благодаря за напомнянето, Робърт, изобщо не бях забелязала.

Стигнаха края на стълбището, където отвориха някаква врата. Скай се промъкна през нея, а той затвори зад гърба й. Първоначално очите й трябваше да привикнат със здрачевината в стаята. Отнякъде долетя тих смях и в този момент тя откри Сребърния сокол.

— Лейди Кинсдейл! Не, лейди Кемерън, нали? — Лежеше на някакво легло с разголена гръд. В него се бе сгушило хубаво червенокосо момиче. Изглежда, че никак не го притесняваше присъствието на Скай.

— Да, лейди Кемерън — потвърди тя и тръгна към него. Ако тази отрепка искаше да я нервира, сега щеше да преживее изненада.

Никога, ама никога нямаше да издаде колко я заболя в този миг. Бе вярвала, че топ наистина я обича...

Не, не бе ревност. Този мошеник не бе в състояние да породи в нея подобни чувства. Какво безсрамие, да я посреща по този начин! А през целия път насам тя размишляваше как да се държи, ако като възнаграждение за услугата, поиска от нея любовта й... Каква заблуда!

Ръцете му лежаха скръстени върху завивката, която пък стигаше едва до кръста. Той обърна брадясалото си лице към нея я и се усмихна.

— Естествено не ми се полага да задавам въпроси на една дама, но все пак — какво търсиш в тази мизерна кръчма? Толкова ли ти липсвах? Искаш може би да се върнеш при мен? — без да изчака някакъв отговор, той започна да дразни червенокосата. — Трябва да знаеш, че ако лейди Кемерън поиска да заеме мястото ти, си длъжна незабавно да го отстъпиш и да изчезнеш, Ивет.

— Дошла съм тук, за да поговорим по делови въпроси — сопна се Скай.

— О, о! — Том присви очи и лицето му придоби израза на човек, който много добре разбира важността на момента. Тя преглътна мъчително, когато осъзна колко много прилича на мъжа й. Братовчеди ли? Биха могли да са близнаци. Ако не бе ги видяла в Боун Кей по едно и също време и двамата, щеше да си помисли, че Сокола и лорд Кемерън са един и същ човек.

— Искам... — започна Скай, но той побърза да я прекъсне.

— Ивет, става дума за бизнес. — Шляпна нежно спътничката си в леглото но задните части, а тя се изправи, завита в чаршаф, и се загледа в Скай, сбърчила нос.

— Аха, делови работи значи! Да не би тази да ти плаща, когато спиш с нея?

Скай понечи да изкрещи възмутено, но в последния момент се сети, че девойката е курва, а самата тя, Скай, дама. Усмихна се, отиде бавно до умивалника, взе пълната кана и я изля до капка върху главата на Ивет.

— Соколе! Ако ти не я напердашиш, ще го сторя аз. — Ивет се нахвърли върху Скай, но Сокола я задържа със смях.

— Върви сега, дете мое. Щом като лейди Кемерън иска да говори с мен, трябва — поне заради общите спомени — да я изслушам.

— Кучи син такъв! — изсъска Скай.

Ивет премина покрай нея, хвърли ѝ заплашителен поглед, след което се обърна към Сокола.

— Ще се видим по-късно, любими.

— Най-вероятно под бесилото — додаде Скай, а Ивет тресна сърдито вратата зад себе си.

Сокола тупна приканващо с ръка по леглото до себе си.

— Няма ли да полегнеш с мен, Скай?

— Никога!

— Не е изключено да променя решението ти.

— Не. Там, където се е въргала паплач, не лягам.

— Кого имаш предвид — мен или Ивет? Вероятно все пак Ивет, защото както знаят всички, аз съм не паплач, а отрепка.

Тя не обърна внимание на думите му и разкърши рамене.

— Нека поговорим най-сетне делово...

— Момент, моля? — Той седна в леглото и обви коленете си с ръце. — Изобщо не мога да те позная. Къде е останала страстната жар на жената, която бе с мен на Боун Кей?

— Уви, тя вече се е превърнала в лед. Ако ти...

— Значи, няма да легнеш до мен, защото друга е топила леглото ми.

— Защото не искам да се оцапам — отвърна тя раздражено. — Слушай сега, ценна е всяка минута...

— Не си ми разказала още нищо за брака си. Ако си спомням добре, ти твърдеше, че мъжът ти едва ли ще вземе жена, загубила вече добродетелността си.

Тя пое дълбоко въздух. Как го мразеше в този миг само.

— Сега това няма абсолютно никакво значение.

— Ах, Скай... — отметна завивката и се изправи пред нея чисто гол. Тя извърна бързо глава, решена да не го поглежда. Той обаче се приближи бавно до нея и сне качулката от главата. Косата ѝ се разпиля по раменете. — Нима си забравила, че съм пират, лейди Кемерън? Всички знаят какво правят пиратите с жените.

Тя се дръпна страхливо.

— Кучи син!

— Не, отрепка — поправи я той.

Накани се да избяга, но той сграбчи ръката ѝ и я запокити върху леглото. Тя се разкрещя и заудря напосоки, но той изобщо не обърна внимание на съпротивата ѝ, хвърли се върху нея и коленичи с разтворени крака над тялото ѝ. От очите му буквално се сипеха сребристи искри.

— Да, разбира се, аз съм пират, а ти, скъпа моя, отново си в моя власт. И след като си вече при мен, ще се насладя докрай на всичко това, което вкусих тъй охотно при последната ни среща.

— Стани веднага!

— Тъй като съм пират, мога да си взема със сила това, което ми отказваш. Нима такова държане не подхожда на пират?

В отчаянието си тя се опита да прочете в погледа му какво мисли. Топлината, излъчвана от голото му тяло, сякаш проникваше през наметката, роклята и фустите под нея. Той не беше мъжът, за какъвто го смяташе. Явно щеше да я изнасили най-безмилостно. Това, което бе казала на Рок, щеше да се окаже истина.

— Моля... — прошепна тя.

Стоманеният блясък в очите му се смекчи, той се наведе към нея и устните му съвсем леко, съвсем нежно, докоснаха нейните. След това се изправи отново.

— Изслушай ме, моля те! — Така и се искаше да го ненавижда, но близостта му разгаряше в нея огньовете.

— За какво си дошла?

— Нуждая се от помощта ти. И освен това — мъжът ми може би ме преследва. Баща ми решил да тръгне по море към Боун Кей, след като „Силвър месенджър“ се завърнал. Наел нов капитан на кораба си, но той се оказал Логан, който взел баща ми в плен.

— Чух вече за това. Каза, че мъжът ти може би е по петите ти?

— Да.

— Къде го остави?

— Това интересно ли е? Казах ти вече — не трябва да губим нито минута.

— Нали знаеш, любопитен съм.

— Още не си ми казал дали ще ми помогнеш.

— Отговори първо на моя въпрос.

— Боже, колко си глупав! Ако Спотсууд те открие тук, веднага ще те окачи на бесилката.

— А пък мъжът ти тутакси ще ме очисти.

— То се знае.

— Или пък аз него. — Легна до Скай и се загледа в нея, облегнат на лакът.

Когато усети, че вече не я държи, тя скочи на крака.

— Не бъди толкова сигурен! Той се бие доста добре.

— Охо, да не би отвращението ти към лорд Кемерън да е преминало във възхищение? Допускам, че вече си спала с него. И отгоре на всичко ми идваш тук, възмутена до Бога, че в леглото ми лежи друга. Нима смяташ, че безсмъртната ми любов към теб ще трае вечно? Нима наистина си си мислила, че ще чезна от любов, докато тя се въргалаш в постелята на богоизбрания ми братовчед?

Вбесена, тя вдигна панталоните и ботушите му от пода и ги запокити върху разгаления му корем. Той само се ухили, въпреки че го заболя.

— Темпераментът ти си е все същият.

— Ще ми помогнеш ли или не, тебе питам?

— Трябва да си помисля малко.

— Ще ти платя.

— Естествено.

— Със злато.

Той прехвърли крака над ръба на леглото, пъкна се в панталоните си, а Скай се вторачи запленена в бронзовата му гръд, която се открояваше на сиянието на свещите. После седна на някакъв стол и заобува ботушите.

— Плащам в злато — повтори тя. — Ще ми помогнеш ли или не, кажи!

Сокола стана от стола, взе ленената риза от края на леглото и я навлече през глава. Усмихна се широко и се обърна към Скай.

— Имам си достатъчно злато, тъй като съм не само долен и низък пират, но и много предприемчив. Или, казано с други думи, златото ти, скъпа, изобщо не ме интересува.

— Длъжен си да ми помогнеш!

— Защо, моля?

— Защото... защото...

— Защото си дама, изпаднала в затруднение, затова ли? — Приблужи се до нея, хвана двете и ръце и целуна поред всички

кокалчета на пръстите ѝ. — Или може би, защото аз бях първият? Жените умират за такъв род спомени, нали?

Тя се откъсна от него м посегна да го удари, но той хвана юмруците ѝ още във въздуха и я притегли към себе си.

— Пусни ме веднага! — изсъска тя.

— Не съм те викал. Сама дойде при мен.

Тя не разбра дали имаше предвид тази нощ, или пък онази, другата, в по-ранния ѝ живот, в рая на Боун Кей, когато тропическият вятър появяваше в стаята му.

— Моля те, пусни ме... — Поколеба се за малко. — Дали ще ми помогнеш или не — не знам. Само че не бива да оставаш тук нита миг повече. Спотсууд знае, че си във Вирджиния.

— О, така ли? — думите ѝ като че изобщо не го обезпокоиха.

— Да. Ще те прати на бесилото. Побързай! Мъжът ми...

— Слушай, защо не потърси от него помощ? След като умее да се бие толкова добре... .

— Той не е пират.

Миглите му покриха сребристите очи и тя не разбра какво мисли.

— Добре, а ако беше пират?

— Да, но не е! Рок би могъл наистина да се бие с Логан, но не и да преговаря с него. Освен това, другите пирати няма да го подкрепят. Моля те...

При тези думи той я притисна с всичка сила към гърдите си.

— Знам къде е Логан.

— Помогни ми тогава, за Бога!

— Само срещу заплащане — отвърна той с цинична усмивка.

— Казах ти вече — ще си получиш златото.

— Не го искам.

— А какво друго?

— Теб.

Скай пое дълбоко дъх.

— Да, но...

— Аз назовах цената си. Искам да те притежавам, както на Боун Кей — ухаеща след къпане, сладка и изкусителна, а косата ти да пада върху разголените рамене като слънцето, затулено от облак... И още, разбира се, сърцето ти, тялото ти.

— Аз... не мога...

Сокола я пусна и се извърна.

— Това е моята цена — последната ми оферта. Или я приемай, или я отхвърли.

Разгневена, тя затропа с крак.

— Не е възможно да платя такава цена. Вече съм омъжена.

— Беше вече омъжена и когато преспяхме за първи път заедно.

— Да, но не знаех още, че са ме омъжили.

— Знаеше обаче, че си сгодена, нали?

— Какво значение има всичко това? Не мога да платя тази цена.

Той вдигна черния редингот и го метна върху раменете си, препаса колана с пистолета, затвори токата и си сложи шапката с перото.

— Аудио, милейди. Ще последвам съвета ти и ще се махна оттук.

— Не! — извика Скай, когато той се отправи към вратата.

Сокола се обърна съвсем бавно и вдигна учуден вежди.

— Аз... аз ще платя.

— Прекрасно. А твоят любещ съпруг?

— Той не те засяга изобщо. Нали ще платя?

— Може пък и да ме засяга. И то много.

— Какво?

— Е, няма значение. — Върна се при нея, пое ръката ѝ и я целуна леко. — Сделката е сключена, госпожо.

— Да, така е.

— Да знаете, че ще си взема своето. Ако ще, след това и потоп.

— Да. — По гърба ѝ премина хладна тръпка. Сякаш бе сключила договор със сатаната. Но на карта бе заложен животът на баща ѝ. Още една нощ в обятията на пират не бе особено висока цена за спасението му. Не, всъщност цената бе висока — защото щеше да измами съпруга си.

Сокола я гледеше изпитателно. Сребристите му очи сякаш разчитаха мислите ѝ.

— Ела. Ще спазя споразумението.

— И аз.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Сребърния Сокол отвори вратата към коридора.

— Робърт!

Ероусмит сигурно бе чакал някъде съвсем наблизо, защото се появи веднага.

— Да, капитане.

— Изпратете нашите хора, които чакат долу в залата, по лодките. Налага се незабавно да се качваме на борда.

— Слушам, сър!

— След това се върнете и ще заведете лейди Кемерън на мястото, където днес сте се срещнали. Или още по-добре — предайте я на губернатора с най-верноподаническите ми почитания, като го помолите да вземе мерки госпожата да не направи някоя поразия.

— Както наредите, сър — съгласи се Робърт.

— Какво-о? — изпищя Скай.

— Вървете Ероусмит — нареди Сокола. Робърт отдаде чест и се отдалечи. Обърна се към Скай и добави: — Не е възможно да дойдеш с нас. Ще трябва да се върнеш у дома.

— Да, но баща ми...

— Ще го намеря, обещавам ти.

— Да, но...

— Скай, не желая да рискувам живота ти отново. Прекрасно знаеш колко е опасно да се качваш на пиратски кораб. Лично аз скоро ще си взема наградата. Ти ще платиш, разбира се. Разчитам на дадената дума. Веднъж вече ти ми обеща нещо — спомняш ли си? Настъпил беше мракът и за да се спасиш от него, бе готова да се изправиш срещу всички възможни опасности. Тогава ти ми обеща всичко. Но не го изпълни, защото бе дала обещанието на пират, нали? Накрая, все пак, удържа думата си. Никога няма да забравя нощта, в която ти ми дари своята невинност.

— Никога няма да забравиш ли? — прошепна тя. — Може би само в случаите, когато лежиш в леглото с уличници?

— Дори и тогава не забравям. А ти мислиш ли за мен, когато спиш с мъжа си?

Тя сведе глава. Бе дала обет никога вече да не се бори срещу мъжа си и когато преминат опасностите, да отиде да живее с него в Кемерън Хол и да го обича до края на дните си. Разбира се, ако все още я иска — след всичко, което стори и ще стори... Може би никога няма да ѝ прости, няма да я разбере. Страхуваше се от завръщането у дома и се питаше кого ли обича повече, пирата или Рок. Не знаеше и от кого се бои повече. Докога, о, Боже, ще се люшка между двамата?

— Обичам мъжа си — каза тя тихо.

— Какво-о? — Сокола повдигна брадичката на Скай и впи поглед в очите ѝ. Не по-малко острият му глас я удиви.

Но преди още да успее да отговори, Робърт Ероусмит се появи отново.

— Хората ви очакват при лодките, капитане. Налага се да побързаме. Насам е тръгнал отряд на губернаторското опълчение. Бих могъл да предам лейди Кемерън на тези хора и след това да се присъединя към вас.

— Добре предложение. — Сокола учтиво целуна ръка на Скай. — Винаги на твоите услуги, милейди. Доскоро виждане!

Изтича надолу по стълбите, а Робърт започна да настоява:

— Елате, лейди Кемерън, по-бързо! Слухът за пристигането на опълчението ще се разнесе бързо и съвсем скоро кръчмата ще загъмжи от най-долнопробна сган, която се бои от арест и бесило. Освен това и аз си пазя кожата. — Предложи ѝ ръка и двамата се спуснаха по стъпалата.

Долу в залата на пътя им се изпречиха няколко души. Едип от мъжете се захили нагло. В устата му проблясваше златен зъб, а косата бе разрошена.

— Ей, това не е ли мистър Ероусмит от групата на Сокола? Е, след като Сокола вече го няма, то...

— Какво искате от мен, Фелоуз?

Мъжът само потърка палец и показалец.

— Това, което винаги искаме, добри ми господинчо. Пари! — след това посочи към Скай, която побърза да нахлупи качулката пониско на главата си. — Някаква дама е погостувала на Сокола и това е

точно женичката на Кемерън. Я, каква хубавица, нали? И освен това струва цяло състояние.

— Пуснете ни да минем, момчета. Тя помогна на Сокола да избяга.

Фелоуз наклони глава.

— Сокола вече го няма, мистър Робърт. Както чувам, отново ще си мешат капите с Логан. Този път, най-сетне, ще да се избият един друг. Затова вече изобщо не се боя от Сокола.

— Наистина ли не се боиш? — долетя гръмотевичен глас и всички обърнаха поглед към вратата. Сокола бе все още тук. Стоеше на прага с наметало върху раменете, а в ръката си държеше сабя. — Нека решим въпроса с помощта на стоманата, сър.

— Хванете веднага момичето! — изрева Фелоуз.

Грозен тип с мръсни ръце, издаващ противна воня на ром, се хвърли към Скай. Тя извика и побягна към стъпалата. Робърт се нахвърли върху нападателя и го просна на пода с тежък юмручен удар по брадата, след което извади сабята си.

— Изведете я навън, Ероусмит! — разпореди Сокола.

Робърт я побутна да се движи по-бързо по стълбите, но веднага ги последваха. Той развъртя сабя, но задачата му бе трудна — срещу себе си имаше трима нападатели.

— Трябва ми сабя, Робърт! — извика Скай.

Сабя ли, милейди? — хвърли се към един от мъжете, който само миг по-късно, с пъшкане притисна ръце към прободения корем и изпусна оръжието си. Без дори да погледне мъртвия, Скай вдигна сабята от пода, прибра полите си и се завтече заедно с Робърт нагоре по стъпалата. Бягайки, и двамата успяваха сърчно да отбиват безбройните удари.

— А сега ще ви се наложи да се биете с мен! — изкрещя Сокола и се хвърли сред гъмжилото, за да отклони вниманието на разярените мъже от Скай и Робърт. В смъртоносната схватка той бе недосегаем за стоманата, непобедим за враговете.

Междувременно Скай и Ероусмит достигнаха края на стълбите. Сокола се приближаваше с бой и не след дълго бе вече при тях. От острието на сабята му капеше кръв. Бутна рязко вратата на стаята, която бе напуснал преди малко, блъсна вътре Робърт и Скай и след това ги последва.

— Бързо, леглото!

Робърт и той избутаха тежкото легло до вратата върху която вече се стоварваха удари от саби и други оръжия. Съвсем скоро тя щеше да се сцепи. Сокола запокити някакъв стол по мръсните стъкла на прозореца, разкъса завесата, нави бързо парчето плат около ръката си и досчупи останалите в рамката парчета.

— Елате, бързо!

— Какво? — попита Скай с недоумение. — Та ние сме на първия етаж! Вие с Робърт... вие можете да скочите долу, аз обаче...

— И вие можете — увери я Ероусмит. — Това с единственото, което ни остава.

— За Бога, Робърт, трябва да изчезваме! — Сокола притича до нея, вдигна я във въздуха и я понесе към прозореца.

Ще я хвърли сега, ще я убие...

И той наистина я хвърли. Тя полетя с писък в нощта и млъкна едва, когато се приземи в копа сено. Веднага след това същото стори и втора фигура, а след нея и трета. Скай просто не можеше да повярва, че е още жива.

— Давай, Джако! — заповяда Сокола и колата със сеното потегли. Напразно се опитваше да се изправи в клатещото се возило. Нечии силни пръсти се сплетоха с нейните. — Остани легнала!

Колата спря. Сокола и Робърт скочиха от нея, последвани от Джако, когото Скай позна веднага. Спомняше си го от пиратския кораб. Той ѝ се поклони ухилен.

— Добър вечер, милейди.

Сокола я сне от колата. Бяха на кея и плискането на вълните достигна до слуха и.

— Велики Боже, как разбрахте, че е необходимо да се върнете в кръчмата, капитане? — полита Робърт.

— Ами, когато тръгнах, муцуните на някои от типовете там не ми харесаха. На Джако пък му хрумна добрата идея да наеме колата със сеното и да се спотаи зад къщата, нещо, за което ще му бъда благодарен вечно.

— Те съвсем скоро ще разберат, че стаята е празна — вметна Джако. — Трябва по най-бързия начин да се качим на борда, капитане. И то не само заради ония гамени. Доброволците на губернатора са също наблизко.

— Какво ще правим с лейди Кемерън? — попита Робърт.

Сокола изпъшка и я огледа от глава до пети.

— Идва с нас. Нямаме друг избор. Не мога да я върна обратно, дори и хората на Спотсууд да настъпват. — Хвана Скай за ръката и я при тегли към себе си. — Както неведнъж вече имах случай да се убедя, ти, моя скъпа лейди, си ми едно голямо бреме.

Тя се отдръпна от него с възмущение, държейки все още сабята на прободения негодник.

— Ти нападна моя кораб, не го забравяй! Ако беше порядъчен човек, ние никога нямаше да се срещнем.

— Да, тази мисъл наистина може да ме накара да се покая. Я по-добре да тръгваме! — той вдигна Скай на ръце и я понесе надолу към тъмната вода, последван от Джако и Робърт. Качиха се на някаква лодка и когато седнаха на пейките, Сокола се приведе към Скай. — Ще бъде много опасно да палим лампа. Ще се справиш ли?

Тя кимна безмълвно. Внезапно пляскането на веслата бе заглушено от неистови крясъци.

— Аха, компанията от кръчмата се е събрала вече — отбеляза Джако със смях.

— Малко обаче са закъснели — додаде Робърт със задоволство.

Скай погледна към сушата. Виждаше се как мъжете там бързат да се качат в лодките си. И в този момент се чуха изстрели.

— Опълчението — промърмори Робърт.

— Дали ще ги арестуват? — прошепна Скай.

— Ами да, милейди. Всички, чиито злодеяния се докажат, ще бъдат изправени прел съда и после, нали знаете — ще ги обесят. Сред тях има няколко изявени престъпници. Ако обаче някой не е известен по лице или име, го пускат.

— Сребърния сокол сигурно е познат.

— О, разбира се, милейди. — Робърт се усмихна широко, а Скай затвори очи за няколко секунди. Във Вирджиния смъртта дебнеше Сокола. И все пак той бе дошъл, заради нея ли?

— Ще се справим ли?

Робърт вдигна едно от греблата във въздуха.

— Корабът е точно пред нас.

Тя хвърли отново поглед към брега. По кея галопираха коне, в реката се спускаха лодки. На брега се водеше люта битка, звънтеше

стомана, отекваха изстрели.

Пиратите сигурно познават много добре реката, мислеше си тя. Приближаваха се към кораба в почти пълен мрак. Скай почувства, че ѝ става студено и потрепери. Сокола спря да гребе и положи ръка върху нейната.

— Вече сме съвсем близо.

Тя кимна мълчаливо, но за нея времето течеше много бавно. Не беше възможно корабът да е закотвен близо до брега, сигурно го беше скрил в някой от морските ръкави. Изведнъж пред тях проблесна някаква светлина.

— Очаква ли ни мистър Фултън, готов за потегляне? — запита Сокола.

— Тъй вярно, капитане — отвърна Робърт. Лодката се долепи до кораба, някой хвърли отгоре

плетена стълба през десния борт и Сокола изправи Скай на крака. Тя се вкопчи в стълбата и се закатери, следвана плътно от останалите.

— Заведете лейди Кемерън в каютата, Ероусмит — нареди Сокола.

— Момент, моля! — възнегодува тя. Да не би да си мисли, че отново ще обитава неговата кабина?

— Нямам време за дискусии — отвърна той нетърпеливо. — Тук аз съм капитанът и предприемам това пътуване по ваше желание, преследван при това от доброволците на губернатора. Ероусмит... — обърна се и тръгна бързо към кормилото, а Робърт я подхвана под ръка. Колкото и да я харесваше, той се подчини на своя капитан.

— Моля, елате с мен, милейди.

— О, да го вземат дяволите! — надяваше се Сокола да чуе яростния ѝ вик, но той не се издаде с нищо. Беше вече на мостика и раздаваше заповеди на екипажа. Вдигнаха котвата, мъжете се покатериха по такелажа, за да нагласят платната според вятъра.

Робърт я заведе в каютата на Сокола. В печката гореше огън. Няколко лампи разпръсваха мека светлина. Помещението не се бе променило изобщо.

— Не мога да остана тук — опита се да му обясни тя.

Той обаче не обърна внимание на думите ѝ, затвори вратата и спусна резето. Тя падна изтощена на леглото, пусна сабята на пода и

свали наметалото. След малко обаче се изправи, отиде до барчето и си наля ром.

Малко след като се изтегна на леглото, я споходи хълбок сън. На следващата сутрин се събуди сама. Опасенията ѝ, че през нощта Сокола ще дойде при нея, не се сбъднаха. Изправи се и в този миг осъзна смутена, че страхът ѝ не се отнася до него, а до нейните собствени чувства.

Робърт донесе закуската и вода за миене.

— Вината не беше ваша — забеляза той. — Присъствието ви на кораба в никакъв случай не е по вкуса на Сокола. Но, както казах, вие не сте виновна за това.

— Благодаря, Робърт.

Той ѝ се усмихна окуражително.

— Ако кралят реши да помилва всички пирати, ще промените ли живота си? — попита го тя.

Стори ѝ се, че усмивката му някак си се разшири. Той обаче сведе бързо очи, така че тя не улови погледа му.

— Ще направя така, както ми нареди капитанът, мадам.

— Толкова ли сте му предан?

— Да — поколеба се малко, но продължи: — И той никога не разочарова хората, които му вярват. Обещае ли да постави на карта живота си за някого, прави го. Аз също бих дал живота си за него. Така мислят всички на борда. Именно по тази причина и другите капитани го почитат и се боят от него. — Той се отправи към вратата. — Няма повече да ви заключвам. Ако желаете, можете да излезете на палубата.

Почакайте малко, Робърт... — Той се обърна и тя попита със запъване:

— Къде... той къде е спал през нощта?

— В спалнята на офицерите, милейди — отговори Робърт. — А сега, ако нямате други желания, ще се оттегля.

В спалнята на офицерите, помисли си Скай, оставайки сама. Значи ѝ е предоставил собствената си кабина. Нима достопочтеният мошеник щеше да изчака търпеливо, докато настъпи моментът да си вземе възнаграждението? Потиснатата, тя си спомни за съпруга си, когото остави да лежи в безсъзнание на пода в стаята за гости. Рок... Щеше ли някога да ѝ прости? И от кого всъщност се страхува повече — от лорда или от пирата? Кого обича повече?

Закуси, след топа се изми, вчеса косата си и излезе на палубата. Голямата част от платната бяха прибрани и корабът плаваше по протежение на бреговата ивица в застрашителна близост до сушата. Видя Сокола на кормилото и се усмихна на моряците. Някога те й внушаваха страх, но сега бяха нейни съюзници, приятели.

— Наспа ли се добре? — попита Сокола, когато тя го приближи. Носеше черна риза, отворена при врата, и черни къси панталони.

Скай кимна утвърдително.

— А ти?

— О, убивах си нощните часове със сладки мечтания.

— Благодаря ти, че ми предостави каютата си.

Той я погледна, но след това бързо премести погледа си към наблюдателния пост горе.

— Джако!

— На вашите заповеди, капитане.

— Всичко ясно ли е?

— Кристално ясно, капитане.

— Робърт!

— Слушам, капитане? — Ероусмит буквално долетя по стъпалата.

— Поемете кормуването.

— На вашите заповеди, капитане.

Сокола хвана Скай за ръка и я поведе към десния борд. Ветрецьт развяваше косата й.

— Имам някакви дамски принадлежности на кораба. Разбира се, не сме очаквали, че ще се озовеш на кораба, така че не сме се подготвили изобщо. Следобед ще ти изпратя каквото има. — Той се облегна на перилата и я заразглежда. — Знам колко обичаш да се къпеш и затова ще ти доставя и това удоволствие.

Докато той говореше, тя не откъсваше поглед от бреговата ивица.

— Не искам нищо от твоята плячка.

— Кой казва, че всичко, което притежавам, е придобито по незаконен начин?

Скай го изгледа остро.

— И още — не желая нищо, което принадлежи на твоите улици. Благодаря.

— Нито едно от нещата, които ще ти изпратя, не принадлежи на уличница.

— А на кого тогава?

— Някои от моите хора са женени. Вярно, че вещите на жените им едва ли ще удовлетворят напълно твоите изисквания, но са чисти и в крайна сметка приемливи.

Сребристите му очи я галеха и тя си пожела да бъде на хиляди мили от това място. Ако можеше само да изтрие миналото... Достатъчно бе обаче само да я погледне и в нея се събуждаше споменът за бурната страст, която бе споделяла с нето.

— Ще ме оставиш ли най-сетне на мира? — попита тя тихо. — Мога ли да живея сама в твоята каюта?

Отговорът не дойде веднага.

— Да. До момента, в който ситуацията се промени.

— Какво имаш предвид?

— Щом спасим баща ги, идвам при теб. Малко вероятно е да платиш дълга си, ако аз спя някъде другаде.

— И това при положение, че татко ще бъде на борда...

— О, баща ти май те вълнува повече, отколкото твоят съпруг!

— Лорд Кемерън не е тук — отвърна тя с нещастно изражение.

— И смяташ, че този факт ти дава правото да му изневеряваш?

— Престани! — извика тя. — Нямах право да ми говориш така.

— Разбира се, че не — хвана я за раменете и се загледа в очите ѝ, от които бликнаха сълзи.

— Нямам друг избор. Трябва ми помощта ти — прошепна тя. — Баща ми...

— Мъжът ти би го спасил също, нали? Сигурно би предпочел да умре, отколкото да ти позволи да платиш точно тази цена. Какво ли му е на душата, докато ти отсъстваш? Как му обясни всъщност загубената си невинност? Може би си му казала, че си се хвърлила от отчаяние в обятията ми или защото си се чувствала твърде самотна. Или пък от страх за живота си? Този път например би могла да му кажеш, че преди изобщо да разбереш какво става, съм те изнасилил. — Пръстите му се впиха болезнено в раменете ѝ. — Сигурно ще бъде вбесен и ще те напердаши. На негово място аз бих постъпил така. А след това ще отида и очистя прелюбодееца.

Без да каже нито дума, тя го срита в пищялката. Той изкрещя, сграбчи я за косите и притегли лицето ѝ плътно до своето.

— От нас, пиратите, всеки очаква да бъдем безскрупулни и жестоки, нали така, лейди? — процеди той през зъби. — Питам се обаче доколко брутален ще бъде мъжът ти, когато научи за най-новите ти изпълнения. Защото ти го обичаш, нали? Поне така ми каза.

— Пусни ме веднага! Рок изобщо не те засяга. Но в едно имаш право — наистина го обичам. — Тя каза това, но в този миг не друг, а Сокола изпълваше сърцето ѝ. Бе негова пленничка, а силното му тяло бе тъй близо до нея. Познаваше го по-добре от Рок, защото когато се любеха, мъжът ѝ не се съблече.

— Капитане!

— Да, какво има? — пусна Скай и се завтече към кормилото.

— Виждам кораби! — извика Джакко отгоре. — Вдясно, в морския ръкав.

— Пирати ли са?

— Тъй вярно, сър. Един от корабите издигна флага на Тийч. Но мисля, че сега го прибират.

Скай последва Сокола на платформата.

— Къде се намираме?

— Далекогледа ми! — нареди той.

Тя го наблюдаваше сърдито, докато погледът му претърсваше брега. След това се обърна към Робърт, който в този момент бе на кормилото.

— Къде сме? Какво става тук?

— Празненство, милейди.

— Празненство ли?

— Пиратско празненство на един от островите на Северна Каролина. Тийч за пореден път се е докопал до невероятен трофей и отново потвърди славата си. В тази част на Северна Каролина той се радва на известен имунитет, както впрочем и доста от неговите спътници.

— Това означава ли, че губернаторът Илън е подкупен от пиратите?

— Ако се съди по слуховете — да.

— Защо тогава сме тук? — О-о, да не би Сокола да мисли, че Логан ще пристигне с баща ми тук, на този остров?

— Точно така, лейди Кемерън.

Скай се върна при перилото и се загледа към сушата, а през това време капитанът раздаваше нарежданията си. Платната се опънаха и корабът се насочи към тесен канал, който водеше навътре в острова. Сокола и неговите хора щяха вероятно да се притаят, докато се ориентират.

Предположението ѝ се оказа вярно. Моряците спуснаха във водата лодки и докато всеки се занимаваше с нещо, при Скай дойде Сокола. Бе въоръжен от глава до пети — със сабя в ножницата, нож в кончова на ботуша и два пистолета на колана.

— Върви бързо в каютата, лейди, и гледай никой да не те види.

След като изрече тези думи, той понечи да се оттегли, но тя го задържа за ръката.

— Почакай малко! Не ме оставяй сама тук...

Той присви очи.

— По дяволите, прави каквото ти казвам! Забравила ли си вече какво се случи, когато не изпълни нарежданията ми? Ако при Ню Провидънс не бе предприела онзи опит за бягство, Логан и до ден-днешен нямаше да знае за твоето съществуване.

— И нямаше да отвлекат баща ми — тя сама добави това, което Сокола остави неизречено. Скай потрепера, като че ли някой я удари. Въпреки това настоя отново:

— Моля те, не ме оставяй тук! Искам да те придружа точно заради глупавото решение, което взех тогава.

Той се поколеба за миг и тя се досети, че в спомена му изплува нападението на Логан върху кораба, когато охраната бе твърде слаба.

— По дяволите! Съгласен съм, идваш с нас. Трябва обаче съвсем точно да спазвай; нарежданията ми. Започнеш ли да ми правиш въртели, ще те завържа за някое дърво и ще те оставя там. Робърт, донесете, моля ви, наметката на милейди.

— Ако може и сабята, моля — додаде тя.

Сокола я изгледа продължително, но не се възпротиви на желанието ѝ. Робърт донесе нещата и двамата със Сокола се качиха на първата лодка. Този път той взе със себе си само двадесет и пет души. На кораба останаха повече хора в сравнение с Ню Провидънс. Докато Робърт, Джако и още двамина от екипажа гребяха, Сокола стоеше изправен на носа и гледаше право напред. Скоро опряха в плиткото,

той взе Скай на ръце и я пренесе през водата до сушата. Внезапно тя се усмихна и той се вторачи учуден в нея.

— Беше казал, че не струвам толкова злато, колкото предлагат за мен — обясни тя. — Сега обаче ти рискуваш собствения си живот за една-единствена нощ с мен. Чувствам се изключително поласкана.

— Може пък да ценя живота си по-ниско от златото. Някои пирати разсъждават по този начин.

— Не би трябвало да оценяваш живота си толкова ниско.

Мислеше си, че думите ѝ ще го зарадват, но той се вцепени, падна на колене и ядосан я остави да падне на пясъка.

— А твоят живот? Колко струва твоят живот за мъжа ти?

Тя се изправи възмутена на крака, понечи да го удари, но той усети намеренията ѝ и я хвана за китката. След това я издърпа за краката в сянката на пиниите. Започна да я целува, въпреки че тя се съпротивляваше отчаяно. Притисна безмилостно устните си в нейните. Не можеше да си поеме дъх, не можеше да се движи, не можеше да сподави буйния пламък, който пролази по жилите ѝ. Престана да се съпротивлява, отвърна на устните му, на езика му, а в очите ѝ бликнаха парещи сълзи.

Най-накрая той се откъсна от нея, изруга гневно и с върха на един от пръстите си нежно изтри сълзите от бузата и.

— Ще ме чакате тук с Робърт, ясно ли е? Днес само ще се огледам насам-натам. Може да ида и на празненството. При всички положения ти не бива да мърдаш оттук. Разбра ли ме?

Тя кимна мълчаливо и той си тръгна, за да даде някои указания на хората си. Пет души останаха да охраняват Скай, а останалите последваха Сокола.

Скай приседна на пясъка до Робърт и внезапно се разрида. Той сложи братски ръка на раменете ѝ и се опита да я утеши.

— Казах му. Така съжалявам...

— Какво сте му казали?

— Че трябва да ви остави на мира. Не можете да разберете всичко това, милейди... Но в крайна сметка всичко ще се нареди. Можете да ми вярвате.

Тя кимна безмълвно. Изведнъж обаче той скочи на крака и се загледа в небето.

— Какво има? — попита тя.

— Буреносни облаци. Това хич не ми харесва.
Беше притъмняло. Откъм морето задуха силен вятър.

— Трябва да се върнем на борда — каза Робърт.

— Да, но не можем да оставим Сокола ей така.

— Ще ви заведе на кораба. Той ще вземе някоя от другите лодки.

Светкавици разсякоха небето, а веднага след тях въздухът се разтресе от гръмотевици. Робърт изправи бързо Скай на крака. Останалите също побързаха да се присъединят към тях, защото заваля дъжд.

Скай и Робърт се затичаха ръка за ръка към лодките, където ги настигна и Сокола. Петимата идваха след него.

— Тук са се събрали всички — Логан, Тийч и цял куп други — съобщил той на първия си офицер. — Утре нападаме. Сега обаче трябва да изчезваме. Очаква ни май доста неприятна буря. — Вдигна Скай и я сложи в една от лодките. Робърт и още двама се качиха след него и всички заедно се отдалечиха от брега.

Сокола не обръщаше внимание на Скай и гребеше наравно с хората си. При всяка гръмотевица тя трепваше. Прел очите ѝ вълните заливаха брега, а дърветата се огъваха до земята от силния вятър.

— По дяволите — изруга Робърт, — не мога да държа кормилото изправено!

— Направете, каквото можете! — нареди Сокол.

Скай се извърна и погледна към кораба, който сякаш не се приближаваше и със сантиметър. Вълнението заплашваше да върне лодката обратно на брега

— Пазете се от скалите! — изрева Сокола. Едва изрекъл тези думи, се чу отвратително скърцане. В първия миг Скай не можа да осъзнае какво се е случило. Помисли си, че този шум се дължи на бурята, така както и тътнежът на гръмотевиците, и неистовия писък на вятъра. — Дайте някакъв знак на останалите! — изкрещя Сокола, който полагаше максимални усилия да удържи лодката под контрол. И в този миг тя видя водата, която нахлуваше от дъното. Лодката се бе натъкнала на скала.

— Фултън ни видя! — извика Робърт. — Връща се назад.

— Скачайте във водата, аз оставам при Скай. Със своите поли тя не е в състояние да плува.

— Няма да ви изоставя така...

— Ако останете, ще се издавим всичките. Трябва да намалим теглото на лодката. Тайлър, Хейвънсуърт — да ви няма!

Мъжете се съгласиха с него и наскачаха в морето. Скай притисна ръка до устата си, тъй като разцепените вълни сякаш погълнаха и тримата. Но в един момент се показа главата на Робърт. Веднага след това тя видя и останалите двама, плуващи след него към лодките.

Междувременно водата в краката ѝ се покачваше.

— Готова ли си? — попита Сокола.

Тя се усмихна храбро.

— Това, от което се боя, е тъмнината, а не водата.

— Тогава напред, миличко. — Спасителната лодка бе вече близо, но все пак трябваше да доплуват до нея, тъй като в противен случай двете лодки можеха да се сблъскат. Хванати ръка за ръка, двамата със Сокола скочиха през борда.

Още в първия момент студената, черна вода я затегли надолу. Дробовете я заболяха и тя се опита да изплува, но дрехите ѝ тегнеха. Сокола успя да я хване за ръката и лицето ѝ излезе на повърхността. Едва дишаше. Дъждът ги шибаше, а свистящият вятър я дърпаше насам-натам и ѝ отнемаше въздуха.

— Плувай! — заповяда Сокола.

В този миг ги обля огромна вълна и ги раздели един от друг. Стори ѝ се, че някаква гигантска ледена ръка я подхвърли насам-натам. Солената вода подпали очите ѝ и пълнеше устата, щом се опиташе да поеме въздух. Направи усилие с присвити очи да види нещо в мрака. Обзе я паника, а лодката бе тъй далеч.

Сокола се беше вкопчил вече в лодката. Хм щеше да се спаси, а тя...

Отново вода заля главата ѝ. Започна да потъва, а дробовете ѝ сякаш експлодираха. Ще умре, тялото ѝ ще остане на морското дъно като плячка на акулите и разни други риби. Животът, този сладък живот, си отиваше. Едва ли смъртта е тъй противна както болката в дробовете, не може да бъде и толкова ужасяваща като тъмнозелените дълбини и студа.

Чувала бе, че когато човек се дави, през вътрешния му взор за секунди преминава целият му живот. Видя лицето на любимия и не можа да разбере това Рок ли е или Сокола...

Отново се опита да поеме въздух и отново устата ѝ се напълни с вода. И в този момент нечий пръсти се впиха в косите ѝ, затеглиха я към повърхността и накрая лицето ѝ се показа сред сивата пелена на дъжда.

— Плувай! — изкрещя Сокола.

— Не мога. Полите ми...

Той я притисна към себе си, затрамбова мощно във водата и във въздуха проблесна ножът му. Може би иска да ме заколи, за да не се удавя, помисли си тя, невярваща на очите си.

Намеренията му, разбира се, бяха други. Острието разряза дрехите ѝ, полата и останалите фусти паднаха от нея. Най-сетне можеше свободно да движи краката си във водата.

— Свали си обувките! — извика той. Докато я придържаше над водата, тя откачи катарамите на обувките си и след това ги изу. Сокола заплува напред, като я теглеше за косите.

— Вече мога и сама! — изпъшка тя.

Той не плуваше срещу течението, а се бе оставил на вълните да го отнесат до брега. Скай го следваше. Надеждата, че ще се спасят, избуя в нея и почти в същия миг отмря. Брегът изглеждаше тъй близо, но винаги, когато сивите вълни я заливаха, се отдалечаваше от взора ѝ. Сокола се върна назад и я сграбчи отново за косите.

— Остави ме... — простена тя. — Боли! Плувай ти... Аз няма да успея...

— Ако не престанеш веднага да се съпротивляваш, ще те заболи още повече — срязва я той и продължи да плува към сушата, като я теглеше за косата. Тя престана да се бори с него. Дъждът бе сив като небето, черен като морето. В бурята не можеше да се различи вече нищо. Небе, дъжд и море се смесиха в неделимо цяло, а Сокола и Скай бяха негови пленници.

— Дръж се здраво за мен! — заповяда ѝ гой, а тя вече не можеше да осъзнае дали изпълнява нарежданията му или не. Обгърна я непрогледен мрак, тялото ѝ се отпусна и тя започна да потъва.

Не след дълго дойде на себе си. Лежеше просната на пясък, а Сокола се бе навел над нея и потискаше устните си в нейните, за да вкара въздух в дробовете ѝ. Тя изпъхтя, след което задиша свободно.

— Живи сме...

— Да, живи сме — прошепна той и се свлече до нея.

Не усещаше вече дъжда. Огледа се и видя, че се намират под някаква надвесена скала. Явно Сокола бе успял да я донесе дотук. Не бе в състояние да възприеме вече каквото и да било, само затвори очи и заспа начаса.

Събуди я слънцето, което огряваше с топлите си лъчи нейното все още мокро тяло. Изправи се и видя Сокола да лежи на няколко крачки от нея. Бавно пропълзя до него. Прииска ѝ се да го върне в съзнание с нежна целувка. Точно тази сутрин не бе способна да изпитва нито срам, нито никакви угризения на съвестта. Изведнъж нещо я накара да се спре. Вгледа се внимателно в лицето му. Половината от неговата брада и мустаците му бяха просто изчезнали, остатъците бяха странно залепнали по кожата. Тя хвана едно косъмче и го дръпна предпазливо. То остана в ръката ѝ. Фалшива брада? Без нея Сокола приличаше още повече на Питрок Кемерън... Не — изглеждаше точно като него.

Истината бавно стигна до съзнанието ѝ. Тя скочи рязко, забравяйки отчаяната битка със смъртта, която бяха водили предната нощ, забравяйки всичко останало в сяпата си ярост.

— Кучи син! — изкрещя Скай и го разбуди не с целувка, а с ритник в корема.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

— Кучи син! Отврат! Гнусен тип! Мошеник с мошениците! Погаден и от отрепка, от пльши говна! Жив да те одерат дано!

Рок реши, че все още сънува. Бурята, разбира се, бушува край него, връхлетяла го е фурия и го бие, блъска, тормози, мъчи, изтезава, та дано се събуди и дойде в съзнание...

Не, това не е сън! Скай е. Надвесена над него, вика, крещи, пици, ругае. Едната ѝ ръка е подпряна на кръста, а с другата върти собствената му сабя, заплашвайки да отсече някой от крайниците му. На слънчевата светлина очите, ѝ искрят като сапфири, а косата, разбърканата ѝ коса, се е разпиляла по цялото лице. По тялото висят някакви мокри остатъци от облекло, а голите стъпала са се разтанцували наоколо и сякаш не знаят кога ще спрат. Ако не бе тъй разгневена, той непременно щеше да се усмихне. Независимо от крайно обезпокоителното състояние на духа, тази жена изглеждаше по-прелъстителна от когато и да било. Под все още мократа горна част на роклята отчетливо изпъкваха кръглите, пълни гърди. Бе като езическо създание от отдавна забравени, варварски времена.

Той я гледеше стреснат, без изобщо да разбира за какво става въпрос, а през това време тя го струпваше безспир с ругателни епитети и ритници в корема. Стенейки, той все пак успя да се изправи.

— Скай! Какво става с теб?

— А, и отгоре на всичко пита?

Докосна инстинктивно лицето си. Половината от брадата бе изчезнала. Рок измърмори някаква ругатня и отлепи и останалата част. Боже, колко е уморен... Болеше го цялото тяло, а като капак на всичко се налагаше да изтърпи и темпераментния спектакъл на Скай.

— Ставай веднага! — заповяда тя и опря острието на сабята в сънната артерия на врата му. Докато се изправяше, очите ѝ пръскаха искри. — Би трябвало да те смеля на кайма и така да спестя труда на палача. Господи Боже, какво направи ти с мен!

— Какво съм направил?

— О-о, лорд Кемерън или капитан Сокол. Как можа! На теб бесило ти е малко! — Тя тръгна напред с вдигната сабя и на него не му оставаше нищо друго, освен да отстъпи. Никога не я бе виждал толкова разгневена. Не бе наясно и дали няма да употреби оръжието.

— Дай ми сабята, Скай.

— Да ти дам сабята ли? Ти май си мръднал нещо, а?

— Нали не искаш да ме убиеш...

— Да те убия ли? О да, разбира се, че искам. Само че на първо време ще те поизтезавам малко. Да имаше как, бих те хвърлила във вряло масло или пък бих ти рязала пръстите и разни други израстъци парченце по парченце...

— Лейди... — заговори той предупредително.

— И кого ще убия? Лорд Кемерън? О не, не мъжа си, представителя на висшето общество, а пирата, жалкия негодник...

— Значи, ще убиеш любовника си, любимия? — заговори той протяжно, отмести сабята настрана и пристъпи към нея.

Тя се отдръпна назад.

— Сребърния сокол ще убиеш, така ли? Човека, който те изнасили толкова брутално? Нали това каза на мъжа си, когато го придумваше да анулира брака ви.

Дъхът ѝ спря, когато се удари с гръб в някаква палма. Овладя се обаче бързо и рязко дръпна сабята, която остави драскотини но палеца му. Само след секунда острието на сабята отново се опираше в гръкляна му.

— Ти, кучи сине! Да ме изпързаяш така...

— Дай веднага! сабята, Скай.

Двамата започнаха да се придвижват предпазливо в кръг и да се дебнат.

— Подъл мошеник такъв! Значи от моето легло се прехвърли направо в кревата на друга, така ли! Посмей само да ме докоснеш още веднъж!

— Друга жена не е имало.

— Лъжец! И двамата видяхме онази червенокоса никаквица.

— Ангажирах я само, за да те ядосам — признанието му обаче бе груба грешка. Ръката на Скай се разтрепери и стоманата потъна още по-дълбоко в кожата на Рок. — Дай ми сабята! — повтори той.

— Никога! Защото, ако ти я дам, ще те заболи много, вярвай ми.

— Друга не е имало — каза той повторно, — ти си единствената, скъпа моя, предана моя съпруго...

— Не съм ти никаква предана твоя съпруга! — изсъска тя. — Бях принудена да приема този брак така, както станах и пленничка на пират.

— О, госпожа съпругата обаче не се посвени да избяга и да склучи пакт с пирата. Ти ми обеща нещо — забравила ли си, скъпа?

— Ти пък си най-гадният мъж, който се е раждал някога.

Рок се приведе и понечи да дръпне сабята от ръцете и, но тя светкавично я развъртя във въздуха, в непосредствена близост с врата му. Той отскочи пъргаво назад и отново започна да я обикаля в кръг.

— Кой, аз ли, лейди? Аз?

— Да, точно ти, с презрения двойствен живот, който водиш. Ще те окача на бесилката точно като Сребърния сокол. Дори и да знаят, че всъщност си лорд Кемерън. И човек като теб се пише приятел па баща ми. Пфу! Само като си спомня, че ти превзе неговия кораб! Дори само това да беше, заслужаваш да ти разпоря корема.

Аз отнех бащинии ти кораб от Едноокия Джек — опресни той паметта й, — а теб измъкнах от ръцете на банда кръволоци.

Да, и след това ме заведе на Боун Кей, нали... — Внезапно в очите й проблясваха сълзи, които той не биваше да забележи. Замига я стоманеното острие за малко да остави белег по гърлото на Рок. Наистина би трябвало да убие този пират. Той си го заслужава.

— Дай ми сабята, Скай.

— Не!

Той издърпа светкавично дългия си нож от кончова на ботуша. — Е, добре, щом искаш да се бием, ще се бием.

— Я престани! — предупреди го тя, когато го видя да се приближава с финтови движения. Късото широко острие проблесна под слънчевите лъчи. В ръцете си Скай държеше, разбира се, по-доброто оръжие и тя много добре умееше да си служи с него. — Престани или ще те убия.

— Ами давай тогава, съкровище мое. — нападна я отново и остриетата се сблъскаха със звън. — Заслужаваш така да те напердаша, че аристократичния ти задник да посинее!

— Веднъж вече направи това.

— Удоволствието бе за пирата, а не за лорд Кемерън — тежко ранения ти съпруг.

— Тежко раненият ми съпруг... — Скай така се смути, че едва успя да отблъсне следващия удар и след това да отскочи назад.

— Точно така! Как мислиш, че се почувствах, когато ангелоподобната ми женичка ме прелъсти — само и само след това да ме просне в безсъзнание т земята, с шише от ром.

— Нали трябваше...

— Разбира се, че трябваше да отстраниш лорд Кемерън от играта, та да изприпкаш при другия и да му обещаеш не по-малко сладка награда за услугите му.

— Как си позволяваш! — Скай отново имаше предимство и притисна Рок със сабята си. Той заотстъпва по пясъка и накрая се блъсна в палмата. — Ти упрекваш мен — след като си ангажирал някаква проститутка и си легнал с нея в едно легло, за да ме ядосаш?

— О, да! А ти пък така се стълписа, когато видя Сребърния сокол с друга жена. Във всеки случай много повече, отколкото когато те покани като прелюбодейка да споделиш леглото му.

— Кучи син! Заслужил си си го. Предупредих достопочтения си съпруг, че може би нося чуждо дете под сърцето си. А ти, милорд, какво направи ти? Изчака само да заспя и ме прелъсти най-безогледно.

— А ти мен не ме ли прелъсти? Нека чуем сега нещо за твоя морал, милейди.

— Как си позволяваш... — започна тя отново и в този момент той съзря своя шанс. Словесният двубой бе изопнал нервите ѝ, ръката вече държеше сабята по-хлабаво. Рок нанесе внезапно силен удар по стоманеното острие и Скай изпусна оръжието.

— Позволявам си, каквото ми харесва, моя скъпа лейди — отвърна той. — Нали не си забравила, че си моя жена?

Тя го изгледа разярена, а след това погледът ѝ падна върху сабята на пясъка. И двамата се хвърлиха едновременно натам. Пръстите на Рок я докопаха първи и я блъснаха встрани. Скай също се протегна към сабята, но той успя да я прегърне и двамата се затъркаляха плътно притиснати един в друг по брега. В един миг Скай остана по гръб и Рок веднага се намери върху нея, като притисна бедрата ѝ между своите крака. Тя започна да се извива с всички сили, опитвайки се да го изблъска, но единственият резултат от усилията ѝ бе появата на

малка пясъчна вихрушка. Накрая се задъха изтощена и го загледа предизвикателно.

— И все пак някой ден ще те обесят!

— А ти искаш непременно да присъстваш на представлението, нали? Колко сълзи ще ми отпуснеш — една или цели две?

— Нито една. Ти си негодник, не заслужаваш нищо по-добро от бесилка.

— А ти пък си коварна прелъстителка. Кой от нас е виновният, а?

— Ти! През цялото време си знаел какво става; Водил си ме за носа, както си поискаш. Независимо че си знаел за болката, която измъчва сърцето ми.

— Болката, която измъчва сърцето ти ли, скъпа?

— Ах, нека не говорим за това. Слез най-сетне от мен...

— Типично за теб. Спасявам ти живота, откъсвам те от ледените нокти на морето. Заспивам, доведен от извършеното добро дело и буквално скапан от умора. И какво — в отплата си готова да ми изпотрошиш ребрата с крехките си крачета. После опираш собствената ми сабя в собствения ми гръклян, като ме заплашваш, че ще ме прободеш. В един момент обаче аз те надвивам и какво става? Ти вече не искаш да се биеш. Обаче тези работи не стават така, лейди. Ти си ми длъжница — не на последно място за това, че за едната бройка да ми строшиш черепа с бутилка от ром. А сега слушай добре какво ще ти кажа...

— Не! — извика тя наежено. — Съвсем скоро ще бъда отново свободна и необвързана. Бог ми е свидетел, ще те видя да висиш па бесилката. Като си помисля само колко безобидни хора си направил на глупаци! Например губернатора Спотсууд, който ти вярва във всичко. Как можа! Имаше всичко, което поискаш. Въпреки това пожела да играеш ролята на пират, да грабиш, плякосваш и...

— Да изнасилвам жени? — добави той непринудено.

Скай само изруга в ответ и отново се опита да го избута. Задави я ридание. От роклята и фустите ѝ не бе останало почти нищо и тя усещаше влажните крачоли на Рок по бедрата си. Най-накрая остана да лежи неподвижна а се вторачи в него. Той само се усмихна, чувствено, сатанински.

— О, да, много обичам да съм пират, лейди. Истински се наслаждавам, когато си взема това, което искам. Да водиш такъв живот е прекрасно. Много вероятно е някой ден да увисна на бесилото, но мисля, че си струва.

— О, негодник такъв! Сега разбрах защо лорд Камерън не искаше да се съблече, когато се любехме. Страхувал се е, че мога да разпозная Сребърния сокол по някои телесни белези, например по една малка бенка.

— Да, наистина, не беше проста работа. На тъмно не можех да те любя поради твоя страх.

— Никога вече няма да ти се случи да ме любиш.

— Е, все още си моя съпруга.

— Ще те оставя!

— Това не е тъй просто. Преди обаче да разисква ме този въпрос, нека помислим за баща ти, за чието освобождаване ти обеща нещо на Сребърния сокол. А що се отнася до лорд Кемерън, той дължи порядъчна порция пердах на жената, която с такава готовност продаде своята добродетелност.

— О, да те вземат дяволите! — Скай се заизвива отчаяно под тежестта му, а раздърпаните остатъци от нейните поли и фусты се вдигаха все по-нагоре. Не след дълго бе напълно разголена до кръста, нещо, което не убягна от погледа на Рок.

— Благодаря ти, скъпа. Така ме облекчаваш. Как да действваме сега — първо да те напердаша и след това да те любя, пардон, изнасям? Или пък обратното?

— О, заслужаваш да те разчекнат!

— Така ли? И какво стана с нежните чувства които засвидетелства към Сокола? А сладката страст, с която прелъсти лорд Кемерън? А върхът беше, когато оповести на пирата, че любиш мъжа си...

Тя присви очи.

— Това беше чиста лъжа! Излъгах за единия, за да се измъкна от властта на другия.

Усмивката на Рок угасна.

— Значи нито един от двамата няма значение за теб, така ли?

— Що се отнася до теб, имам едно-единствено желание — да те видя на бесилката!

Той сви ядно устни, а тя почувства внезапен силен страх. Да не започне да се преживява сериозно като пират и да ѝ пререже гърлото или пък да я напердаши здраво като обиден съпруг? Затвори очи и се предаде на участта си. За нейна голяма изненада обаче той я пусна, изправи се, хвана я за ръцете и я вдигна грубичко на крака.

— Обичам те — изрече той тихо.

— Любов ли? Ти пък какво разбираш от любов?

— Все пак рискувах живота си неведнъж, за да те спася.

— Живота си ти рискуваш единствено, когато носиш по море с пиратския си кораб.

— Поставям ги на карта и когато тръгвам да спасявам баща ти. Все още ли искаш да спася баща ти?

— Естествено.

— Добре. Условията на договора остават непроменени.

— Какво-о?

Той не отговори веднага.

— Ако можеш да ти обясня как ще действам...

— Изобщо не е необходимо. Така или иначе, един ден ще идеш на бесилката.

Очите на Рок засвяткаха ядовито.

— Един ден ти ще се разкайваш за думите си. Нека сега обаче се заемем с по-неотложните дела. Пиратът е по-подходящ, щом трябва да открием баща ти. Следователно си оставам пират. А когато спасим лорд Кинсдейл, ти ще се хвърлиш с готовност в обятията ми.

— Кучи син!

— Разбрахме ли се?

— Мразя те!

— Ако щеш ме мрази, ако щеш ме люби, както предпочиташ. Във всички случаи обаче ти ми принадлежиш, поне до деня, в който ще се заклатушкам на бесилката...

Внезапно обаче някакъв особен шум — щракането на освободен предпазител на пистолет — ги накара да се обърнат едновременно и двамата.

Изправен между двама души от свитата си, прел тях стоеше капитан Логан.

— Боже, каква заблуда, Соколе. Та лейди принадлежи не на вас, а, разбира се, на мен.

Рок придърпа Скай по-плътно към себе си и я стисна здраво. Той наблюдаваше напрегнато Логан, който бе насочил към него два пистолета. Същото правеха и останалите двама.

Сабята лежеше на пясъка, морето бе погълнало пистолетите му, барутът бе влажен. Не притежаваше нищо, с което да се бие.

— Отстранете се от лейди, Соколе — нареди Логан.

Скай изтръпна. Няма спасение, и двамата са безпомощни пред неприятеля. Той бе облечен доста елегантно, в червена върхна дреха от кадифе и черни къси панталони, високи ботуши и пищно перо на шапката. Съвсем между другото се запита от кого ли са откраднати тези изискани неща. В момента обаче това нямаше никакво значение. Устните му се разкриваха в ядовита усмивка, след което се почеса по брадичката със стоманената кука. Младите му придружители, единият русокос, а другият с черна коса, не бяха толкова наконтени. Носеха само къси панталони и ризи от груба памучна материя. Те също се хилеха, видимо зарадвани от срещата.

Логан продължаваше да се усмихва.

— Колко мило да ви срещна и двамцата тук, и то насред такава вълнуваща сцена. — Той се обърна развеселен към свитата си. — Мисля си, че милейди не ще да е от лед. Сокола май е успял вече да ѝ предаде първите любовни уроци. Толкова по-добре. Значи няма да държа дърво в обятията си.

— Няма да докосвате милейди, Логан — процеди Сокола.

— О, разбира се, че ще го сторя. Не си отваряйте много-много устата, Соколе. Впрочем, вие винаги сте били едно нагло копеле. Лейди е застанала зад вас, вие сте напълно невъоръжен, а аз разполагам точно с шест пистолета и три саби. Когато отвлякох бащата на младата дама, си знаех, че ще го последва, а вие пък — нея, Соколе. Изобщо не съм се надявал обаче, че ще ми паднете в ръчичките толкова лесно. Пък и подходящото време свърши работа, нали? Двамата бяхте така заети с личните си разправии, че и топовен изстрел не бихте чули. Вие, милейди, успяхте да сторите това, което на мен никога досега не ми се е удавало — да отвлечете вниманието на Сокола от заплашващите го опасности. Имате моята благодарност, миличка. Отсега предвкусвам удоволствието, когато на дело ще ви докажа колко високо ценя помощта ви.

— Не... — започна Скай, но занемая в мига, в който Рок се извъртя бързо и я зашлеви с все сила по лицето. Дъхът ѝ спря и тя се свлече на пясъка.

— Нито дума! — изсъска гой, след което отново се обърна към Логан. — Само през трупа ми можете да вземете милейди.

— Каква прекрасна идея! — изкикоти се пиратският капитан.

Скай лежеше леко замаяна на земята и клатеше глава, неспособна да схване на какво се дължи внезапната проява на бруталност от страна на Рок.

— Тя е просто жена, Логан — отвърна гой. — С нищо не е по-добра или по-лоша от която и да е друга жена. За вас няма да е кой знае какво удоволствие да преспите с нея.

— Ще преценя лично. Смятам да се позанимая с нея, след като ви застрелям. А когато и се наситя, ще пусна и другите момчета. По това време вие отдавна-отдавна ще сте мъртвец. Какво значение може да има за един труп участта, която очаква милейди?

— Убиете ли ме, никога не ще получите съкровището, което Едноокия Джек отне от испанците.

Логан се поколеба за момент, искрящите очи на мъртвешкото му лице се присвиха.

— За какво говорите всъщност?

— Джек нападна „Доня Изабел“ от Картахена, нали? Това всеки го знае. Месеци наред се обсъждаше този въпрос на островите. Защо според вас се натисках толкова да превзема „Силвър месенджър“, който все пак не е нищо повече от обикновен търговски кораб? Аз преследвах Джек. Уверявам ви, неговата смърт продължи доста дълго. Той е заровил златото от „Доня Изабел“ на доста тайно място — това съкровище представлява неоценимо състояние.

— „Доня Изабел“ ли? Със златото на инките?

Рок само се ухили и самодоволно скръсти ръце на гърдите си.

— Прав сте. А пък аз съм единственият човек, който знае къде е скрито.

През това време Скай то наблюдаваше изпитателно. Не беше сигурна дали той говори истината и изобщо не бе наясно какво да мисли за този човек. Знаеше само, че в момента се намира между две различни преизподни.

Логан наклони главата си на една страна.

— Вие май се опитвате да печелите време? Мога например да ви подаря временно живота и да ви убедя, едва след като ме заведете до съкровището на Джек. Смятам да се позабавлявам с тази лейди, а след това ще поискам от Спотсууд или пък от лорд Кемерън откуп за лорд Кинсдейл и дъщеря му. Както и да се подредят нещата, все ще спечеля.

— Грешите. Вие няма да получите милейди. Тя е моя.

— Интересно, какво ли ще прави тя с вашия труп?

— Тя ми принадлежи и по тази причина остава при мен. Сега отиваме на другия край на острова, на празненството. Там възнамерявам да водя преговори.

— Преговори ли?

— Да, разбира се. С Чернобрадия.

Логан се изсмя.

— Искате да предоставите лейди на Чернобрадия?

Рок повдигна небрежно рамене.

— Според слуховете той си има четиринадесет млади жени, което, както разбирате, е повече от достатъчно.

— Казват, че е най-кръвожадният убиец от всички нас.

— Вярно, така казват — само че аз го познавам. Той няма да стори нищо лошо на милейди. А ако ми обещае, че ще я заведе невредима във Вирджиния, той ще удържи на думата си.

Логан започна да се колебае.

— Хм...

— Вие просто нямате друг изход, ако все още държите да ме убие, без да загубите златото.

— Много е рисковано, капитане — промърмори чернокосият.

— Откога сте станали такъв страхливец, Логан? — каза Рок с насмешка в гласа. — Ние, пиратите, сме обречени на риска. Нима няма да се възползвате от този шанс?

— Пратете жената веднага тук, при мен — поиска Логан.

Рок протегна ръка на Скай, но тя не я пое и наведе поглед. Сигурно е полудял. Та нали тя присъстваше на схватката му с Джек. Тогава изобщо не стана дума за никакво злато и Джек загина твърде бързо.

А може би съкровището наистина съществува. Не е изключено Рок да е научил за него по други пътища. Да не би да е нападнал „Силвър месенджър“ заради по-богатата плячка? Или пък защото е

сметнал, че Джек така или иначе трябва да умре? Толкова много въпроси без отговор!. Главата ѝ се замая от множеството предположения. В едно обаче бе твърдо уверена — на човек като Рок не може да се вярва. И все пак тя все още го обичаше — независимо от болезнения шамар, от двойствения живот, който водеше, от бесилката, която го очакваше на края на земния му път.

Без да разчита на помощ от негова страна, тя се изправи, но той веднага я дръпна към себе си.

— Не, Логан, няма да ви я дам. Тя ми принадлежи.

Логан отново се разкашля.

— Знаете, че наистина ще ви убия, щом получа златото. Ако думите ви отговарят на истината, просто ще ви застрелям, Соколе. Измамите ли ме обаче, ей с тази кука ще ви изчегъртам месото от костите, парченце по парченце. Молете се прочее да намерите съкровището, защото... — казвайки това, той прибра пистолетите в колана си.

— Не лъжа, Логан.

Пиратът повдигна само рамене.

— Можете да си задържите милейди. Позволява ви се да ѝ се порадвате преди смъртта си. — Внезапно обаче той се ухили отново. — Виждам, че сте си обръснали брадата, сър. Сигурно, за да се харесате повече на дамата, ха-ха.

— Обръснах се заради горещината. Би трябвало да ви е известно, че никога не върша нещо, за да се харесам на когото и да било.

Чернокосият пират се загледа с любопитство в Рок.

— Сега изглежда досущ като оня, другия.

— На кого прилича? — попита Логан, а Скай усети как ръцете на Рок, които я придържаха, се стегнаха.

— На благородния си братовчед, лорд Кемерън.

— Ти виждал ли си Кемерън? — попита отново Логан с остър глас.

— Отдалеч, беше на борда на кораба си. — Тъмнокосият се ухили глупаво. — На Сокола му се е приискало да заприлича на мъжа на тази лейди тук и се прави на джентълмен.

Логан се запревива от смях, а Рок притисна Скай още по-силно към себе си.

— Нито дума! — предупреди я той тихо.

— Трябваше да го помоля да те прободете! — изсъска тя в отговор.

— И какво би се случило след това с теб? — прошепна Рок. Студена тръпка премина по гърба на Скай при тези думи. Колкото и да му се сърдеше, в този случай той имаше право.

— Какъв сте ми само красавец с тези гладки бузки, капитане! — каза Логан саркастично. — Само че след всичко, което чух, май нямате кой знае какъв успех. Изглежда, че милейди все още не ви е харесала.

— О, харесва ме, и как още.

— Я по-добре да тръгваме. — Логан започна да мести недоверчиво поглед от Скай към Рок и после обратно. — Сега отиваме при Тийч, след което ще се наложи да изпълните обещанието си, Соколе. Само не се опитвайте да хитрувате! Защото в противен случай ще очистят милейди на място.

— Няма да ви измамя — за това поне няма.

Логан се цакани да се обърне и да тръгне, но викът на Скай го спря.

— Къде е баща ми? Жив ли е още? Ранен ли е?

— Жив и здрав е, само дето достойнството му малко пострада. Е, тук-там има и по някоя драскотина, но като изключим тези дреболии, всичко останало си му е наред. Тръгваме ли? Зад тези дюни има празненство днес вечерта и ние ще вземем участие.

— Няма да ида никъде — отсече Скай.

— Какво-о? — процеди Сокола.

— Оставам тук, на този бряг, докато не получа доказателство, че баща ми е жив.

Логан се обърна към Рок.

— Я поразмърдайте малко тази жена, защото иначе ще приключим въпроса тук и сега.

— Все ми е едно. Какво значение има всичко това, ако баща ми е мъртъв? — извика тя гневно.

— Хайде, идвайте! — нареди Логан.

Рок сграбчи Скай през кръста и я метна на рамо. Вбесена, тя го заудря с всичка сила по гърба.

— Пусни ме веднага! Или ще се погрижа да те очисти веднага!

— Затваряй си устата! След вас, сър.

Логан се ухили широко и пое по пътя, а неговите придружители и Сокола го последваха. Скай продължи да крещи и да размахва ръце,

докато накрая Рок не я плесна здраво по дупето. Не че я заболя кой знае колко, но я подсети за обстоятелството, че е облечена съвсем оскъдно. Престана да се съпротивлява, за да не разголва още повече тялото си.

Сигурно е полудял, помисли си тя. Не иска да я дава на Логан, а на чернобрадия Тийч. След което Логан трябва да го убие. Пълна безсмислица!

Вървяха през дюните, в близост до морето, и пътят сякаш нямаше край. Внезапно Логан попита:

— Чувате ли музиката?

Скай се вслуша, затаила дъх. И наистина — до тях долитаха далечни звуци на цигулка, които се засилваха с всеки изминал миг.

Най-накрая стигнаха до малко село с мизерни, разкривени дървени колиби и сламени покриви. Няколко дузини лодки лежаха на брега. Огньовете осветяваха селцето, а на тях се въртяха шишове с телешко и свинско месо, дивеч и различни пернати. Навсякъде имаше големи бъчви. Скай реши, че са пълни с бира.

На широка платформа в средата на селцето като на трон се бе разположил Чернобрадия и много съсредоточено наблюдаваше пълногърда млада жена, танцуваща необуздано под звуците на весела музика. Други жени се закачаха с пиратите, стояха облежнати на бъчвите или пък седяха по верандите на колибите.

Логан се ухили на Скай, която все още висеше на рамото на мъжа си.

— Добре дошла на голямото пиратско празненство, милейди! Не се случва често да останем толкова дълго на сушата, но някои от властимащите в Северна Каролина си запушват ушите, когато засвири нашата музика, така че опасност няма. Кажете, не е ли красиво? За съжаление прекрасният пол тук е в малцинство, но въпреки това ще се повеселим. — Похотливият му поглед я накара да потрепери, а Рок побърза да се обърне към него. — Внимавайте, Соколе! Само се опитайте да ме хързулнете или пък да измъдрите някой номер с Тийч и ще разстрелям момичето.

— Не възнамерявам да правя нищо подобно. Продължавайте да вървите.

— Не, вие ще вървите отпред, а аз след вас с пистолет, насочен към гърба на лейди Кемерън. И още нещо — голямата част от хората,

които виждате тук, са от моя екипаж. Имайте го предвид.

— Непременно, — Рок се насочи към платформата и Скай се вкопчи още по-здраво в него.

Развеселени, пияни мъже ги сочеха с пръсти, а някой извика:

— Я виж, Сокола си е довел дама! Страхотен е, от нищо не се бои.

Чернобрадия разпозна новодошлите и скочи от мястото си.

— Аха, ето го и Сокола. Кого виждам още — онова девойче, което буквално ме заплени при нашата последна среща! — дълбокият му глас заглуши музиката. Засмя се, взе лулата в ръка и подаде ръка на Рок. — Добре дошъл, драги! Мислехме, че избягвате това място, понеже не се чувствате твърде уютно в Каролините, сър. Познавате ли моята малка Карлота, най-новата ми женичка? В момента танцува там за мен. Седнете, погледайте я! Каква гореща кръв, а? Много по-гореща отколкото на вашата лейди, нали?

В този момент към тях се присъедини Логан.

— Трябва да се споразумеем за нещо с вас, Тийч. Ако обещаете на Сокола да заведете момичето у дома, той ще ми покаже заровеното съкровище на Джек, след което ще се прости с живота.

Рок сложи Скай на крака, а Чернобрадия я дари с най-милата си усмивка.

— Лейди Кинсдейл — не, Кемерън, както чувам... И вие сте добре дошла сред нас.

— Тийч, заклевате ли се да заведете милейди невредима у дома? — попита Рок.

— Да, в собствената си кръв. Знаете много добре, че не мога да сторя зло на жена.

— Сокола също трябва да подпечата споразумението ни с кръвта си, — настоя Логан.

— Вдигнете си ръката! — обърна се Чернобрадия към Рок, който се подчини без колебание. Тийч извади нож и Скай изписка неволно, когато пиратът заби ножа в плътта на мъжа и. Бликна кръв, но Рок дори не трепна. Чернобрадия също поряза ръката си и я притисна към раната на Рок. — Е, подпечатахме договора с кръв. Вие, Соколе, трябва да изпълните дълга си към Логан, а аз поемам задължението да заведа момичето у дома й. А сега разказвайте — по какъв начин Логан, този кучи син е успял да ви надвие?

— Този факт няма обяснение, Тийч. Надви ме, и толкоз.

Чернобрадия се обърна към Скай.

— Седнете до мен да пийнем.

— С хора като вас не пия! — просъска тя.

Пиратът се разсмя и се наклони към нея.

— Какво храбро момиче — след което добави шепнешком: — Нима не разбирате, че тук аз съм единствената ви надежда? — Гласът му отново се усили:

— Соколе, елате и вие при мен!

— Той е мой пленник... — започна Логан.

— Може, обаче това тук е мой празник, моето пиратско тържество. Всички вие сте ми гости и затова не ви пускам да си ходите. Утре вече можете да приведете дяволския пакт в изпълнение, Соколе, и нека Господ или Сатаната да са ви на помощ. Сега обаче вие ще седнете с момичето си при мен и ще погледате танца на любимата ми.

Той изтегли и двамата на платформата и сложи Скай от едната си страна, а Рок — от другата. Ритъмът на музиката се ускори и танцьорката се развихри.

Някой пхна чаша в ръката на Скай и срещу нея блеснаха замъглените очи на възрастна, дебела жена с разтворен корсаж, която се разсмя пронизително.

— Боже мили, истинска лейди сред нас! Ей, Чернобради, защо не ми я дадеш за малко? Ще видиш, че за нула време ще престане да бъде лейди!

Жената посегна към Скай и задърпа роклята ѝ. Скай се разкрещя и започна да се съпротивлява. Столът, на който седеше, се прекатури, тя падна на платформата и запримига; леко замаяна.

— Не! — прекатури се и втори стол и пред нея застана Рок, опрял ръце на хълбоците си. — Тази нощ тя ще бъде моя, а след това остава под закрилата на Чернобрадия. Освен мен никой друг няма право да я докосва, разбрахте ли, вие, курви и негодници! — вдигна Скай на ръце и се обърна към Тийч. — Това е вашият празник, сър, и аз съм ваш гост. Ще ме подслоните ли някъде?

Пиратът кимна през смях.

— Разбира се, капитане. Тъй като скоро ще умрете, нека поне да се насладите докрай на тази нощ. Всеки осъден има право на последно

желание, преди да увисне на бесилката.

— Един момент! — запротестира Логан. — Не желая да...

— Утре сутринта ще вземете Сокола със себе си — прекъсна го Тийч. — Утре той ще бъде ваш пленник. Тази нощ обаче последното му желание ще бъде удовлетворено. — След тези думи той посочи една колиба, разположена на около петдесет метра от платформата.

Все още със Скай на ръце, Рок скочи от подиума и г отнесе бързо в посочената му квартира. От всички посоки долетяха ръкопляскания и смехове.

— С тази бая ще се потрудите, капитане!

— Да бе, адски нахална е, обаче ми е приятно с нея — отвърна Рок и си изпроси един шамар от Скай.

Тълпата посрещна това изпълнение с ликуване.

— Дайте ѝ да се разбере, капитане!

Рок впи поглед в очите и.

— Точно това смятам да направя! — пусна я да падне на пясъка, вдигна я за косата и притисна устните си към нейните, а с другата ръка загали гърдите ѝ. Сред всеобщото веселие, обхванало зрителите, той я изправи на крака и я взе в ръцете си. — Сега ще ѝ дам да се разбере! Ей сега, веднага!

— Не! — изпъшка тя. Устните ѝ пареха, разранени от неговата брутална целувка. Никога не се бе държал толкова жестоко с нея. Обзе я панически страх и тя затрополи с юмруци по гърдния му кош. — Не! Не искам!

— Веднага си затваряй устата, да те вземат мътните, и престани с тоя цирк! — Сребристите му очи искряха като студен метал. — Само още една дума — и тази нощ наистина ще ме опознаеш. Млък!

Скай цялата се разтрепери и отвори уста, за да каже нещо, но замлъкна, стъписана от предупреждението, изписано в погледа му. Хвана я здраво за ръка и двамата изтичаха нагоре по стъпалата на колибата. Той отвори вратата и след миг тя остана сама с пирата, сама с лорда. С любимия, с мъжа си. С възплъщението на сатаната...

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Рок пусна Скай и затръшна вратата след себе си. Тя остана неподвижна в продължение на няколко секунди. Сянката му падаше върху нея. Обърна се към него, отстъпи назад и се притисна към стената.

Той впери презрителен поглед в нея, облегна се уморено на вратата и притвори очи. Отвори ги отново и обвиняващо насочи пръст към нея.

— Зверче такова! Искаш и двама ни да убият!

— Аз ли? Да не си полудял?

— Опитвам се да спася каквото мога с всички възможни трикове, а ти...

— С трикове ли? Значи няма никакво съкровище!

— Това си е моя работа! Искам да напуснеш този остров невредима. Чернобрадия има безброй недостатъци, но славата му на жесток убиец е силно преувеличена. Той ще съдържи думата си и ще те заведе във Вирджиния, където ти е мястото.

— А ти тръгваш с Логан...

Рок се усмихна леко.

— Това засяга ли те, скъпа? И без друго копнееш за деня, в който ще увисна на бесилото. Впрочем едва ли е от значение по какъв начин ще умра. Ти наистина няма да бъдеш сред зрителите, когато Логан ме убие, но крайният резултат си остава същият, нали?

Тя поклати безмълвно глава. Не бива да умира. И тя не бива да вярва на собствения си глас. Преглътна мъчително сълзите си и се огледа. Подът на колибата бе покрит с пясък. Обзавеждането се състоеше от семпла дървена маса, месингов свещник с една свещ, два разклатени стола и сламеник, покрит със сиво одеяло.

— Изключително изискана квартира — промърмори Рок, тялото му се плъзна надолу по таблата на вратата и той седна на пода. — Най-добрата, която Чернобрадия можа да ни предложи. Отпуска ни охотно

тази нощ, тъй като е бил многократно влюбен и ги разбира тези работи.

Думите му изобщо не ѝ подействаха успокоително. Изтича към Рок и коленичи пред него.

— Всичко това е някаква лудост. Трябва да бягаме.

— Ние ли? — Той повдигна вежди и се загледа в Скай, която бе само на половин крачка от него. В светлината на залеза косата ѝ искреше, очите ѝ го гледаха сериозно и настойчиво. Копнееше да я докосне, но не го направи и остави ръцете си да висят свободно над коленете. — Ние ли, скъпа моя? На теб не ти е нужно да бягаш, ти си в безопасност. Има неща, за които не можеш да вярваш никому толкова, колкото на Чернобрадия.

— Не мога да се върна без теб във Вирджиния.

— Защо не? Ще пропуснеш момента на умъртвяването ми, но в замяна на това ще живееш.

— Престани с тези глупости, моля те. Нямах право да се държиш така непринудено, така веселяшки.

— Така ли? И как да се държа?

— Трябва да си угрижен. Все пак очакваш смъртта.

Рок въздъхна дълбоко. Изкушението бе твърде голямо, той вдигна ръка и пръстите му заиграха с една от златните къдрици на Скай. Дори и морската вода не бе успяла да унищожи копринената мекота на косата ѝ. Тя не се дръпна и затова той погали и лицето ѝ.

— Има ли някакво значение за теб дали ще умра? Тази сутрин много ти се искаше да ме натопиш във вряло масло или да ми одереш жив кожата. Нещо подобно смята да направи с мен в Логан, ако откажа да го завела до мястото на съкровището.

— Но то не съществува — възрази тя с отчаяние в гласа си.

— О, съществува, разбира се. „Доня Изабел“ наистина е излязъл в открито море от пристанището на Картагена — по всеобщо мнение, натоварен с индианско злато. Джек сигурно го е превзел и след това потопил. Естествено първо е пренесъл златото на своя кораб, а след това го е заровил някъде.

— Само че ти нямаш и най-бледа представа къде го е закопал, нали? — простена Скай.

Той се усмихна и върховете на пръстите му се плъзнаха по нейната кожа. Така ѝ се искаше в този момент да се хвърли и да го

прегърне през врата. Измами я, превърна я в последна глупачка, водеше противен живот, но въпреки всичко тя го обичаше. Бе безсилна срещу това чувство. На сърцето си не бе в състояние да заповядва.

— Значи, все пак си малко натъжена, нали? — промълви той.

— Не...

— Така е. — Привлече я към себе си и я целуна, но че тъй брутално, както преди това пред колибата, а със сдържана страст. Езикът му милваше устните ѝ, премина по зъбите, промъкна се до всяко ъгълче на устата ѝ. Пръстите му галеха врата ѝ, гърдите, стигнаха до кръста, а след това той повдигна глава. *И той ме обича*, помисли си тя, когато погледът ѝ срещна неговия. Рок бе негодник, еднакво властен и като пират, и като лорд. Желязната воля не можеше да се пречупи, най-много да се смекчи под въздействието на любовта.

— Всичко това ме гнети — прошепна той отново и се усмихна.

Скай сведе поглед.

— Ако родя дете, ще бъде по-добре да си има жив баща.

Той се разсмя.

— Затова ли не ме предаде?

— Да те предам ли? — Сгуши се в ръцете му, благодарна за този момент на мир между тях.

— Да, на Логан. Та той все още не знае, че лорд Кемерън и Сребърния сокол са едно и също лице.

Тя преглътна мъчително. Не обичаше да ѝ припомнят този факт. Каква е разликата? Той желае да убие Сребърния сокол и сигурно много ще се зарадва, когато узнае по-късно, че е пратил на смърт и лорд Кемерън.

Той я отблъсна нежно от себе си, изправи се и се заразножда напред-назад с ръце на кръста.

— Има много голяма разлика. Ако Чернобрадия разбере това...

— Допускам, че екипажът ти е посветен в тайната, нали? — прекъсна го тя. Робърт Ероусмит сигурно през цялото време е бил наясно, че любимият и съпругът ѝ са един и същи човек.

Рок спря да се движи, намръщи вежди и кимна утвърдително.

— Да, всички до един знаят — но тези момци тук — не. За щастие и ти пропусна да ги осведомиш.

— Не съм полудяла все пак!

— Да, но навън ти се държеше като човек, който не е съвсем на себе си.

— Защото Логан ще те убие — а вероятно и баща ми.

Той поклати глава.

— Баща ти струва твърде много.

— Така ли? Странно! Сребърния сокол ме пусна, без да поиска дори и едно пени откуп. Може пък и баща ми да струва колкото мен.

— Сокола те пусна, без да поиска откуп, защото искаше да ти покаже, че за него ти струваш повече от всякакво злато и сребро.

Тя го загледа с недоверие и видя как ъгълчетата на устата му потрепват. Скочи възбудена и извика:

— Лъжеш!

— Добре, добре, истината е, че един твърде висок откуп щеше да повиши твърде много и без това прекаленото ти самочувствие. Пък и би било много глупаво да искам пари от лорд Кемерън, тоест от самия себе си. Колко вълнуващ бе денят, в който се качи на „Лейди Елена“... Знаех, разбира се, че ще се съпротивляваш със зъби и нокти срещу сключения брак. Но аз те обичах вече и не възнамерявах изобщо да те пускам.

— Пак лъжеш! — обвини го тя.

— А ако не лъжа?

— А ако не лъжеш, какво?

— Добре, а ако наистина те обичам, Скай Кемерън? Би ли могла поне мъничко да заобичаш стария си приятел и любовник?

Тя отклони поглед.

— Знаеш, че не искам да умираш.

— Заради детето, което може би си заченала. А що се отнася до теб самата? — Пристъпи зад нея и сложи ръце на раменете ѝ. — Дете, това би било прекрасно. Наследник за Кемерън Хол при положение, че жив ще ме одерат...

— Престани веднага! — сопна му се тя.

— Обърни се!

Не знаеше кое я накара да го послуша. Не знаеше и какво е изписано в очите му. Той я целуна по устните, по челото и я притисна към себе си.

— Да, сега съм сигурен, че този въпрос те вълнува.

Скай опря ръце в гърдите му, отблъсна го лекичко и го погледна в очите.

— Да Рок, този въпрос наистина ме вълнува. Не мога обаче да приема начина ти на живот. Дори и да не искам да те видя увиснал на бесилката, не мога все пак да не мисля за клетите хора, които си ограбил, за да изградиш империята си на Боун Кей. И въпреки всичко сега не мога да те изоставя.

— Ще си тръгнеш оттук, защото искам да си в безопасност.

— А аз не искам ти да умреш! Логан ще те умъртви по най-жестокия начин, когато разбере, че златото го няма.

— Може пък и да го открия. Има и случайности на този свят.

— Би било истинско чудо.

— Впрочем, ти като че ли си забравила за съществуването на моите хора.

Дъхът ѝ спря при тези думи. Наистина бе забравила пиратския кораб, който стоеше на котва от другата а рана на острова — освен ако бурята не го бе разбила. Успокои я обаче мисълта, че този кораб ще да е преодолявал и по-страховити премеждия.

— О, те ще ни снасят! — извика тя зарадвана. — Съвсем скоро ще бъдат тук и... — Рок я погледна угрижено и ентузиазмът ѝ помръкна.

Хората му не можеха да доплават дотук. На празненството участваха твърде много пиратски капитани и изобщо много повече хора, отколкото екипажът на Сокола бе в състояние да победи.

— Не, чудеса не стават — промълви тя нещастна.

— Може пък и съдбата да се смили над мен.

В този миг на вратата се почука и Скай уплашено попита:

— Кой е там?

— Нямам представа. Лягай веднага там на леглото.

— Защо?

— Престани да задаваш въпроси и бягай бързо в леглото!

Очевидно тя не можеше да го послуша достатъчно бързо, защото в следващия миг някаква сила я вдигна във въздуха и я запрати направо върху меката слама. Секунда по-късно и той се хвърли върху нея и я сграбчи грубо в прегръдките си. Тя започна да се съпротивлява, възмутена от такова отношение.

— Ти май съвсем си откачил, а?

Той само сложи ръка върху устата ѝ.

— Мълчи! — просъска, а след това извика силно:

— Влез!

Обхвана я ярост и се опита да го отблъсне от себе си. Вратата се отвори рязко и на прага застана тъмнокоса проститутка, която ги загледа насмешливо.

— Я оставете тази на мира, Соколе. Мога да ви предложа нещо по-добро от нея.

Той поклати ухилена глава.

— Тя ме обича, Летиция, истина ти казвам. Нали, скъпоценна моя? — Скай понечи да го захване по ръката, а той избухна в грубоват смях, като истински пират. В този миг тя осъзна, че, без да иска, играе по неговата свирка.

Летиция повдигна рамене с безразличие.

— Всеки мъж е щастлив по свой си начин, капитане. Но ако случайно ѝ се наситите, знаете, че трябва само да подсвирнете, и аз ще доляя. — Жената пристъпи в колибата, а Рок се изправи с нежелание, като притегли и Скай със себе си. Постава ръката си небрежно върху гърдата ѝ, жест, който трябваше ясно да покаже, че тя е негова собственост. А в това пиратско гнездо претенцията му към нея бе единственото нещо, което я закриляше.

— Исках само да разбера дали сте гладни. — Летиция се усмихна предизвикателно, а Скай реши, че е много привлекателна с пищните си гърди, тънката талия и черните си очи. Рок я назова по име. Доколко познаваше тази жена? При тази мисъл ѝ стана доста неприятно. Боже, каква лудост... Обичаше го и едновременно с това го презираше. Не би могла да понесе смъртта му и въпреки това ненавиждаше ситуацията, в която се намираха.

— Искам да кажа — гладни за храна — добави Летиция.

— Гладен съм като вълк! — отвърна Сокола.

— В такъв случай ще ви донеса нещо — Летиция се приближи и заразглежда Скай с неприкрито любопитство, след което се изкиска. — Аха, и ледът също можел да гори... — След това снижи глас и продължи:

— Чернобрадия държи да говори с вас, капитане. На четири очи.

— Така ли?

— Знаете, че мрази Логан.

— Да, но Тийч изпълнява ролята на посредник между нас.

Летиция отметна дългата си коса назад.

— Чернобрадия спазва собствените си закони. Той върши само това, което пожелае. Страшно обича да го смятат за жесток и коварен тип. И всеки, който се бои от гнева му, бързо-бързо слага оръжие. Та вие сам познавате неговата мощ капитане, нали?

Рок кимна напълно сериозно.

— Добре, ще поговоря с него.

Летиция хвърли насмешлив поглед към Скай.

— Е, не веднага. Не искам да преча... По-късно, когато се стъмни, ще дойда и ще ви отведа при Чернобрадия, Соколе.

— Дадено.

След като вратата се затвори зад Летиция, Скай с всички сили ръгна с лакът Рок в ребрата. Той изстена и я пусна.

— Какво, по дяволите, правите, лейди Кемерън?

— Какво правя ли? Хвърляш ме насам-натам като някакъв багаж и ми се нахвърляш — и всичко това пред очите на тази жена. Да не съм ти някаква курва...

— Точно такава си — прекъсна я той с остър, предупредителен тон, сграбчи я за ръката и я притегли към себе си. — Тук, в това село, ти си моята курва — курва, която значи много за мен и по тази причина няма от какво да се бои. Креци, боричкай се, съпротивлявай се — все едно. Трябва да ме слушаш или в противен случай горчиво ще се каеш заради непокорството си. Запомни какво ти казвам!

Тя стисна ядосано зъби и се помъчи да открие някаква страхотна обида, която да хвърли право в лицето му.

В този момент обаче на вратата се потропа отново и Летиция влетя в стаята.

— Храната ви, капитане... — обърна се към Скай и направи церемониален реверанс. — Разбира се и вашата, лейди Кемерън. За такива изискани дами заведението предлага само най-доброто...

Скай кимна благовъзпитано с глава.

— Много съм ви благодарна.

Мекият ѝ глас сякаш обърка Летиция. Тя замига начесто, но след това повдигна рамене и постави подноса на масата.

— Чернобрадия ви изпраща бутилка ром от личните си запаси, Соколе. А за милейди — бутилка бургундско от френския пощенски

кораб „Сен Луи“. Има и сочно печено с хляб. Превъзходно месо, повярвайте ми.

— Благодаря, Летиция — отвърна Сокола с усмивка.

— Щом хората въвн се изпонапият, ще се върна и ще ви заведа при Чернобрадия.

Тя напусна колибата и Рок предложи стол на Скай като същински възпитан лорд Кемерън. Наля й вино, седна, придърпа червената кърпа, с която бе покрита храната и опита рома.

— Чист карибски ром — промърмори той и отпи по-голяма глътка. — Великолепно!

— Как изобщо можеш да се радваш на такива неща в тази ситуация?

— Защо не? — отвърна той спокойно и започна да разрязва ухаещото печено. Напълни й чинията. — А сега трябва да се храниш.

— Не мога да хапна нищо.

— Цял ден не сме сложили хапка в уста. Не може да не си гладна. — След тези си думи той сериозно се зае с едно ребърце.

Тя го наблюдава известно време, не можа да издържи повече и удостои с вниманието си празничната пиратска гозба. И месото с подправките, и бургундско то вино имаха чудесен вкус. След известно време тя попита:

— Всъщност, защо Чернобрадия желае да говори с теб?

— Защото иска златото на Джек.

— Но то не съществува.

— Разбира се, че съществува.

— Обаче ти не знаеш къде се намира.

Рок отново отпи глътка ром.

— Златото съществува, милейди, и сега-засега това е напълно достатъчно.

Тя скочи ядосано от мястото си и преобърна стола.

— Не говори с мен по този начин. Аз също съм част от играта и...

— И не познаваш нейните правила. — Той също се изправи и я притегли към себе си. — Нещата тук не са ти ясни, можеш единствено да хвърлиш на везните безумната си смелост, но тя не ще донесе никаква полза. Прави само каквото ти казвам, за Бога!

— Не искам да умираш...

Той само простена и допря лицето си в нейното.

— О, Скай, моя красива, храбра Скай. Ех, да не бяхме тук сега...
— Вдигна я на ръце, занесе я до сламеника и я положи върху него. След това той също легна до нея. Гореща целувка събуди страстта ѝ и тя се вкопчи отчаяно в него. Не можеше да остави нещата така, желаше го, копнееше да се съедини докрай с него. Не му бе простила, но продължаваше да го обича, дори и в тази вечер, в която го дебнеше смъртта.

Рок стана от леглото, вгледа се в очите ѝ, в разтворените, влажни от целувката устни. Тя разтвори обятия и той я притисна към себе си, като мълвеше:

— Искам да те любя, да лежим двамата на брега на кристален извор, сред уханни цветя, под топлите лъчи на слънцето или на мека лунна светлина. Да те любя върху кърпи от коприна или в кадифената трева, искам да сме в рая, а не на този гаден сламеник...

Тя отметна назад косата му, паднала върху челото и се усмихна меланхолично.

— Където си ти, там е и моят рай. Защото ти сътвори рая в душата ми.

Той зацелува всеотдайно ръцете ѝ.

— Обичам те с цялата си душа. Все едно дали като лорд Кемерън или като Сребърния сокол — ще те обичам до сетния си дъх. — Развърза вървите на корсажа ѝ, помилва пълните гърди с пръсти и устни, погали бедрата ѝ, с най-интимни нежности разпали още повече нейното желание, докато в един момент тя надигна нетърпеливо бедрата си към него. Той скочи бързо, съблече се и отново легна до нея, като я освободи от остатъците от дрехи.

Нощта настъпи, но Скай не изпитваше никаква боязън. Той бе до нея, жарките му целувки стопляха плътта ѝ и разгаряха треска, която я изпълваше чак до върховете на пръстите ѝ. Шепнешком му призна желанието, което я изпълваше, заговори за пламъците, бушуващи вътре в нея, уверяваше го колко ѝ е необходим, колко много желае да удовлетвори горещия ѝ копнеж...

И тогава, тогава раят наистина слезе при тях. Грубият сламеник изчезна някъде, вече ги нямаше нито прашната завивка, нито изпоцапаните стени. Остана единствено благоуханието на пръст и музиката на две сърца, които биеха в единен бесен ритъм.

Кожата на Скай бе коприната, върху която той лежеше, ръката му, галеща тялото ѝ, бе слънце, а пръстите му се плъзгаха като искрящи лъчи по гърба ѝ, по гърдите, бедрата и проникваха дълбоко, дълбоко в нея...

Шепотът ѝ премина в крясък, той се сля с нея, а тя, надигнала се, изпъната, властно протягаше бедра към него, за да се вплете в неговия настойчив и буен ритъм. Носеше се все по-нагоре и по-нагоре към своя рай, викаше името му, достигайки върха на насладата, усети разтърсването на тялото му, експлозията в своята утроба. Бавно, нежно, сякаш понесена от пухкав облак, тя падна обратно па земята. Раят постепенно се разнесе и двамата отново се намериха на сламеника, върху прашната завивка. Но всичко това бе тъй маловажно, защото нейният мъж я държеше в прегръдките си и я галеше по косите.

— Ако се случи нещо... — започна той, но тя сложи пръст на устните му.

— Шт!

Рок отстрани внимателно ръката ѝ и я притисна към гърдите си.

— Моля те, Скай, изслушай ме. Мисля, че не е толкова просто да се зачене наследник, но аз се моля на Бога ти вече да носиш детето ми под своето сърце.

— Рок...

— Недей, моля те! Аз съм вечен оптимист и... вечен мошеник, ще добавиш ти може би. В битката си с Логан смятам да дам всичко от себе си. Но ако все пак...

— Рок!

— Слушай сега внимателно! — настоя той. — Каквото и да се случи, ако ти родиш нашето дете, трябва да пазиш и съхраниш наследството му — Кемерън Хол, плантацията...

— Престани най-сетне! Говориш за няколко керемидки и шепа пръст, а сега става въпрос за...

— О не, работата не е просто в имота. То е мечтата, която моите праотци са осъществили, за да изпълнят предназначението си на този свят, то е всичко, което съм. Моето семейство, бъдещето, миналото. Родът Кемерън е успял да сътвори един малък рай тук на Земята и ти трябва да ми обещаеш, че ще задържиш този рай — каквото и да става.

Наоколо се бе стаила смъртта, а за Рок сякаш съществуваше единствено това отчаяно желание. Накани се отново да протестира, но се отказа.

— Давам ти честната си дума.

— Ще я удържиш ли, скъпа?

— Да съм ти давала някога обещание, което после да не съм спазвала? — прошепна тя, а той я дари с ефирна целувка по устните.

— Не, никога не се е случвало.

— Ще изпълня молбата ти. Кълна се!

Притисна я към себе си, изпълнен с обич.

В Кемерън Хол винаги е прекрасно.

— Винаги — потвърди тя. — През лятото никога не става много горещо, защото от реката идва хлад.

— И през зимата никога не става много студено.

— А тревата е толкова тучна, че почти се синее.

Устните на Рок докоснаха слепоочието ѝ.

— На брега се издига стар дъб, ограден от други дървета. Водата тече безшумно покрай него, листата му хвърлят приятна сянка и пръстта е мека и плодородна. Посетиш ли това място, оставаш с трайното чувство, че Кемерън Хол наистина е райски кът тук, на земята. След смъртта на майка ми баща ми разказваше колко е обичала да ходи на това място до реката. Не е успял да я убеди веднага, че там могат да се събличат безпроблемно, за да си играят на Адам и Ева — в райската градина, в която обаче няма змии.

— А само прелъстителни, сатанински Кемеръновки — добави Скай.

Той я целуна, скочи внезапно от леглото и издърпа завивката върху тялото ѝ.

— Какво става? — попита тя.

Той не отговори, а побърза да се пъкне в панталоните си. В същия миг на вратата се потропа. Безшумно в колибата се вмъкна Летиция.

Скай притисна завивката към гърдите си и видя как младата жена сложи пръст на устните си и даде знак на Рок да я последва. Стори ѝ се, че Летиция я погледна с любопитство, но не бе съвсем сигурна. Нощни сенки изпълваха стаята.

— Връщам се скоро — обеща Рок тихо, прошепна нещо на Летиция и се обърна отново към Скай. — Тя ще запали сега свещта.

Скай кимна с усмивка. Двамата напуснаха колибата, а тя притвори разтреперана очи.

Докато Рок бе с нея, колибата не я застрашаваше с нищо. За известно време се бе превърнала дори в райска градина. Сега обаче той я напусна и тя видя пред себе си мизерна стаичка, пълна с пясък, твърде студена поради морския вятър, проникващ през многобройните процепи.

Изпъшка примирено, обърна се по корем и скри лице в ръцете си. Така ѝ се искаше да заспи, но не биваше. Трябваше да размисли. Нейният живот щеше да бъде спасен, но Рок тръгваше към сигурна гибел. Не можеше да позволи това. А и баща ѝ бе все още в ръцете на Логан. Боже, какъв кошмар...

До слуха и отново достигна звукът на отваряща се врата, но тя не се уплаши. Сигурно е Летиция, ще запали свещта, каза си тя. Потънала в тежки мисли, изобщо не обърна поглед натам. Не можеше да се раздели с Рок — никога. Вярно, че този брак бе сключен без нейното съгласие, но в този момент имаше само едно нето, което бе в състояние да ги раздели — смъртта.

Къде ли държи Логан баща ѝ? Дори и Чернобрадия да проявеше готовност да помогне на нея и Рок, лорд Кинсдейл все пак си оставаше под властта на жестокия пират със стоманената ръка...

Внезапно забеляза, че свещта все още не гори. Пък и Летиция кой знае защо мълчеше... Скай понечи да се обърне, но в този миг усети на гърба си докосването на студен метал.

— Не мърдай, миличка.

Тя остана да лежи вцепенена. Логан изрече тези думи съвсем тихо, но злото, заплахата, която се таеше в тях, не можеше да се сбърка с нищо друго.

Стоманата се придвижи от тила и до кръста и Логан се изкиска.

— Навремето си имах ръка, но се наложи да я заменя с метална кука. На мястото на някогашната топлина дойде ледът... Намирам тази милувка за изключително оригинална, не съм ли прав? Надявам се, че и вие, милейди, ще откриете известен чар в нея.

Тя само стисна зъби и се опита да не изкрещи, когато студената кука се заплъзга наново по гърба ѝ. Логан леко гъделичкаше гърба ѝ с

грубия връх на куката — нежност, която всеки момент заплашваше да се превърне в кръвопролитие.

Той всъщност иска не моята кръв, каза си тя, а кръвта на Сокола. Това животно ме желае само, защото принадлежа на Сокола.

— Хареса ли ви вашата последна вечер с капитана, милейди? Наистина ми е безкрайно неприятно, че на този човек не може да се вярва! Той се опита да откупи свободата ви, но, уви, не мога да допусна това. Ако Чернобрадия ви отведе оттук, ще изпусна и последното си средство за натиск, с което бих могъл да принудя Сокола да изпълни желанията ми. Тийч е доста алчен тип, но този път няма да получи, каквото иска. Обърнете се и ме погледнете в очите!

— Не!

Със здравата си ръка той хвана рамото ѝ и я обърна рязко. Тя понечи да се съпротивлява, но видя куката, опряна в гърлото си, и жестокия, убийствен огън в очите му. В този миг осъзна, че те двамата не са сами в стаята. До вратата стояха неподвижни двама мъже. Колко ли още чакаха отвън? Нима Рок щеше да падне в този капан? Не знаеше какви са точно намеренията на Логан, но трябваше да намери начин да предупреди мъжа си.

Пиратът се разсмя дрезгаво и отново привлече вниманието ѝ върху лицето си. След като го погледна бързо в очите, тя пое дълбоко дъх, за да изкрещи.

— По-добре не правете това. — Куката се долепи до сънната артерия, а Скай бавно и предпазливо изпусна въздуха. Куката премина по гръдта ѝ, дръпна сивата завивка надолу и Логан се вторачи в голото ѝ тяло. За да сподави обземащия я панически страх, тя заби зъби в долната си устна. В нея се надигна вик, но го потисна, защото знаеше, че този човек изобщо няма да се подвоуми да я умъртви с ужасяващото си оръжие.

— Така е добре, миличка. От вас се иска да мълчите. — В очите му се появи израз на съжаление. — Ех, милейди, добре би било да се възползвам от страстта, която моята боготворяща ви... ръка неминуемо е разпалила във вас! Колко прекрасно щеше да бъде, ако при завръщането си Сокола ви видеше да се забавлявате с най-големия му враг... Но уви, това е невъзможно.

При тези думи тя въздъхна облекчено, но усмивката му в никакъв случай не вдъхваше спокойствие.

— Първо трябва да ви изпроводя до кораба си, лейди. Знам, че сте изключително загрижена за баща си, нали? Е, може пък да позволим на стареца да погледа малко. Щом видим Сокола да се приближава, ще си поиграем с вас на палубата, милейди, посред бял ден. А след това ще почувствате целувката на това желязо. Сокола би трябвало да е наясно, че когато приключим с удоволствието, ще ви убия с тази кука.

— Може би той изобщо няма да дойде.

— О, мисля, че ще дойде.

— Аз не означавам нищо за него. Да прекара нощта с мен, бе само някаква необяснима прищявка от негова страна. Накъдето и да се обърне, навсякъде го очакват жени. Една повече или по-малко, какво значение има за него това?

Логан я гледаше насмешливо.

— Вие, лейди, струвате цял куп злато — както знаете, още преди време го решихме този въпрос. За мен обаче сте още по-ценна. За времето, което все още му остава, Сокола горко ще се кае за деня, в който ме принуди да си сложа тази метална ръка. А сега станете веднага! — Той се изправи, обхвана рамото ѝ със здравата си ръка и я вдигна на крака. От вратата ги наблюдаваха неговите хора. Тя се отскубна разгневена.

— Позволете ми поне да се облека! — Понечи да се наведе и да вдигне разкъсаните остатъци от облеклото си, но Логан стъпи с крак върху тях.

— Нямаме време за такива глупости. Морган, дай наметалото!

Нещо тъмно политна във въздуха и Скай бързо се зави в бодливия вълнен плат. Загледа изчаквателно Логан, а той се приведе в дълбок поклон.

— Моля, миличка...

Тръгна към вратата и двамата мъже я пропуснаха. Излезе на верандата и видя, че на брега все още горят огньовете, предпазващи хората от студения морски вятър. Музиката обаче вече не свиреше и никой не танцуваше. Мъже и жени се бяха навъргали на пясъка и спяха, много от пияните хъркаха гръмогласно.

Осъзна, че Логан е довел със себе си само тези двама мъже. В този момент и тримата бяха зад гърба ѝ. Прескочи с вик наведнъж стъпалата и побягна.

— Хванете я веднага, глупаци такива! — извика Логан.

Скай изобщо не знаеше в каква посока да поеме, но в случая това нямаше никакво значение. В тъмнината и без друго нямаше да успее да следва какъвто и да било път.

Цареше мрак. Зад огньовете нощта се сгъстяваше, а небето се сливаше с морето, с пущинака до брега. Скай се затича покрай няколко порутени колиби. В някоя от тях сигурно седеше Рок и преговаряше с Чернобрадия. В коя обаче? Не можеше да спре и да помисли — трябваше да тича, да тича.

— Помощ! Помощ! Помогнете, за Бога! — крещеше тя отчаяно.

Никой не ѝ обърна внимание. Виковете за помощ не бяха нещо, което да направи впечатление на пират.

Хвърли поглед през рамо. Хората на Логан я приближаваха. Ако заобиколеше сега колибите и тръгнеше, към брега, щеше да загуби време и преследвачите ѝ можеха да ѝ отрежат пътя...

А те точно това се опитваха да направят.

— Хванете я отляво! — предложи някой, другият помахаше с ръка, отдалечи се и описа дъга около колибите.

Скай извика отново за помощ и побягна към брега, покрай платформата, на която по време на празненството се бе възцарил Чернобрадия. Хвърляйки поглед към колибата, в която прекара деня, тя разпозна обърканата Летиция, стояща на стъпалата на верандата и ѝ извика:

— Съобщете веднага на Сокола!

Летиция влетя обратно в колибата, а Скай забеляза, че мъжете вече я настигаха. Понесе се към брега, а дробовете ѝ щяха да експлодират. Сърцето биеше бясно, остра болка прониза прасците ѝ. Шумът на тъмните вълни ѝ прозвуча като прекрасна покана.

Морето...

Нощта внушаваше страх, мракът бе направо непоносим, но в тях може би бе единственото спасение. Хвърлеше ли наметката от гърба си, би могла да плува. Не знаеше дали силите ѝ ще стигнат, за да се пребори с морските течения, но избор тя нямаше. Оставаше ѝ само да прекоси сенките на няколко палми и да се хвърли в разбиващите се вълни, в свободата.

Внезапно обаче от мрака иззад палмите изплува някаква фигура. Скай не можа своевременно да спре своя бяг.

Блъсна се в Логан и изкрещя. Двамата паднаха, затъркаляха се по пясъка. Скай се бореше с всички сили — с ръце, зъби и крака.

— Ей, Логан! — Гръмотевичният глас на Сокола прекъсна яростната схватка. Логан погледна нагоре и в този момент Скай опита да се отскубне. Но той бе жилест и силен, притежаваше своята кука и нож, остър като бръснач. Сграбчи я през кръста, скочи на крака и я затегли със себе си. Погледът му се насочи към лагерните огньовете.

Хълцайки, тя се опитваше да си поеме дъх. Там бе Сокола, разтворил крака, опрял ръце на хълбоци, със сабя в ножницата. Зад него стояха още няколко души, сред тях и Чернобрадия.

— Пуснете веднага милейди! — настоя Рок.

Логан се изсмя гръмогласно. Той дръпна наметката от раменете ѝ със здравата си ръка и насочи острието на ножа към сърцето ѝ.

— Предупреждавам ви, Соколе! Отстъпете, защото иначе тя ще умре.

— Пуснете милейди веднага — повтори Рок. — Тази битка се отнася само до нас — битка между мъже. Не въвличайте жена в нея.

— Защото е част от вас ли, Соколе? Така, както ръката ми бе част от моето тяло? Е, добре, сега тя е отсечена... Отстъпете назад, Соколе, не се шегувам. Острието на ножа ми се тресе, до него тупти сърцето на лейди, все по-бързо и по-бързо. Ще го изтръгна специално за вас, Соколе, Бог ми е свидетел! Искате ли непременно да си получите милейди обратно? В такъв случай ще имате сърцето ѝ, кървящо и все още туптящо!

— Какво означава всичко това, мътните да ви вземат? — извика Чернобрадия. — Ние сключихме все пак някакво споразумение, нали? Вие ми предавате момичето, а Сокола остава ваш пленник.

— Нямам ви доверие, Едуард Тийч. Вие сте коварен мошеник!

— Сър, няма да позволя да ме обиждате! — изрева Чернобрадия.

— Мислете, каквото поискате. Във всеки случай сега аз ще се кача е лейди в лодката си и ще потегля. А е помръднал някои от вас, а съм ѝ изтръгнал сърцето. Разбрахме ли се?

Никой не помръдна при тези думи — а най-малко от всички Скай. Острието на ножа се бе забило леко в кожата ѝ и тя бе почти в безсъзнание. Логан не се шегуваше. Без да му мигне окото, щеше да изреже сърцето ѝ от живата плът.

— Тръгвайте! — заповяда той и я задърпа към водата. Тя дочу плясък на весла и реши, че хората му вече седят в лодките.

— Ще ме намерите на палубата ми! — извика той на Сокола. — Ако искате да си получите милейди жива, елате сам с лодка на моя кораб. Там ще я срещнете, в обятията ми!

Краката на Скай бяха до глезените в студената морска вода. В лодката, към която я водеше Логан, видя двамата мъже от колибата, както и още двама непознати, които сигурно са чакали тук през цялото време. Логан бе планирал всичко безупречно. Не беше глупак... и не знаеше що е милост.

— Соколе! — изкрещя тя. — Не идвай на кораба! Ще убие и двама ни... — В този миг дъхът ѝ спря от ужас, тъй като острието докосна гърлото ѝ.

— Качвайте се! — просъска Логан в ухото ѝ. — И нито звук повече! Иначе ще се простите с живота, хубавицата ми.

Тя се качи, олюлявайки се, на лодката. Логан я последва и веднага я натисна към дъното с нож, опрян в гърдите ѝ.

— Потегляй! — заповяда той и мъжете натиснаха веслата.

Скай все още виждаше Сокола, изправен сред пясъка, с ръка върху дръжката на сабята. Не биваше да идва на вражеския кораб. Там и той, както и тя, щеше да намери смъртта си. Сбогом завинаги, любими, помисли си тя. Внезапно я обзе остър копнеж да се върне поне за няколко секунди обратно при него — за да му каже колко много го люби, и че миналото вече е без всякакво значение, и че единствено бъдещето е важно... Няколко секунди по-късно образът му се скри.

— Ето го и кораба! — Ръката на Логан обгърна Скай още поздраво. — Тази нощ плуването ще ви се размине, миличка. И без трикове! Нямам настроение за тъпи игри. Качвайте се бързо на борда и не забравяйте, че в гърба ви е опрян нож.

Тя стисна зъби и се хвана за плетената стълба. Хората на Логан бяха вече горе, а самият той я следваше с изваден нож.

— Само не ми скачайте във водата както в Ню Провидънс. Беше напълно безполезно, нали?

Силни ръце я поеа и я изтеглиха на борда. Плътно обгърнатата в наметката си, тя се строполи на дъските на палубата — истинско въплъщение на нещастieto.

Логан се метна през перилото и я загледа, нагло ухилен.

— Най-сетне сами, миличка... Е, не съвсем. — При тези думи той посочи пиратите, които бързо и пъргаво се придвижваха нагоре-надолу по такелажа. Един от тях се намести в наблюдателния пункт, друг застана на кормилото, а топчиите, целите начернени от барут, обслужваха оръдията.

— Поне на първо време Сокола няма да ни притеснява — додаде Логан и протегна здравата си ръка към Скай. — Елате, милейди, ще го почакаме двамата заедно.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Никога през живота си Скай не бе изпитвала такъв вледеняващ страх. Не я заобикаляше тъмнина, тъй като на кораба на Логан горяха множество лампи. Но мъжът, внушил ѝ такъв ужас, бе изплувал от мрака на кошмарите и на светло разкривеното лице на страха изглеждаше още по-грозно и противно, отколкото скрито в черната сянка.

Логан заплашваше всичко, което имаше някаква стойност в живота ѝ — баща ѝ, Рок, ударите на собственото ѝ сърце. Загледа втренчено ръката му. Никога нямаше да посегне към нея.

— Станете веднага! — изрева той.

Тя се поколеба за миг, но след това скочи светкавично и се затича по палубата покрай Логан.

— Дръжте я! — нареди той. — Иска да скочи през борда.

Това наистина бе намерението ѝ. По-добре да стане жертва на акула или на някое друго чудовище в морските дълбини, отколкото на този изверг.

Но хората му бяха по-бързи и по-пъргави от Скай. Още преди да стигне перилото, отзад здрави пръсти се вкопчиха в наметката и я задърпаха. Тя се спъна и влетя в ръцете на пират с почернели зъби, който удостои поражението ѝ с вулгарен смях. Тя се овладя и му се усмихна, макар да се налагаше да изтърпи вонята на нечистото тяло и облака от алкохолни изпарения около устата му. Тъй желаната свобода бе по-важна от тези дреболии. Той изобщо не подозираше какво може да стори тя, само и само да се спаси. Затова се оказа напълно неподготвен, когато издърпа сабята му от ножницата.

— Проклятие! — изруга гой.

— Глупак такъв! — разбесня се Логан. — Хванете я веднага! Тя не може да ви победи всичките! За Бога, мислех, че на кораба си имам мъже, а не такива кукли!

Наистина не можеше да победи всички — сама осъзнаваше това. Но все пак се отскубна от пирата, който я бе спрял, и отстъпи към

перилата. Противниците ѝ се хвърлиха към нея и тя започна да отблъсква яростните им набези. Следващата заповед на Логан облекчи нейната задача.

— Необходима ми е жива, идиоти такива! Каква полза, ако Сокола цъфне тука и я вида да лежи мъртва в краката ми?

Двама от нападателите отскочиха назад и за момент поспряха, за да открият слабо място в защитата ѝ.

— Капитан Логан! — извика нечий глас. — Към нае се приближава кораб!

За миг вниманието на Логан бе отклонено.

— Сокола! — викна той триумфиращо.

— Не, сър, не ми се вярва Не, не! На носа е застанал Чернобрадия!

— В такъв случай и Сокола е там. Момичето ми е необходимо — веднага!

Скай вече бе върху перилото. Някой успя да докопа косите ѝ и я запокити обратно на палубата. Тя се разкрещя от болка. Пъшкайки, вдигна поглед нагоре. Логан бе човекът, които осуети бягството и. Но в ръката си Скай все още държеше сабята и я вдигна заплашително.

— Искате да се биете с мен ли, моя малка лейди? — попита той. — Нямам нищо против, след като и вие го желаете... Хвърлете ми бързо сабята!

Във въздуха прелети искрящо острие, което падна точно пред него. Скай го атакува в момента, в който той посегна към оръжието, но не успя да го изпревари.

Логан бе отличен фехтувач и не ѝ оставаше нищо друго, освен да се отклони, колкото може от връхлитащата я стомана.

— Отбранявайте се, милейди! — извика той. Успя да парира следващия и последващия удар. Мъжете отстъпиха назад и тя се досети защо. Всички те си мислеха, че господарят им не се нуждае от помощ, че въпреки възхитителните ѝ фехтовални умения, тя никога не ще успее да го умъртви, стига той да я държи на необходимото разстояние от себе си. В един момент сигурно щеше и да се умори. Тогава той ще вземе надмощие. Не биваше да допуска това.

Докато се фехтуваха ожесточено, пиратът се ухили.

— Милейди, разголяте все по-голяма част от прелестите си!

Скай знаеше, че наметката се е разтворила и отдолу се подава голото ѝ тяло, но в тази ситуация се налагаше да потисне чувството си за срам. Явно Логан се опитваше да я разконцентрира.

Отвърна хладнокръвно на усмивката му.

— Наистина ли, сър?

Остриетата отново се сблъскаха и замахът на ударите приближи телата на двамата противници. Тя го изгледа от непосредствена близост в лицето, а той вдигна стоманената кука, сякаш искаше да я вкопчи с нея. Скай отскочи встрани с вик към гротмачтата, издигаща се зад гърба ѝ. Логан я нападна, но тя замахна внезапно със сабята си и го перна по бузата. По лицето му потече струйка кръв. Той се закова за момент на място, изтри кръвта с долната част на ръката си и се загледа в алените петна по ръкава. Вдигна отново поглед към Скай, а в очите му бе изписана неприкрита омраза.

— Играете опасна игра, малката. Но аз също ще се включа в тази игра и съвсем скоро самата вие ще поискате да умрете! — Нахвърли се бясно срещу нея и тя отскочи с писък встрани. Сабята му се заби в мачтата, която се разклати толкова силно, че дори част от такелажа се срути на палубата.

Скай побягна към перилото. Скоро щеше да пристигне Едуард Тийч... Не беше за вярване, но в този момент тя наистина с упование очакваше появата на този жесток, брутален пират. Той във всички случаи би я измъкнал оттук, стига тя да устои достатъчно дълго на Логан и неговите пирати.

Добре, ще бъде на свобода. Но баща ѝ оставаше тук. Къде ли са го скрили? Дали изобщо е на борда на този кораб? Отчаяно се молеше да му помогне по някакъв начин. Но тя дори не знаеше как да помогне на самата себе си.

— Дръжте я! — заповяда отново Логан и изведнъж Скай се оказа заградена от хората му. Продължи да се бие храбро, твърдо убедена, че едва ли и мъж би успял да се противопостави по-дълго на толкова много противници. Трябваше да парира удари от всички възможни посоки. Бавно и сигурно пиратите я изтикваха към задната част на палубата. Там я очакваше Логан и острието на сабята му докосна нейния врат.

— Хвърлете оръжието, милейди!

— По-добре да умра... — процеди тя, макар цялото ѝ тяло да трепереше от страх. Толкова много ѝ се живееше...

— Добре. След като отказвате да ми се подчинявате, ще ви разпоря от глава до пети. След това ще довлека баща ви на палубата и докато вие умираете бавно, ще го нарежа пред очите ви на късчета.

— В такъв случай никога няма да хванете Сокола.

— О, все някой ден ще ми падне в ръчичките. Няма начин това да не стане.

— Вие никога няма да се доберете до съкровището.

— А има ли такава?

— Естествено.

— Съмнявам се.

— Златото е...

— Хвърлете веднага сабята!

— Логан! Капитан Логан!

Този вик долетя от някакви лодки под перилото и Скай разпозна гласа на Чернобрадия. Най-сетне пиратът бе тук. Твърде късно за съжаление.

— Веднага хвърлете сабята!

Тя не обърна внимание на нареждането му. Тогава той замахна яростно и изби оръжието от ръката ѝ. Сграбчи я за рамото, повлече я през падналата част от такелажа към дясната страна на кораба, където чакаха новодошлите.

— Ей, Чернобради, предател подъл! Изчезвайте! Да ви няма!

— Много нелюбезно от ваша страна, капитан Логан. Идвам при вас с най-добри намерения, а вие...

— Искате да присвоите съкровището, нали, вие, алчна змия такава! За повече пари сте готов да убиете и мен, и Сокола. Какво говоря, и родната си майка не бихте пожалили!

— Никой не ме е обиждал по този начин, Логан! — отвърна Тийч с ирония.

Скай стоеше опряна в перилото, а зад гърба си усещаше присъствието на Логан. Все повече лодки се приближаваха към кораба на Логан, лодки, пълни с мъже. Сърцето ѝ биеше бясно, но в един миг тя задиша облекчено. В светлината на фенерите разпозна лицето на Робърт Ероусмит. Значи и хората на Сокола бяха вече тук. Предстоеше страшна битка.

— Къде е Сокола? — изрева Логан.

— Не е при мен! — отвърна спокойно Чернобрадия.

— Искам го тук! Не го ли получа, ще убия момичето. Не се бъркайте, Чернобради! Това не ви засяга.

— Изслушайте ме, Логан...

— Мълчете! — Разгневен, Логан блъсна пленничката си в ръцете на някакъв здравеняк, който я притисна в перилото, докато господарят му преговаряше с Чернобрадия. — Искам Сокола. Не знам какво се е накарал да прави. Знам обаче, че трябва незабавно да дойде тук. Да не вземете да нападнете кораба ми! Ханс е опрял сабя в сърцето на лейди Кемерън и, Бога ми, ще ѝ види сметката за миг, ако рече. Доведете тук Сокола! Незабавно!

— Почакайте малко...

— Нямам какво да кажа повече! — извика гръмогласно Логан. — Смятайте я вече за труп.

Вече труп...

Така е, каза си тя. Мъжът, чиято ръка я обгръщаше, бе направо великан. Той я притискаше здраво към себе си и докато неговият капитан говореше, извадя ухилен дълга кама от ножницата. Студеното стоманено острие се пъкна между гърдите на Скай. В желязната му хватка не бе възможно дори да се диша. Дали няма да се задуши, още преди острието да се забие в сърцето ѝ?

— Не се бойте, лейди. Сокола ще дойде! — дочу тя нечий глас. И в този миг настана гробна тишина. Всичко друго престана да съществува — останаха само нощта, тъмнината, злоещите отблясъци на лампите и плискът на вълните.

Логан се разсмя и отметна глава назад.

— Ще дойде, разбира се! А тя пък ще умре! — Смехът му замря и отново се възцари тишина. Внезапно той скочи към Скай и я сграбчи за златисточервената коса. — Молете се, милейди! Защото ако до минута-две не му видя личицето, заминавате направо на оня свят! — След това пусна искрящите ѝ къдрици, разтвори наметалото и бавно-бавно започна да гали разголените ѝ гърди. Тя понечи да се съпротивлява, но Ханс я държеше здраво.

— Чернобради! — извика Логан. — Чувате ли ме?

— Да, капитан Логан.

— Кажете на Сокола, че косата ѝ е като коприна, а кожата ѝ — същинско кадифе. Гърдите ѝ са кръгли и стегнати. Кажете му още, че тъкмо сега я опипвам. — Ухилен, Логан продължаваше да гали Скай. Тя не бе в състояние да помръдне, не смееше дори да диша. Най-накрая той сякаш се умори да я гледа и тръгна през палубата. Нощта отново се изпълни с тишина.

В този миг до слуха ѝ достигна някакъв шум. Сигурно е водата, каза си тя, водата, която бие в корпуса на кораба, нищо друго... Успя някак да хвърли поглед през рамото на Ханс. Добре, че притискаше дробовете ѝ със силните си ръце, защото в противен случай Скай щеше да извика изумено.

Сокола бе тук, за да я спаси.

Той се преметна безшумно през перилото на десния борд, бос, разгърден и захапал нож между зъбите си.

Чу се само съвсем леко тупкане. В този миг Ханс също започна да се извъръща, все още опрял нож в гърдите на Скай, но движението му се оказа твърде бавно, за да се защити от нападението на Сокола. Върху ребрата му се стовари юмручен удар и той остана без дъх. Ръцете му изпуснаха Скай и се свлече на дъските. В този момент се обърна и Логан.

— Соколе!

— Правилно, аз съм, Логан. — Рок хвана Скай за ръката и я издърпа зад себе си в посока на такелажа. — Качвай се нагоре! Колкото се може по-високо!

Тя се подчини и се вкопчи с треперещи ръце във въжетата. Погледна надолу и го видя да вдига сабята, която Логан бе избил от ръцете ѝ. С едната си ръка се придържаше в такелажа, а с другата се фехтуваше, гъвкав и подвижен като танцьор.

— Насам, момчета, насам! С обединени сили успяхте да се справите с една жена и я заплашихте със смърт! Я да ви видя сега как ще се справите с мен...

Зазвънтя стомана. Рок отблъскваше пороя от удари, отстъпвайки назад. След това отново атакува със свежи сили. В краката му се свличаха трупове на прободени пирати. Един понечи да се хвърли през борда, но острието на Сокола го настигна и той с писък цопна във водата.

— Логан, очаквам ви! — изрева Рок. — Битката тук е между нас двамата, нали? Излезте най-сетне срещу мен!

— На вашите заповеди, сър! — изкрещя Логан. — Надявам се, известно ви е, че не знам що е милост!

Внезапно от множество гърла долетя боен вик. Екипажът на Чернобрадия и хората на Сокола се катереха по борда. Междувременно Скай бе вече високо сред такелажа. Започна да наблюдава двубоя отгоре. Сабите на Робърт и Фултън святкаха победоносно във въздуха. Внезапно обаче откри сред биещите се и малкия Дейви. Дъхът ѝ спря. Защо Рок е пуснал неопитния юноша да се бие на кораба на толкова опасен пират?

Престана обаче да мисли за Дейви, защото долу дуелът между Сокола и Логан прикова цялото ѝ внимание. Това бе двубой на живот и смърт. Никой от двамата нямаше да спре да се бие, докато другият не изпуснеше последния си дъх. *Боже всемогъщи, умолявам те, нека победеният да е Логан*, помоли се Скай горещо.

— Престанете да се движите, кучи сине. Как ще ви промуша иначе? — изсъска Логан.

— Вие да промушите мен? Какво говорите, сър? — контрира го Рок. — Май изобщо не сте в състояние да се приближите до мен.

При тези думи Логан нададе неистов вой и се хвърли напред. Сокола обаче се хвана за такелажа и се завъртя извън обсега на вражеското оръжие, след което атакува веднага.

Логан отстъпи няколко крачки.

— О, тя бе тъй сладка, тъй пленителна — опита се той да предизвика съперника.

— Какво-о?

— Пищеше като набучена на кол, но я обладах цялата.

— Мръсен лъжец! — отвърна Рок с гръмотевичен глас и се хвърли на свой ред напред. Точно това и очакваше Логан. Той вдигна оръжието си, за да го стовари с всичка сила върху рамото на своя противник.

В последната секунда обаче Сокола се приведе и изчезна зад гротмачтата, за да се появи веднага след това от другата ѝ страна.

— Ще ви отрежа и двете уши! — заплаши го Логан. — И пръстите, и всичко останало, което имате между краката си, а след това

ще ви го натикам в устата, та да се задавите и да пукнете от собствената си плът!

— За да стане това, трябва първо да ме хванете, негоднико! — отвърна Рок.

Изведнъж Логан отправи поглед нагоре и като видя Скай, се ухили злорадо. Той размаха сабята си във въздуха, за да пререже въжетата под нея.

— Не! — изрева Рок.

Скай усети, че такелажът под нея поддава и изпищя. Една от помалките мачти падна с трясък на палубата и тя се вкопчи отчаяно във въжетата. Не смееше нито да се покатери нагоре, нито пък да слезе.

Нечие тяло прекатури една лампа и близо до носа избуяха пламъци.

— Нека Всемогъщият Бог и Сатаната да са ми свидетели! — изкрещя извън себе си Логан. — Но тази нощ ще бъде последната в живота ви, Соколе!

— Да се махаме бързо от този кораб! — извика някой пронизително. Дъхът на Скай спря. Баща й...

— Соколе! — извика тя на мъжа си, който нито за миг не отклоняваше поглед от Логан. — Баща ми е на борда! Ще изгори в този проклет капан!

Той й хвърли къс поглед, след това погледна и морето, а накрая отново го премести върху Логан, който се хилеше саркастично.

— Аха, най-сетне и Сокола веднъж да бъде поставен натясно! Какво да избере, милият? Дали да спаси момичето и стареца, или пък собствената си кожа, като ме съсече?

— Скъпа, ще представлява ли за теб проблем да поплуваш малко? — запита Рок.

— О, не... — Нямаше никаква представа какво има предвид. Но още в следната секунда той нанесе тежък удар със сабята си по такелажа. Скай се вкопчи страховито в олюляващата се мачта и после полетя към морето.

Падането продължи дълго. Най-накрая усети ледената прегръдка на водата. Запотъва все по-дълбоко и по-дълбоко в мрака. Дробовете и всеки момент заплашваха да се спукат. Затвори очи, за да не изпитва страх от тъмнината и с всички сили започна да ритя с крака, докато най-сетне главата и се показа на повърхността.

Целият кораб гореше. Ревящи мъже скачаха в морето, а на палубата все още звънтяха остриетата на сабите.

Скай се вкопчи в някакво плаващо парче дърво. Натезалата наметка я теглеше надолу, но все пак успя да остане на повърхността. Не искаше да я захвърля, защото все пак я топлеше. Или топлината се дължеше на бушуващия пожар? Не знаеше. Може би сърцето и душата ѝ бяха станали толкова студени, че не бе в състояние да усети какъвто и да било студ, идващ извън нейното тяло. Баща ѝ и мъжът, кого го обичаше, все още се намираха на кораба, огрян от буйни пламъци.

— Спасявайте се, хора! — извика някой. — Вижте, вижте! Вражески кораб!

Ревът на множеството мъжки гласове се усили. В нощта се плъзгаха лодки. Скай не се опита да плува към бягащите пирати. Тя се държеше здраво за своето дърво, молеше се на Бога и примирено очакваше участието си.

Внезапно до слуха ѝ долетя вик.

— Скай! Скай Кемерън!

Обърна се и викът замръзна на устните ѝ. Към нея се приближаваше лодка, а на носа ѝ седеше губернаторът Спотсууд с протегнати към нея ръце.

— Аз... аз не мога... — започна тя.

— Виж кой е тук, дете! — Иззад раменете на Спотсууд надничаше лорд Тиъдър Кинсдейл с насълзени очи, а устните му се разтегнаха в мъчителна усмивка.

— Татко!

— Хайде, помогнете на момичето! — нареди губернаторът и няколко силни моряшки ръце я изтеглиха от водата. Всички отместиха възпитано погледи встрани, а тя, поруменяла, зави голото си тяло плътно с мократа наметка и седна на една от пейките.

Тио прегърна дъщеря си толкова стремително, че намиращите се в лодката замалко да изпадат във водата. Тя се сгуши трепереща в прегръдката му, а някой поднесе към устните ѝ гърло на бутилка.

— Пий! — заповяда Спотсууд.

Тя се подчини и отпи голяма глътка, а след нея още една.

— Още... — отпи още веднъж и светът около нея сякаш се забули в пелена.

— Слава на Бога! — промърмори Тио.

Скай се поотмести, за да го огледа по-добре. Баща ѝ, милият ѝ, винаги изрядно облечен баща, в този момент изглеждаше доста зле в мръсните си, изпокъсани дрехи и с тази разбъркана, ненапудрена коса. Миришеше на клетка, пълна с лъвовете, бе мокър до кости като самата нея, но бе жив. Тя го прегърна отново.

— Татко! Скъпи татко! Защо тръгна да ме спасяваш? Та аз не съм била в опасност. Можеше да си спестиш това опасно приключение. А сега... — Тя замлъкна внезапно. В радостта си бе забравила за момент Сокола.

— Трябваше да тръгна, детето ми. Та ти си моят живот, единственото ми дете, ти си всичко за мен.

— О, татко, така те обичам, но сега...

— Сокола — изрече Тио.

— О, Боже! — едва успя да промълви тя.

В този момент към нея се обърна Спотсууд.

— Виждам го, Скай, виждам го на борда на кораба.

Тя присви очи и отправи поглед към пламналия ад насреща. Губернаторът бе прав. Силуетите на дуелиращите се се открояваха съвсем отчетливо на фона на заревото. И двамата атакуваха непрестанно. Тио сложи ръка на рамото на дъщеря си.

— Преди да започне битката си с Логан, Сокола ме хвърли зад борда, до лодките. Сигурен съм, че ще се справи с онзи негодник, Скай — длъжен е да победи. Разбираш за какво говоря, нали?

Тя обаче не разбираше нищо. Внезапно изкрещя. Пиратският кораб полетя във въздуха. В този миг едната от двете фигури замахна с всичка сила и стовари сабята си напречно върху врата на другия. Въздухът се тресеше от експлозията, а двете фигури потънаха в мрака.

Скай видя само как една отсечена глава пада във водата. Изписка и се хвана за гърлото. Експлозията сигурно бе убила и другия. Не бе възможно някой да преживее тази огнена преизподня.

— Скай! — извика Спотсууд. — За Бога, дете, стой мирно!

Лодката се разклати силно и се преобърна. За нея обаче в този миг вече нищо нямаше значение. Мечтаеше просто да потъне навеки в мрака. Преди да го срещне, животът за нея бе пуст. Той, той я измъкна от тъмнината. А сега тя вече не желаше да бъде частица от светлината, ако той не я споделеше с нея.

— Дете мое!

— Насам, Скай!

Независимо от волята ѝ тя бе принудена да продължи да живее. Моряците изправиха отново лодката. Тио хвана дъщеря си и я изтегли през дървения парапет. Всички седнаха, треперейки, на пейките.

Втора експлозия разтресе пиратския кораб. Пламъците се извисиха до небето, а след това започнаха да се смалчават. Ще гори сигурно още дълго, помисли си Скай, но вече няма да е така светло. Огънят щеше да загасне чак сутринта.

Спотсууд пое дълбоко дъх.

— Не виждам никой от нашите сред вълните. Значи, можем да се върнем вече на „Бон Бел“.

— Не, не можем да тръгваме още! — извика негодуващо Скай.

— Дете мое, има и други лодки.

— Няма начин някой да е преживял тази експлозия — каза един от гребците. Всъщност той само прошепна тези думи, но Скай ги чу съвсем ясно.

— Сокола е преодолявал досега много опасности — забеляза губернаторът. — Вероятно вече е отплавал със своите приятели-пирати нанякъде. Това би било и най-доброто.

Не, помисли Скай. Морякът имаше право. Едва ли има човек, който да преживее такава страхотна експлозия. Освен ако не скочи от борда точно, когато корабът става на парчета...

Веслата се потапяха равномерно във водата. Тио притегли дъщеря си към себе си и тя сложи глава на рамото му. Спотсууд пък с огромно неудоволствие изстискаше подгизналата си перука.

— Боже, на какво ли съм заприличал! При това изобщо не ми е работа да се занимавам с такива неща. Тези води спадат към Северна Каролина. Да знаете, че изобщо не съм тук. Ако някой вземе да твърди обратното, ще отрека всичко. По дяволите, момиче, създаде ни цял куп неприятности.

Скай изобщо не бе в състояние да отвърне каквото и да било. С много нежност Тио хвана лицето и с две ръце.

— Боли ли те нещо? Добре ли се чувстваш? Толкова се страхувах за теб. През цялото време си мислех за твоя страх от тъмнината.

— Не се боя от това, татко — прошепна тя и стисна ръката му. Той много я обичаше. Само затова бе тръгнал да я спасява. Трябваше да го разбере, А заради него тя пък бе готова да си заложи дори и

душата. Боже, добре, че не бе загинал. — Не се боя от тъмнината, татко, вече не!

— Пред нас е „Бон Бел“. Намираме се вече съвсем близо до нашите териториални води.

Лодката се долепи надлъжно до корпуса на кораба.

— Капитане, хвърлете, моля, плетената стълба! — извика Спотсууд. — При мен са лейди Кемерън и лорд Кинсдейл — и двамата здрави и читави!

При тези думи отвсякъде долетяха ликуващи възгласи. Един от моряците помогна на Скай да се изкачи по стълбата, а след това я изтеглиха на борда. Опита се да се усмихне на младежа, който я подкрепяше, и, останала без сили, се облегна на перилото. През това време на борда се качиха и баща ѝ и губернаторът.

— Питър, донесете на господарката си суха завивка! — нареди Спотсууд. — И побързайте, моля!

Питър... Скай се обърна. Към нея наистина се бе забързал икономът от Кемерън Хол, за да наметне раменете ѝ с топла завивка.

— Милейди, толкова се радваме всички, че сте отново сред нас.

— О, Питър! — Забравила всякакъв етикет, тя го прегърна бурно, след което погледна към губернатора. Той само повдигна рамене.

— „Бон Бел“ е собственост на мъжа ви.

— На мъжа ми... — тя се разрида и се загледа в морската шир. По бузите ѝ се търкаляха горещи сълзи. Вече не издържаше. Толкова много го обичаше, въпреки всичките му прегрешения, заради прегрешенията му. Още от самото начало той бе всичко за нея. Постоянно рискуваше живота си, само и само да спася нейния. Идваше винаги при нея — и в тъмнината, и когато бе светло. Без него бъдещето нямаше никаква стойност.

— Скай!

Чу името си и някакъв неясен шепот, който проба мъглата на отчаянието, обхванало сърцето ѝ. Не маже да бъде, каза си тя, но се обърна бавно. Дъхът ѝ спря. Стоеше там, измокрен, с разголена гръд, бос и без оръжие, с ръце, протегнати към нея. Чувствата, които изпитваше в този миг, бяха изписани в сребристите му очи. Той бе жив...

— Рок! — Извън себе си от щастие, тя се хвърли в обятията му, заповтаря името му и се сгуши в него, взе лицето му в ръцете си и го

обсипа с целувки — челото, устните, страните, мократа гръд, раменете.

Той я притисна здраво към себе си, а пръстите му погалиха мокрите ѝ коси.

— Скай, скъпа моя Скай...

Устните им се срещнаха и в душата на Скай сякаш изгря слънце. Бе жив, тук, при нея, на борда на „Бои Бел“.

— Е, така не може! — простена Тио Кинсдейл. — И двамата са полуголи!

— Тио! — каза предупредително Спотсууд. — Не бъди толкова безчувствен! Та те са съпрузи. Да ти напомням ли, че това бе твое дело? Остави ги още малко на спокойствие, след това самият аз ще сложа край на любовната прегръдка.

Още малко спокойствие... Скай изобщо не чу тези думи. Живееше в собствен свят и той се наричаше Рай, Милваше безспир лицето на Рок, гледаше го право в очите, положи глава на гръдта му, за да чуе сърцето му. Всички нейни сетива сякаш искаха да се уверят, че той е жив.

Когато се отделиха един от друг, погледът ѝ падна върху безбрадото му лице, мократа коса без перука, бронзовите рамене на пират... А на борда бе губернаторът. Той непременно щеше да разбере, че лорд Кемерън е известният пират Сребърния сокол. Просто нямаше измъкване в тази ситуация. Рок излезе жив от битката си с Логан и огъня, за да свърши дните си на бесилката.

— Не! — прошепна тя ужасена.

Рок повдигна неразбиращо вежди.

— Какво има, Скай...

— Така, мили деца. — Спотсууд пристъпи към тях. — За съжаление се налага да смутя срещата ви...

— Не! — Скай се вкопчи отчаяно в мъжа си. — Сър, вие нищо не разбирате. Не бива да го отвеждате.

— Мила моя, аз трябва само да...

— Не!

— Скай! — промълви Рок стъписан.

Внезапно обаче тя не издържа. Напразно се опита да събере мислите си и да запази в себе си светлината, но мракът, който я

притегляше в бездната, бе по-силен. Опряна в гърдите на мъжа си, тя загуби съзнание.

— Боже мили, какво стана с нея? — Тио пристъпи разтревожен.

— Няма нищо, приятелю — успокой го Спотсууд. — Загуби съзнание, нищо друго. Не се учудвам, след всичко, което и се е струпало на главата! Не се безпокой, младежът ще се погрижи за нея.

— Ще я сложа да легне — поясни Рок.

— Да, но... — заекна бащата на Скай.

— Тио, те са мъж и жена — повтори губернаторът.

Лорд Кинсдейл се зае с достойнство да оправя пострадалото си облекло.

— Така е, Аликзандър, прав си, става дума само за...

— Всичко е наред — прекъсна го Спотсууд. — Питрок, моля те, след като се погрижиш за нея, ела при мен, трябва да поговорим.

— Когато Скай се събуди, стаята се осветяваше от слънчева светлина и тя осъзна с удивление, че си е у дома.

У дома. В Кемерън Хол.

Бе облечена в светлосиня нощница с дантели по яката, ръкавите и в долния ѝ край. Косата бе суха и се чувстваше освежена и отпочинала. Явно бе спала Дълго. Лежеше в леглото на мъжа си и този факт я накара да се изправи и да седне.

— Рок! — извика тя, но никой не отговори. Може би Спотсууд го е арестувал за упражняване на пиратство и го е пратил в Уйлямсбърг на съд. Сигурно присъдата вече е издадена. Смъртната присъда...

Ще го обесят.

— О, не! — Скочи от леглото. Как е могла да проспие цялото това време? Сигурно се дължи на коняка, който ѝ дадоха. След като стана от леглото, почувства главоболие и леко замайване. Огледа се наоколо. Каква ирония само! Най-сетне да прекара една нощ в красивото, меко легло на мъжа си, а той да не е до нея. Слънцето обливаше с лъчите си разкошната стая, която той толкова обичаше, а тя бе сам-сама в нея.

С болка и меланхолия си спомни за цялото това време, което бе отминало от първата ѝ среща със Сокола. После докосна неволно корема си и отново се сети за онова странно замайване, което почувства преди това. Той искаше наследник. Може би неговото дете щеше да бъде единственото нещо, останало от него — син, носещ

неговото име, който трябва да поеме един ден любимата му плантация Кемерън Хол.

— Моля те, мили Боже, нека това да е вярно.

И тогава се отправи решително към вратата. Не, няма да наблюдава бездейно как бесят бащата на детето ѝ. Баща ѝ ще ѝ помогне. Той трябва да каже пред съда, че по време на пожара Рок му е спасил живота. Сигурно и други щяха да се застъпят за Сокола.

Трябва веднага да посети баща си, губернатора, Питър — когото и да било. Без изобщо да разсъждава повече, тя излетя от стаята, както беше по нощница. Спря за малко в галерията на предците.

— Няма да го оставя сам в бедата и ще го спася. Заклевам се! — прошепна тя на портретите. — В началото наистина не исках да дойда в тази къща, признавам си. Сега обаче и аз съм част от дома. Мисля, че очаквам дете от него... и... аз го обичам от цялото см сърце. Той е животът ми. Затова и мястото, което представлява такава ценност за него, е и мое място.

Представителите на рода Кемерън я гледаха отгоре. Стори ѝ се, че по лицата им пробягва окуражителна усмивка — в сребристите очи на мъжете, в меките, красиви, всезнаещи черти на жените.

Скай се спусна надолу по стълбата, прекоси залата и влетя в кабинета. Баща ѝ и Спотсууд седяха в удобни кресла, пушеха лула и пиеха кафе от ценните Кемерънови чашки.

— Насочи се направо към губернатора.

— Къде е той? Татко, нека ми каже къде е мъжът ми! Искам да го видя веднага! Можете да го арестувате, но няма да го окачите на бесилото. Твърдо съм решена да не допусна това. Ще се боря за него със зъби и нокти, до последна капка кръв. Та той те освободи от пленничеството, татко!

— Знам, дете мое...

— А вие, Аликсандър! Позволихте на Сокола да свърши мръсната работа вместо вас. Правителството на Вирджиния няма право да се намесва във вътрешните дела на Северна Каролина. Затова и търпяхте нападенията на Сокола над други пирати във водите на Северна Каролина. И за благодарност искате сега да го обесите? И така — къде е той?

Тио и Аликсандър размениха погледи. Губернаторът повдигна недоумяващо рамене.

— Мисля, че е на реката. Спомена за някакво място до брега, красиво, самотно местенце, някъде зад гробището. Ако се спуснеш по хълма покрай стария дъб, ще видиш Питрок.

— Добре, но нали...

— Потърси го и поговори с него.

Тя отстъпи обърквана към вратата. Знаеха ли тези двамата какво говорят? Или пък наистина щеше да открие Рок на брега? Трябваше да го прегърне, да му обещае наследник. Поне още веднъж да усети прегръдката му, преди да го изправят пред съда.

Скай изгледа втренчено баща си и губернатора, а след това им обърна рязко гръб и излетя от къщата.

— Милейди! — извика стъписан Питър, когато я видя да прекосява поляната по нощница. Тя обаче не му обърна никакво внимание и продължи да тича по пътя си — надолу по склона покрай старите дъбове. Отдясно бе гробището. Постоянно се спъваше и подхлъзваше в меката трева, но нищо не можеше да я спре. Трябваше незабавно да открие мъжа си...

— Рок! — извика тя, когато се приближи до брега.

— Внезапно той изникна пред погледа ѝ — добре облечен, в тъмночервен редингот, светлокафяви къси панталони и обувки с катарамии. Тъмната му коса не бе напудрена, но в замяна на това — спретнато прихваната в плитка. Придържаше се с една ръка в ствола на дъб и гледаше втренчено водата.

Чу името си и се обърна. Сребристите му очи просветнаха, а по устните заигра усмивка. Останала без дъх, тя се запрепъва по склона, за да попадне накрая в обятията му.

— Скай! — Сблъсъкът на двете тела едва не ги запрати на земята. Питрок Кемерън притисна здраво жена си към себе си. Тя го загледа изпитателно в очите, помилва гладко обръснатите бузи и го целуна. Той сложи ръка на сърцето ѝ, което биеше бясно. — Скъпа, единствена моя...

— О, Рок, обичам те и няма да допусна да те отведат!

— Кой може да ме отведе, скъпа?

Тя долови сладкия аромат па боровите иглички, които покриваха земята, усети топлината на слънчевите лъчи, сянката на дърветата — брези, дъбове, борове. Не ѝ убягна и пламъкът на страстта в гърдта на Рок, сребристото сияние на погледа му. Тук бе неговият рай, място,

сякаш създадено за любов, далеч от грижите и тревогите на останалия свят.

— О, Рок — прошепна тя, — мисля... почти съм сигурна, че...

— Какво искай! да кажеш, скъпа? — попита той тихо.

— Аз... аз ще имам дете. — продължи да говори бързо и напрегнато, още преди той да ѝ отговори. — Не знам кой е бащата — лорд Кемерън или Сребърния сокол. Каквото и да става обаче, аз ще го отгледам. Не съм загубила надежда, че ще прекарам остатъка от живота си до теб...

— Не бих те посъветвал да губиш тази надежда! О, мила — ще си имаме бебе... Кажи, че не се заблуждаваш! — Неговият нежен глас проникна дълбоко в душата ѝ и в очите ѝ бликнаха радостни сълзи.

— Да, мисля, че не бъркам. А сега...

Преди да продължи, целувка запечата устата ѝ. Прегърнати, двамата се свлякоха на мекия килим от борови иглички. Рок повдигна глава и промълви:

— Бог да те благослови, ангел мой. Толкова много те обичам — ще ми повярваш ли най-сетне?

— Да, вярвам ти.

Той се усмихна щастливо и заразвързва ширитите на нощницата. Устните му се плъзнаха по гърдите ѝ и устата му се впи в едно от розовите връхчета.

— Рок! — Тя простена и го дръпна за косата. — Престани, моля те, трябва да поговорим...

— О, имаме достатъчно време. Пред нас е целият живот — отвърна той, притиснат до нейната топла, копринена плът.

— Не! — Тя го отблъсна с всички сили от себе си. Боже, колко е хубав, си каза тя, колко красив, прелъстителен и мил... Животът без него би бил непоносим. — Изслушай ме, Рок. Трябва да помислим за твоята защита пред съда. За целта са ни необходими свидетели, които да дадат показания в твоя полза.

Той отново впи устни в гърдите ѝ, но тя се овладя и решително успя да се пребори със страстта, която го се събуди в нея.

— Рок! Говоря напълно сериозно!

— М-мда...

— Ще те обесят!

Той я изгледа усмихнат.

— Щом като се налага да умра, то люби се с мен поне още един-единствен път, скъпа моя съпруго.

— Изслушай ме най-сетне...

— Виждала ли си някога тъй прекрасно кътче на земята като това тук? — Той свлече нощницата от раменете до бедрата и тя остана да лежи пред него полугола. — Това е моята райска градина. Не усещаш ли лекия бриз по тялото си? Нежен като милувките ми, нали? Открий сетивата си за този въздух, който те докосва там, където бяха устните ми, за прохладата по кожата ти. А птичките, не чуваш ли птичките, скъпа? Мелодичните им, сладки трели — толкова благозвучни, истинска радост за слуха? А благоуханието на пръстта, на цветята? Ароматът им не е тъй пленителен и възбуждащ като твоя, но е все пак приятен...

— Моля те, престани! — примоли се Скай и се опита да отблъсне главата му, когато горещият връх на неговия език се плъзна по корема ѝ. Запрегльща мъчително и се предаде. Дръпна Рок към себе си и жадно впи устни в неговите. В очите ѝ заблестяха сълзи. — Никога, никога не ще позволя да те обесят.

Дългите мигли се сведоха над очите му.

— Няма да ме обесят, любов моя.

— Какво? О, Рок, не бива да си толкова самоуверен, само защото носиш името Кемерън.

Той забави отговора си. Замилва леко гърдите ѝ — тя изглеждаше по-красива от всякога. Клоните над тях се поклащаха бавно, а нощницата обгръщаше бедрата на Скай като благоуханен син облак. Буйната коса, обрамчила лицето ѝ, пламтеше в огнените багри на залеза. А в очите ѝ, в очите ѝ трептяха сълзи на най-съкровена любов.

Никога до този момент не бе осъзнал с такава яснота какво може да направи от човек любовта. В този миг това чувство го изпълваше целия — по-драгоценно от самия живот, от земята, от цялата вселена дори. Скай бе неговият живот, а в утробата ѝ живееше неговото дете. Бъдещето се възправи пред него в искрящи, светли багри. По-прекрасен от когато и да било му се стори и Кемерън Хол, защото отсега нататък щеше да го споделя с жена си. Той въздъхна и отметна една разбъркана къдрица от челото ѝ.

— Не мога да изразя с думи, скъпа, колко те обичам.

— И аз те обичам — прошепна тя със сподавен глас. В очите ѝ все още искряха сълзи.

Той я притисна към себе си.

— Няма да ида на бесилката, любов моя, защото още от самото начало губернаторът бе посветен във всичко.

— Какво? — Тя се отскубна стъписана от него и му напомни за онази безкрайно храбра съблазнителка, която така ожесточено се дуелираше с него при първата им среща на борда на „Силвър месенджър“.

Той кимна с глава и я загледа право в блесналите очи.

— По изричното желание на Спотсууд аз приех ролята на пират, но през цялото това време не съм ограбил никого. Трябваше да разкрия истинските планове на негодниците, които те коват в своите свърталища. Корабите, които завладявах, бяха или мои собствени, или несъществуващи, или пък трофеи на пирати. Последните след това връщах на истинските им собственици.

— Да, но...

Той само вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Естествено Спотсууд ще отрече всичко — бидейки верен слуга на короната. Преди няколко години пирати плякосаха един от моите кораби и изклаха екипажа. Реших да си отмъстя. Аликсандър и аз прекарахме една цяла нощ с много бутилки ром — и така се роди Сребърния сокол.

— А Боун Кей?

— От петдесет години островът е собственост на семейство Кемерън.

— О-о...

— Страшно съжалявам, скъпа, но не бе възможно да те посветя по-рано в тази тайна. Ти и без друго ненавиждаше мъжа си, а аз се заклекх пред Спотсууд да не издавам истината.

— Добре, а Робърт...

— Един от най-старите ми и добри приятели. Подарих му парче земя, граничещо с нашата. Възнамерява да го обработва.

— А мистър Соумз, сеньор Ривас и...

— Всички тези хора са влюбени в Карибите. Освен това аз не възнамерявам да се разделям с острова си. Той пази прекрасни спомени, а и зимно време там е изключително приятно.

Междувременно амнистията, за която ти спомена, вече е факт. Кралската власт вече е взела Ню Провидънс под свой контрол. Сребърния сокол ще се закълне във вярност пред короната, за да не бъде подведен под отговорност, след това ще припише цялото си имущество на своя заслужил братовчед лорд Кемерън и с това присъствието му в голямата книга на историята се изчерпва.

— И никога вече няма да излезеш в открито море? — прошепна тя.

— Не като пират. Това вече е минало. Джек и Логан са покойници, а един ден Спотсууд ще хване и Чернобрадия. Аз лично не съм в състояние да се бия с този човек и затова губернаторът взе решение в бъдеще да служи на Англия по друг начин. Сега съм само лорд Кемерън, можеш да ми вярваш, любима.

— О-о...

Той погали нежно лицето ѝ.

— Обичам тази страна. Тук ще се роди и ще израсне синът ни — в най-красивата плантация на Тайдуотър, Вирджиния.

— Мм...

— Кажи нещо! — помоли я той. — Толкова дълбоко ли съжеляваш, че Сокола няма да бъде обесен?

Тя само поклати глава, обви ръце около врата му и се предаде на насладата от допира на стегнатото му мускулесто тяло.

— О, щастлива съм, че няма да иде на бесилката! И тъй като тази необходимост вече не съществува...

— Да? Какво тогава?

— ... настоявам той да ме люби тук, в своя рай. Може пък за в бъдеще изобщо да не се наложи да служи на короната, тъй като лейди Кемерън смята да го ангажира изцяло.

— Сокола вече не съществува. Лорд Кемерън е този, който ще ти посвети живота си, който ще ти подари цялата си любов и страст.

Тя се разсмя и загали неговата гъста, тъмна коса.

— Знам, скъпи, знам. Но в сърцето ми моят съпруг винаги ще си остане безразсъдно смелият пират, когото ще любя в неговата райска градина. Това обаче не е най-важното. Важното е, че те обичам — независимо дали си негодник или джентълмен, Сребърния сокол или лорд Питрок Кемерън. И сега искам незабавно да ми докажеш своята любов.

— На вашите заповеди, милейди — прошепна той и в сребристосивите му очи пламна гореща страст.

Не след дълго осъществяването на желанието ѝ бе вече факт.

ЕПИЛОГ

20 март 1719 година

Когато Рок дойде при нея, Скай все още лежеше сънена под дърветата. Той я погледна усмихнат. Изглеждаше като младо момиче и същевременно като зряла жена, тъй като бе в напреднала бременност. Бебето се очакваше съвсем скоро.

— О, скъпа — промълви той и седна до нея. Тя потръпна изненадана, но мъжът ѝ я погали успокоително по косите. — Аз съм — додаде Рок и я целуна по челото. — Нали знаеш, че никой освен Адам няма право да посещава Ева в нейния рай.

Скай се прозя сладко и протегна ръце към мъжа си, за да го прегърне.

— Какво ново в Уйлямсбърг? Как е татко? А пиратите какво правят?

— Баща ти си е все същият бодряк. А що се отнася до пиратите... — Той въздъхна. В крайна сметка Спотсууд бе успял да обезвреди Чернобрадия. Есента, по време на битката при остров Окракоук, Едуард Тийч се прости с живота. Разказваха, че отсечената му глава била набучена на кол на кораба на капитан Мейнард за назидание на всички непокорни пирати.

Е, Чернобрадия бе негодник и сигурно си е заслужил участта, мислеше си Рок. Самият той познаваше добре странните принципи на този мъж. Ценеше го по-своему и затова му беше мъчно за Тийч.

Скай стисна разбиращо ръката на мъжа си.

— Поне не са го пленили както толкова други.

— На 12 март всички пленени пирати бяха осъдени на смърт чрез обесване. Спаси се единствено някакъв джентълмен, който е пребивавал на кораба на Тийч „Адвенчърър“ като гост.

— Сега вече всичко е зад гърба ни — каза Рок.

— Наистина ли?

Той кимна и се загледа в Джеймз Ривър, жизнената артерия на страната му, на бъдещето му. Тази река щеше да бъде съдба и на

неговите деца. Притегли с много любов жена си към себе си.

— Да, мисля, че всичко това е вече минало. Някога английската корона насърчаваше пиратите — най-добрият пример е сър Френсиз Дрейк. Ние водехме война срещу Испания и нашите крале и кралици ги насърчаваха: „Плячкосвайте испанските кораби!“ Съвсем скоро обаче тези мъже забравиха, че могат да нападат единствено чуждестранния неприятел. На островите те откриха подходящи бази. Сега обаче Уудс е прочистил остров Ню Провидънс от цялата паплач и Окраоук никога вече не ще подслони нови пирати. Ерата на корсарите е към своя край, скъпа, но може би това бе също и нашата епоха. Когато в миналото столетие заселниците са дошли по тези места, те е трябвало да се защитават от индианците. Ние пък трябваше да победим пиратите. Знае ли някой срещу кого ще се борят нашите деца? Всичко е в Божиите ръце. Можем само да се молим на Бога всички следващи поколения да преживеят трудностите.

Тя докосна лицето му и понечи да добави нещо с усмивка, но вместо това само изписка тихо.

— Какво става? — попита я той загрижено.

— О, всичко е наред, скъпи — прошепна тя. — Просто ми се струва, че моментът настъпи...

— Какво?

— Е, нали си спомняш — с теб се запознахме, когато ерата на пиратите процъфтяваше. Ти бе наистина очарователен, неотразим корсар. И сега...

— Скай!

— И сега ми се струва, че плодът на онези часове на наслада е на път да...

— Боже, бебето!

— Да.

— О... — Рок скочи и вдигна жена си на ръце. Докато вършеше това, изохка леко. — Е, в момента не си това перце, което беше по-рано — оправда се той.

— Мога спокойно да се движа и на собствените си крака.

— За това изобщо не може да става и дума, любов моя. — Внесе я в къщата, след това пое нагоре по стълбището и двамата влязоха в спалнята. Мати, Тара и Беси се завтекоха бързо към тях. Пред вратата

стояха Питър и Дейви, а останалите тичаха напред-назад, носейки неща, необходими за случая.

Дейви отиде да доведе лекаря, а Мати поясни на бъдещия баща загрижено:

— Ще продължи доста дълго.

Рок се отпрати към галерията на предните и започна да се разхожда там напред-назад. След това напусна къщата и слезе към гробището. Спря пред гробовете на Джейми и Жаси и погали с усмивка хладния камък.

— Колко прекрасен е животът в рая, който вие двамата създадохте — прошепна той. — Благодаря ви.

Върна се в галерията и се загледа в красивия портрет на своята прапрабаба, след което се оттегли в кабинета си. По някое време пристигна и Робърт Ероусмит. Двамата изпиха по няколко чаши коняк и дълго пушиха лула.

Внезапно отнякъде отекна вик, а след него още един. Рок погледна бързо приятеля си, скочи и изтича по стълбите нагоре. Влетя в спалнята и видя как Ма ги тъкмо повива бебето в меки пелени. Погледна я в очакване и тя му посочи с усмивка малкия вързоп.

— Дали е... — започна той неуверено.

— Момче, лорд Кемерън, какво друго може да бъде?

— Момче! Великолепно! Но какво означава намекът ви, Мати?

Щях да се радвам не по-малко и на момиче.

— Да, сър, и момиче...

— Какво?

— Много се радвам, че казахте това, сър, понеже второто бебе е момиченце със златноруса коса.

— Какво? Две...

— Близнаци, Рок! — извика Скай от леглото и той се завтече към нея. Бе много пребледняла, но се усмихваше пленително. От очите ѝ искреше непомрачено от нищо щастие. Той коленичи до нея и започна да целува ръцете ѝ. Мати донесе на родителите новородения син, а Беси — току-що изкъпаната дъщеря.

Скай и Рок се заеха с любопитство да разглеждат децата си. И двамата бяха единомислени, че са красиви като картинки. Едва ли някога се бяха обичали повече, отколкото в този миг. Мати и двете ирландски

прислужнички оставиха семейството насаме. Скай се засмя и се опита доста несръчно да поеме и двете бебета едновременно. Рок ѝ помогна.

Весели и щастливи, продължиха да си говорят, но в един момент очите на Скай започнаха да се затварят от изтощение. Той я целуна по челото.

— Ще изпратя Мати и момичетата при теб! — Тя кимна сънena.

Двете верни прислужнички се грижеха за близнаците, а през това време Рок седеше до жена си и държеше ръката ѝ. Скай вече задрямваше. Приличаше на невинно момиченце. Просто не бе за вярване, че до него лежи онази страстна жена, в чиито обятия бе преживял толкова бурни часове. Жената, с която създадоха разкошни деца. Знаеше обаче, че онази Скай съвсем скоро ще се завърне при него. Целуна я леко по устните.

— Сега те оставям да поспиш и отивам да съобщя на баща ти. Той сигурно ще дойде още тази вечер.

Тя замига уморено, кимна отново и стисна ръката му.

— Кажим им и на тях също, че си имаме близнаци — прошепна Скай.

— На кого да кажа?

— На Джейми и Жаси. Сигурно ще се радват много.

— Един ден и нашите деца ще идат при тях, за да им съобщят, че сме станали дядо и баба.

— Да, така е. А някога, след много, много години, някой от нашите праправнуци ще ни посети, за да ни разкаже всичко, което се е случило през вековете. Той ще бъде, разбира се, хубаво момче с усмивка на мошеник и искрящи сребристи очи...

— Ти, моя малка магьоснице — промълви Рок развеселен.

— Надявам се, че и той ще си намери жена, която да не пада подолу от него.

Рок се разсмя гръмогласно и веднага си пролича, че Скай съвсем не е толкова уморена. Защото обви ръце около врата му и нейната огнена целувка бе сладко обещание за бъдещо щастие.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.